

# Xuân Nhật Tình Hoài

## Contents

|                            |          |
|----------------------------|----------|
| <b>Xuân Nhật Tình Hoài</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .      | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .      | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .      | 7        |
| 4. Chương 4 . . . . .      | 9        |
| 5. Chương 5 . . . . .      | 12       |
| 6. Chương 6 . . . . .      | 18       |
| 7. Chương 7 . . . . .      | 23       |
| 8. Chương 8 . . . . .      | 29       |
| 9. Chương 9 . . . . .      | 35       |
| 10. Chương 10 . . . . .    | 42       |
| 11. Chương 11 . . . . .    | 47       |
| 12. Chương 12 . . . . .    | 53       |
| 13. Chương 13 . . . . .    | 59       |

## Xuân Nhật Tình Hoài

---

### Giới thiệu

Thể loại: nhất thụ nhất công, hiện đại, HEBiên tập: VQBeta: Mặc Nhiên“Éo lả, ẻo lả, ẻo lả. . . . .”Thanh âm ồn ào

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-nhat-tinh-hoai>*

### 1. Chương 1

“Éo lả, ẻo lả, ẻo lả. . . . .”

Thanh âm ồn ào càng ngày càng lớn, sự đả kích càng ngày càng lớn, hần yếu đuối khóc nức nở, thanh âm mỏng manh nghẹn lại ở cổ họng, “Đem búp bê trả lại cho. . . . . Trả lại cho ta.”

“Người thật đáng buồn nôn, nam sinh mà chơi búp bê, người về sau nhất định sẽ đến cái khách sạn đồng tính.

Đại khái là hiện tại truyền thông rất phát triển, cho nên những nam hài vây quanh nam hài đang khóc kia, bất quá cũng chỉ là học sinh năm nhất năm hai mà thôi, nhưng cũng đã biết đến loại khách sạn này .

“Đúng còn có thể đem kê kê tạp sát điệu.”

“Sẽ cùng nam sinh nói ta yêu người.”

“Thật buồn nôn! Buồn nôn quá đi!”

Một đám tiểu nam sinh cười rộ lên, tiểu nam sinh bị vây bên trong thì càng ngày càng thu mình lại, bọn họ vẫn lấy tay chọc hấn, chọc hấn rất đau. Hấn nước mắt nhạt nhòa, nhìn thấy búp bê yêu dấu của mình bị khi dễ, bị các nam sinh khác vụng gậy rời cánh tay, mặt còn vùi vào trong đất, biến thành bản như vậy.

“Oa, không cần, không cần làm như vậy với Lị Lị của ta. . . . .”

Đám kia nam sinh lại nhao nhao tỏ vẻ ghê tởm, “Hấn còn đặt tên cho búp bê.”

“Ta giúp người chải đầu cho búp bê nào.”

Nam sinh đứng đầu liền nắm tóc búp bê quăng đi quăng lại, tốc độ ngày càng nhanh, búp bê cũng xoay tròn càng nhanh, nam sinh bên cạnh reo hò cổ vũ, hấn khóc đến mức hai mắt đầm lệ nhạt nhòa.

Sau đó vì tốc độ quá nhanh, búp bê bay ra ngoài, bay trúng vào Tề Đằng Ngộ đang cầm trong tay đồ uống, đồ uống trong tay hấn bị búp bê va trúng liền rơi xuống cùng nhau, nhìn qua như là một đồng rác rưởi.

“Lị Lị của ta. . . . .” Tiểu nam hài lại khóc .

Cả nhóm nam hài cười ha hả, Tề Đằng Ngộ chậm rãi đi tới, túm đầu nam sinh đứng đầu, một quyền thật mạnh hướng mũi hấn, nam sinh kia vì máu mũi từ từ chảy ra mà hét toáng lên.

“Ta chảy máu , ta chảy máu !”

“Hỗn đản, ta chính là gạt quần gia, vú em, vệ sĩ, mới có thể uống một lon sô đa, người dám đập bể sô đa của ta, người chán sống hả! Ta không giống người nghèo các người, nghĩ muốn uống cái gì liền uống, nếu không bỏ đường, cái gì muốn ăn cũng không được ăn! Vất vả lắm mới uống được một lon sô đa. . . . .”

Sô đa bị đổ chắc hấn hấn rất tức giận, hấn túm vài người quăng ngã, bộ dạng hung ác làm toàn bộ nam hài bị dọa đến ngây người, hấn một bên đá một bên gầm thét: “Đem sô đa trả cho ta, các người là đám hỗn đản!”

Lần đầu tiên thấy nam sinh đánh người như vậy, tất cả mọi người sợ tới mức chạy trốn, các nam sinh có liên quan cũng chạy trốn so với bay còn nhanh hơn, chỉ còn lại có tiểu nam sinh bị khi dễ vừa rồi.

Tề Đằng Ngộ quay lại chỗ lon sô đa bị rơi xuống, tiểu nam sinh cũng đi hướng Lị Lị rơi xuống, hấn nhỏ giọng nói: “Tạ ơn. . . . . Cảm ơn người.”

“Cái gì?”

Tề Đằng Ngộ quay qua, cơ mặt co rút, hấn nào biết kẻ kia tạ ơn cái gì, hấn chỉ để ý tới sô đa, căn bản là không chú ý tới Xuân Nhật, trời mới biết hấn làm sao mặt xanh như rế hành thể kia.

Tề Đằng Ngộ tuổi còn nhỏ, ánh mắt hung ác, trên mặt vì cơn giận vẫn còn cau có, nhưng là dung mạo hấn anh tuấn, so với đứa nhỏ bình thường càng anh tuấn, chỉ cần lớn lên, nhất định là tuấn nam khiến kẻ khác động tâm.

“Đáng giận. . . . .”

Hấn trừng mắt nhìn sô đa thấm dần vào đất, thì thào tự nói, căn bản là không nhìn Tĩnh Lý Xuân Nhật đang đứng bên.

Ánh nắng chiều chiếu rọi, Tĩnh Lý Xuân Nhật trong lòng nghĩ, hấn xuất hiện như một bạch mã hoàng tử chói sáng, nhất là trên mặt hấn, trên người hấn ngập tràn màu vàng của nắng chiều, càng giống bạch mã hoàng tử trong tranh vẽ.

Tĩnh Lý Xuân Nhật còn nhỏ chưa biết cái gì gọi là luyến ái, nhưng là hấn xem qua rất nhiều truyện tranh về lúc công chúa Bạch Tuyết phá giải lời nguyền chết người của mụ phù thủy, chính là bạch mã hoàng tử hôn đánh thức nàng.

Một cái hôn ngọt ngào , làm cho công chúa Bạch Tuyết sống lại, sau đó công chúa Bạch Tuyết chớp lông mi thật dài, ngay từ lần đầu tiên nhìn vào mắt hoàng tử nàng liền yêu thương chàng.

Giống như hấn bây giờ, đã yêu bạch mã hoàng tử tới cứu hấn.

.

“Tỉnh Lý Xuân Nhật đến đây, hần đến đây a.” Phó đội trưởng đội bóng đá kêu to.

“Tỉnh Lý Xuân Nhật là của chúng ta!” Phó đội trưởng đội bóng chày thét lại.

“Cái đéch gì, Tỉnh Lý Xuân Nhật muốn vào chính là câu lạc bộ tennis!” Phó câu lạc bộ tennis lại gào lên.

“Hần muốn vào chính là đội bóng rổ, các người đừng lầm.” Đội bóng rổ đồng thanh.

“Đô vật xã mới thích hợp hần.” Phó hội đô vật mập mạp cũng tham gia đại chiến giành người.

“Từ mập mạp, không ai hỏi người, hiện tại phải chơi golf, mới có thể tham gia vào thế giới người nổi tiếng, golf mới là lựa chọn tối ưu của Tỉnh Lý.” Golf phó xã cũng xoa tay, chuẩn bị phóng ra.

“Đánh cái gì golf, muốn đánh bóng chày!”

“Là tennis, hiện tại Hoàng tử Tennis nhiều lợi nhuận a.”

“Là bóng đá, Túc Cầu tiểu tướng so với Hoàng tử tennis càng nổi tiếng.”

“Quyền anh, Đệ nhất thần quyền các người không thấy qua sao?”

“Là bóng rổ, Slam Dunk chính là nổi tiếng nhất a.”

“Mới là lạ, bên trong một đồng toàn tinh tinh khổng lồ, bóng chày mới là vương đạo, toàn là những truyền tranh kinh điển, giống Vấn đề tiểu tử phần sáu, hơn nữa có thể đến Mỹ giống Lang Hồng.”

“Mới là lạ, là kiếm đạo, ta còn chơi trò Lục tam tứ chi kiếm.”

“Golf tiểu tử mới là tối cảm động lòng người, Vi Tiểu Cầu nói ba chữ cảm động, còn có hần cùng A Thác yêu nhau. . . . . Nga, không, là hữu tình, thật đáng tán dương a.”

“Là làm cướp biển Hàng hải vương Lỗ Phu mới là vương đạo của vương đạo!”

Có người đứng lên, vừa khéo là hội trưởng hội hải tặc, thực tế hội này chỉ có một mình hần, tất cả mọi người cảm thấy hần chỉ là đến làm loạn, bởi vậy lập tức bị một đám người cao lớn đuổi ra ngoài.

“Không cần lại náo loạn, hỗn đản!”

“Không cần ô nhục Lỗ Phu, đem danh nghĩa hần ra mà lừa bịp, cẩn thận bị Tác Long làm thịt.”

“Đúng, Hương Cát Sĩ sẽ đá chết người.”

“Người đau bụng đến chết, đừng mong có người cứu người.”

“Hỗn đản, còn đến làm loạn sẽ làm thịt người.”

Vừa xử lý xong hội trưởng hội Hải tặc lại có thêm kẻ tới làm loạn.

“Thợ săn, Tỉnh Lý Xuân Nhật theo ta cùng nhau trở thành thợ săn, đi tìm ba ba đi.” Đây là hội trưởng hội những người thích săn bắn.

“Hỗn đản, ba người ở nhà đại tiện đó, quay về WC nhà người mà tìm!” Tất cả vận động xã đoàn đều đứng dậy mắng.

“Thợ săn tính cái gì vậy, xả đông xả tây! Là người Nhật Bản sẽ trở thành Ninja, Tỉnh Lý Xuân nhật, theo ta trở thành người của Hỏa Ảnh đi. Hội trưởng hội Hỏa Ảnh Ninja cũng đứng lên.

“Cái gì Hỏa Ảnh, toàn lũ ngu xuẩn, nếu là người Nhật Bản thật, đương nhiên muốn thành âm dương sư nắm trong tay quỷ thần, theo ta, ta tin tưởng người cũng có linh lực, Tỉnh Lý Xuân Nhật.” Hội trưởng âm dương sư cũng xuất hiện.

“Ngu ngốc, cái gì Ninja, âm dương sư đều lạc loài, Tỉnh Lý Xuân Nhật, theo ta, làm cho chúng ta đều trở thành sử thượng tối la lý bá sách.” Hội trưởng hội Gintama, ăn mặc giống võ sĩ xuất hiện.

“Làm cái gì a, bọn này là otaku! Cút cho ta! Tỉnh lý Xuân Nhật là người của đội cổ động, các người đừng đến nháo.” Đội Cổ động tất cả loạn lên.

## 2. Chương 2

Một học sinh mặc đồ Kung fu xuất hiện, hét lớn: “Cái gì diễn viên đóng thế, Gundam, thần kỳ bảo bối? Kia tất cả đều là hoang đường, nhanh gia nhập câu lạc bộ của chúng ta, cam đoan người có thể học được một trăm thể Karate, Judo đầy tính triết học, Trung Quốc võ thuật, thái quyền, dùng đao, đến lúc đó gặp lưu manh cũng không phải sợ hãi.” Những người hâm mộ History Strongest Disciple Kenichi cũng lên tiếng.

“Đủ rồi! Đau đầu quá, đem toàn bộ lũ Otaku thích gây rối này đuổi ra ngoài đi!”

Đội cổ động một người kéo một người, cuối cùng đã đuổi hết đi, Tỉnh Lý Xuân Nhật còn chưa tới, cũng đã khiến khuôn viên trường vô cùng náo nhiệt.

Hôm nay là ngày đầu tiên học sinh mới báo danh, vừa thấp thoáng bóng học sinh mới xuất hiện ở cổng trường, các CLB đã sớm đứng tranh giành, mở to hai mắt nhìn học sinh mới đang tiến vào.

Vì cái gì Tỉnh Lý Xuân Nhật nổi tiếng như vậy? Đó là bởi vì hắn hồi trung học, là vận động viên nổi tiếng, thành tích học tập của hắn cũng không quá kém, nhưng là không giỏi đến mức có thể vào trường quý tộc này học, đương nhiên gia cảnh của hắn cũng không thể chu cấp học phí nơi này, hắn là dùng tư cách một học sinh có tư chất thể dục tốt mà vào.

Học phí tuy rằng toàn bộ giảm miễn, nhưng là bên trường học đưa ra điều kiện là hắn phải giúp trường giành được huy chương toàn quốc, vì tài năng ở nơi này giảm sút, nói vậy hắn tham gia một câu lạc bộ nào đó, thành tích nhất định sẽ càng xuất sắc, mà câu lạc bộ đó cũng sẽ trở thành câu lạc bộ nổi danh cả nước.

Cũng bởi vì như thế, cho nên toàn bộ các câu lạc bộ đều cố gắng kéo người về bằng được.

“Kia hắn là Tỉnh Lý Xuân Nhật?” Có người đem ảnh chụp ra đối chiếu

Học sinh mới tựa như hạc trong bầy gà, một mét bảy mươi tám, lại có thân hình khá cường tráng, khuôn mặt còn mang chút trong trẻo trẻ con của học sinh trung học, nét mặt ôn hòa tràn ngập vẻ ôn nhu.

“Tỉnh Lý Xuân Nhật, người là Tỉnh Lý Xuân Nhật?”

Một đám câu lạc bộ ủa ra, kêu lên: “Đến CLB bóng rổ đi!”

“CLB Tennis !”

“CLB Bóng chày, cùng chúng ta thể hiện nhiệt huyết tuổi trẻ.”

“CLB quyền anh.”

“CLB Golf, trở thành Tiger Wood thứ 2.”

“CLB Bóng đá, trở thành Bối Khắc Hán thứ 2.”

Tỉnh Lý Xuân Nhật bị vây quanh, mắt hắn hoa hết cả lên, lập tức bị trưởng CLB bóng rổ kéo tay, giật về phía hắn.

” Xuân Nhật a, hồi trung học ta chiếu cố người như thế nào, người sẽ không quên chứ.”

“Thuyền Kiều. . . . Học trưởng.” Tỉnh lý Xuân Nhật nhận ra đối phương, cung kính cúi mình chào “Đã lâu không gặp, học trưởng.”

Thuyền Kiều Quang đẩy đám người đang túm tụm xung quanh hắn, trên mặt mang theo nét cười gian xảo: “Học trưởng có một thỉnh cầu, người sẽ không từ chối chứ? Gia nhập đội bóng rổ của chúng ta, thể nào? Giúp chúng ta tiến đến chung kết toàn quốc, sau trận chung kết, người muốn làm cái gì, ta cũng sẽ không phản đối.”

“Di?”

“Xuân Nhật, là ai mỗi ngày mời người ăn mì , cho người ăn đến cao như vậy?”

“Ngô. . . . .”

“Những lúc người gặp khó khăn, là ai thường bảo vệ người?”

Tỉnh lý Xuân Nhật lại cung kính quay lại, dù hẳn là một người có thành tích thể thao tốt, nhưng tính tình lễ phép của hẳn một chút cũng không thay đổi, hẳn thuộc loại người dù có nổi tiếng thế nào, cũng sẽ không trở nên kiêu ngạo.

“Được rồi, nếu học trưởng nói như vậy .”

Phó đội trưởng đội bóng rổ Thuyền Kiều Quang đặc ý nở nụ cười , nghĩ thầm, Tỉnh Lý Xuân Nhật tính cách thành thật, từ hồi trung học đã vậy, cho dù hẳn hiện tại trở thành vận động viên vĩ đại nhường nào, cá tính vẫn như cũ thành thành thật thật .

“Đi thôi, tới đội bóng rổ đăng kí, để tránh người bị CLB khác dụ dỗ.” Kéo hẳn, lập tức hướng CLB bóng rổ đi, không thể để công cốc, khi còn là học trưởng trung học, đã sớm nghĩ muốn đem Xuân Nhật vào cùng một hội.

CLB không chỉ cần một tảng thịt, mà còn cần cái đầu nữa, các CLB khác làm sao có thể sánh với hẳn.

“Đáng giận a, thật sự là tiện chiêu!”

Các CLB khác tức giận, cũng chỉ có thể mặc kệ Thuyền Kiều Quang mang Tỉnh Lý Xuân Nhật đi , Tỉnh Lý Xuân Nhật ngay ngày nhập học, trở thành thành viên CLB bóng rổ, làm cho cá CLB khác đều vô cùng đau lòng.

---

“Oa, thế giới này thật sự là tàn nhẫn, tàn nhẫn đến cực điểm.”

Thuyền Kiều Quang hô to gọi nhỏ, khiến người ta ai thán, đặc biệt , chỉ cần là nam, sao a? Đều dậm chân, đầu bốc khói.

Bởi vì trong hội trường đang đọc diễn văn, lại có nhiều nữ sinh rất đáng yêu, nhưng nói đến đối tượng mà các nữ sinh hướng tới nhất định là Tề Đằng Ngô đẹp trai nhất trường < chỗ= ”” này= ”” hơi= ”” lưng= ”” cũng,= ”” đại= ”” ý= ”” là= ”” vì= ”” muốn= ”” dc= ”” nữ= ”” sinh= ”” chú= ”” ý= ”” tới= ”” mà= ”” kéo= ”” tỉnh= ”” lý= ”” xuân= ”” nhật= ”” vô= ”” đó= ”” \_\_\_\_\_= ”” > “Nam nhân bộ dạng xấu là tội sao? Ta tới tận bây giờ, tay con gái cũng chưa từng sờ qua.” Cầm lấy vợt tennis bên cạnh, phó CLB tennis nhin không được ứa nước mắt thì thảo tự nói: “Chỉ có tennis hiểu lòng ta.”

Phần hận vì đánh mất Tỉnh Lý Xuân Nhật nhanh chóng biến mất, phó CLB bóng chày cũng rưng rưng nước mắt rất thương tâm, nam nhi đổ máu không rơi lệ, trừ những lúc thương tâm, hẳn hiện tại rất thương tâm, hẳn nhất định phải khóc.

“Ô oa, ta thật thảm, đơn giản là đánh bóng chày phải để tóc húi cua, cánh nữ sinh nói ta lạc hậu, không muốn đi cùng ta, đánh bóng chày có gì sai sao? Có gì sai chứ?”

“Tóc húi cua tính cái gì? Người có biết nữ sinh nói ta thế nào không, các nàng bảo ta béo chết người, nhìn đến ta là sợ. Đấu vật là văn hóa truyền thống Nhật bản, bọn họ căn bản không hiểu về đẹp của đấu vật. . . . .”

Phó CLB đô vật cũng nhin không được rồi giống như một cô gái bị khi dễ bưng mặt mà khóc, tuy rằng ngay cả nam sinh cũng thấy hẳn mập muốn chết, nhưng bây giờ, không ai nhẫn tâm tổn thương hẳn.

“Đúng CLB bóng đá sướng nhất, tất cả mọi người đều cảm thấy đó mới là vận động, nữ sinh đều đi cổ vũ đội bóng đá .”

Phó CLB bóng đá điên cuồng điên cuồng hét lên: “Câm miệng cho ta! Các nàng không phải đến xem đội bóng đá , các nàng là tới xem. . . . . Ô ô. . . . . Đều là đến xem Tề Đằng Ngô , bởi vì phòng nghỉ của hẳn cạnh CLB chúng ta, kết quả một đồng nữ sinh đều chen chúc chỗ đó, mọi người mới hiểu lắm nữ sinh

đến cổ vũ đội bóng đá chúng ta, kỳ thật đội bóng chúng ta yếu như vậy, căn bản là không có nữ sinh nào để ý tới, ngay cả quần lí! Ô oa oa, sự bất hạnh của đội bóng đá các người căn bản là không biết.”

“Ít nhất còn có quản lý là con gái, người khóc cái gì khóc?”

Ít nhất còn có các cô gái xinh đẹp vây quanh, bọn họ có thể nhìn đã mắt, hẳn khóc cái rầm a, các CLB khác không có cái phúc đó đâu.

“Người biết cái gì? Các nữ sinh đều coi Tề Đằng Ngộ là thần tượng, các nam sinh khác chỉ là cỏ dại. Chúng ta đi qua, các nàng cũng sẽ không thèm liếc một cái, có nữ sinh còn bịt mũi kêu hôi. Mồ hôi nam sinh nào mà không hôi chứ!”

“Thật đáng thương. . . . .”

“Thật quá đáng”

Phó CLB bóng đá thở dài ai oán “Chính là người kêu hôi kia chính là hoa khôi trường chúng ta. . . . .”

Thấy biểu tình ai oán của hắn, Những người khác lập tức hiểu ra.”Người không phải là. . . . . Thích nàng đi?” Đây căn bản là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

“Ô a a a, nàng chê ta hôi, chê ta hôi! Sau đó tìm Tề Đằng Ngộ tỏ tình, thế giới gì thế này! Nữ sinh thì tàn nhẫn, các nàng đều chỉ để ý đến giai đẹp mà thôi, những người có nhân cách đẹp như chúng ta thì không thèm để ý tới!”

Than vãn vậy k lẽ mặt đẹp lên sao =\_\_\_\_\_=>

Hắn quỳ trên mặt đất thiếu chút nữa nằm rạp xuống đất mà khóc, Thuyền Kiều Quang vỗ vỗ vai hắn an ủi nói: “Suy nghĩ tích cực một chút, tỏ tình với Tề Đằng Ngộ, đại khái đều không lâu quá ba tháng, dù sao nàng ba tháng sau sẽ bị vứt bỏ thôi.”

“Bị vứt bỏ, nàng vẫn là không để ý tới ta a, ta bộ dạng đâu có xấu xí, chỉ kém Tề Đằng Ngộ một chút đi.”

Kém rất nhiều đó, mọi người trong lòng lập tức phản ứng, người ta chính là tựa như thần tượng a, còn người chỉ có thể so với những kẻ nhìn muốn nôn mà thôi.

Chính là nhìn hắn khóc như vậy, không ai muốn kích động hắn, nổi thống khổ của hắn, rất nhiều nam sinh có thể hiểu được.

“Đáng giận, chúng ta rốt cuộc thua kém Tề Đằng Ngộ, mà ngoài đẹp một chút thì đã sao?”

“Đúng, cùng lắm là đại thiếu gia tập đoàn tài chính, so với chúng ta có tiền một chút, thì có gì chứ?”

“Hắn không biết ăn thức ăn quý quái gì, mà còn cao hơn cả thành viên của các CLB, một mét tám mấy, hẳn nhất định không phải người Nhật Bản!”

“Nhưng hắn cười lại vô cùng bắt mắt.”

“Hơn nữa cũng không khác người lắm, thường giúp chúng ta mấy bài tập.”

“Ân, hắn. . . . . Hắn coi như hòa đồng.”

“Kì thi lần trước ta làm không được, thầy giáo nói ta sẽ không được vào CLB, hắn còn cố ý làm rơi bài cho ta nhìn. . . . .”

---

Lão gia: Hóa ra là tên Nhật, bảo sao tên khó dịch gần chết TT.TT

Aki: nghe mấy cái họ lạ lạ như “Tĩnh Lý” là biết người Nhật rồi Mà lão gia người định bỏ rơi em Phong với anh Liễm Âm hay sao thế? phải xen kẽ cái này cái khác chứ ==

Haiz... 2 nhân vật chính của chúng ta vẫn chưa gặp nhau (lần 2)

### 3. Chương 3

Mọi người bắt lực nhìn nhau, phó CLB bóng đá lần thứ hai điên cuồng hét lên, đấu tranh với Tề Đằng Ngộ tưởng tượng. Ngộ. . . . . Nếu hắn rất xấu xa còn dễ nói.

“Chính là như vậy ta mới hận hắn không được ? Vô cùng có duyên với nữ sinh, chỉ cần tỏ tình với hắn, hắn nhất định sẽ đồng ý, hắn đối bạn gái liên tục làm người ta nghĩ hắn là kẻ lãng nhãng nhưng thực sự đối với nam sinh chúng ta lại tốt lắm.”

Nhìn ra ngoài cửa sổ, lại vừa có một cô gái đang yêu tỏ tình với Tề Đằng Ngộ, tất cả nam sinh mắt đều rưng rưng, ngoài kia, Tề Đằng Ngộ lại có bạn gái mới .

Anh Hoa học viện ở ngoại thành Tokyo, từ thời Đại Chính\* đến nay, là một trường trung học có bề dày lịch sử, chuyên đào tạo con em quý tộc, về sau dân phong được mở rộng, phân biệt tầng lớp không còn, mới cho phép người thường đến học.

Nhưng cho phép người thường học, không có nghĩa đây là một ngôi trường bình dân, nó vẫn như cũ trường học quý tộc, học phí tính theo quý cũng khiến người ta nhìn mà há hốc mồm, hầu hết cái gia tộc giàu có, thậm chí là giàu xổi, cũng muốn cho con em mình vào học Anh Hoa học viện danh tiếng này.

Anh Hoa học viện những năm gần đây, sàng lọc kỹ lưỡng đầu vào, chẳng những phải là những học sinh nhà giàu, còn phải có chút quyền lực chính trị, học thức uyên bác. Trong bảng xếp hạng cả nước, học sinh của Anh Hoa học viện cũng đã có đến mười người.

Cách dạy học trong trường cũng không giống trường học bình thường, bởi lẽ có học sinh nhiều nước khác nhau học ở đây, trường thực hiện tây hóa, cho phép học sinh tự quản, không khí tự do phương Tây là một trong những yếu tố khiến cho nhiều người đổ xô vào học.

Đặc biệt là hội học sinh của trường \_ nguồn gốc của “học sinh tự quản”, hàng năm đều được bầu, chính là những người có tiếng nói trong trường.

Nếu gia đình không giàu có, học lực bình thường, chỉ cần có sở trường đặc biệt cũng có thể có cơ may vào học ở đây. Học viện Anh Hoa sẽ đến thăm các trường trung học, mời các đề tử nhập học, giảm miễn học phí, thậm chí mỗi tháng cấp phí sinh hoạt... Đó là kế hoạch đầu tư cho tương lai của Anh Hoa học viện.

Đặc biệt, nhiều vận động viên nổi tiếng trong giới thể thao cũng đều tốt nghiệp Anh Hoa học viện này.

Tỉnh Lý Xuân Nhật chính là tỉnh anh trong tất cả những người được tuyển chọn, hắn bị đội trưởng đội bóng rổ hồi cấp hai, hiện tại là phó CLB bóng rổ lôi vào đội này, hắn có năng lực, chạy nhanh, phối hợp tốt, nhanh chóng được ngồi vào ghế chính thức.

Tuy rằng vừa dễ đã an vị chính thức, nhưng là hắn khiêm nhường, lễ phép hơn nữa tính cách ôn nhu, dù trong lòng người có vô cùng bất mãn với hắn, quen hắn một thời gian, thì có không thích cũng không tránh được đối hắn sinh hảo cảm. Tóm lại, hắn đại khái là người tốt.

Nhìn thấy bà lão qua đường, hắn liền chạy ra giúp, ven đường có chó con mèo con bị bỏ rơi, hắn liền đem cả về nhà, sau đó xem ở trường có ai muốn nhận nuôi.

“Nuôi cũng được, nhưng là. . . . .” Trưởng CLB bóng đá vẻ mặt gian trá.

“Điều kiện gì cũng được, làm ơn đi, nhà của ta rất nhỏ, thật sự không nuôi nổi.” Tỉnh Lý Xuân Nhật cúi đầu khẩn cầu.

” Vậy những trận đấu lớn của chúng ta, ta muốn người tham gia. Làm thương thủ\*”

Đội trưởng đội bóng chày cả giận nói: “Thật không biết xấu hổ, dùng loại tiện chiêu này.” Hắn chuyển hướng Tỉnh Lý Xuân Nhật, mỉm cười, trong đầu cũng nghĩ thủ đoạn giống như trưởng đội bóng đá.”Ta đây cũng dưỡng một con, người cũng làm thương thủ của ta nha.”

Đội trưởng đội đô vật cũng không kém miêng. vỗ vỗ ngực, “Ta cũng dưỡng một con, điều kiện giống nhau.”

Một đám CLB khác cũng tranh nhau nhận chó con mèo con, Thuyền Kiều Quang méo mặt, kéo cổ áo Tỉnh Lý Xuân Nhật, vậy đội bóng rổ thì vứt ở đâu.

“Chớ quên, ngươi là thành viên đội bóng rổ, chỉ khi có thời gian rảnh, mới có thể đi chơi hộ đội khác.”

“Không thành vấn đề, ta sẽ làm được.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật cười phi thường vui vẻ, hắn thận trọng mở hộp, bên trong lũ mèo con kêu meo meo loạn xạ. Ngón tay thô to của hắn nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của mèo con, cái miệng nhỏ nhắn khê giương lên, liếm nhẹ ngón tay ôn nhu của hắn, hắn thích tất cả những gì nhỏ nhỏ đáng yêu, cả thú cưng nữa.

Mặc dù làm thương thủ cho các CLB có thể sẽ làm hắn mệt đến chịu không nổi, nhưng là tưởng tượng đến sau này này những con cún con mèo này đều có người chiều cổ, hắn liền cảm thấy vô cùng hài lòng.

“Vậy mọi người nhất định phải làm cho mèo con hạnh phúc đó.”

Các CLB đều có thành ý như vậy, Thuyền Kiều Quang cũng không cam chịu liền thu dưỡng một con, còn đáp ứng Tĩnh Lý Xuân Nhật, ngày nghỉ có thể đến nhà hắn thăm mèo.

---

“Học. . . . . Học trưởng, xin hỏi. . . . . Xin hỏi trong trường có người tên Tề Đằng Ngộ không?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật tới nhà Thuyền Kiều Quang thăm mèo. Tuy rằng Thuyền Kiều Quang không tình nguyện nuôi, nhưng là nhìn chúng chơi đùa thì có vẻ đã được chăm sóc tốt lắm, khi mèo làm nũng, cũng có thể vui vẻ nằm trên sàn nhà chơi đùa cùng chúng.

Vốn hắn và Tĩnh Lý Xuân Nhật giống nhau, đều là học sinh trung học bình thường, sau cha hắn đầu tư bán tay chân giả, trong nhà đột nhiên có tiền, hắn liền vào trung học Anh Hoa, ngay cả phòng ở hiện tại cũng là phòng lớn.

“Nga, người bạn đồng niên của ta Tề Đằng Ngộ? Hắn rất có danh a, như thế nào? Bạn gái của ngươi bị đoạt sao?”

“Bạn gái bị đoạt?” Có điểm không rõ, vì sao Thuyền Kiều Quang lại nói như vậy.

Mèo vươn móng vuốt, Thuyền Kiều Quang đỡ. Hắn nói Tề Đằng Ngộ là người ai cũng biết. Hắn được hâm mộ thế nào mọi người đều rõ, hắn đào hoa cũng chẳng phải điều gì mới mẻ.

Người ta đẹp trai, trong nhà lại có tiền, không lạ nếu một đồng nữ sinh muốn cùng hắn kết giao, danh sách những người muốn trở thành bạn gái của hắn nhiều vô kể.

“Ngươi không biết sao? Tề Đằng Ngộ là đại thiếu gia tập đoàn tài chính Tề Đằng, có tiền, đẹp mã, cho dù ở Anh Hoa học viện không thiếu người lắm tiền nhiều của, nhưng so sánh được với tiền của của nhà hắn chắc cũng chỉ khoảng mười người, thành ra có rất nhiều nữ sinh muốn cùng hắn kết giao, thậm chí còn có nữ sinh vì hắn mà hắt cẳng bạn trai.”

“Hắn hiện tại có. . . . . Có đối tượng không?”

Thuyền Kiều Quang giơ ngón tay, về tính toán, hắn ba tháng đổi một người, hiện tại hắn là sắp đến kì hạn ba tháng, cũng chỉ có hắn, mới có thể ba tháng đổi một lần bạn gái.

“Một tháng, hai tháng, ba tháng, hiện tại hắn là khoảng trống giữa hai kì đi, bất luận kẻ nào cùng hắn yêu cầu kết giao, hắn sẽ đồng ý.”

“Di? Thật vậy? Bất luận kẻ nào đều. . . . . Đều có thể chứ?”

Không nhận ra vẻ kinh ngạc trong lời nói của Tĩnh Lý Xuân Nhật, mèo cào Thuyền Kiều Quang bị thương, hắn kêu một tiếng, vội vàng phủi phủi, thuận miệng trả lời: “Là thật, ngay cả nam cũng có thể. Ta nhớ rõ trước kia có ai đó thừa dịp Tề Đằng Ngộ lúc khoảng trống giữa hai kì, yêu cầu kết giao, hắn lập tức đáp ứng.”

Bất quá hắn người hắn kết giao đều là tuấn nam mỹ nữ, Thuyền Kiều Quang nói còn chưa dứt lời, hắn đem mèo con giơ lên búng vào trán nó. “Không được cào loạn như vậy, không được.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật không dám tin, hần từ biệt Thuyền Kiều Quang về nhà, lời nói của Thuyền Kiều Quang vẫn còn uốn lượn trong đầu.

Đây là vận mệnh . . . . . Mới trước đây Tề Đằng Ngộ chính là bạch mã hoàng tử của hần; đến cấp ba, hần lọt vào kế hoạch thu nhận tinh anh của Anh Hoa học viện. Anh Hoa học viện đồng ý vì hần giảm miễn học phí, hơn nữa mỗi tháng chu cấp sinh hoạt phí, mà Tề Đằng Ngộ lại học trường này...

Hần trong lòng phờ phới, một mực kêu gào đây là vận mệnh!

Nếu không phải vận mệnh, với gia cảnh hai người, cuộc sống hoàn toàn khác biệt, không có khả năng sẽ gặp gỡ, vậy mà lại được học cùng cấp ba! Nếu hiện tại không nói, có lẽ hần không bao giờ có cơ hội tốt như vậy.

Hơn nữa học trường còn nói Tề Đằng Ngộ hiện tại không có bạn gái, ngay cả nam sinh tỏ tình hần cũng sẽ nhận, nếu không phải vận mệnh thì là cái gì?

Càng muốn khuôn mặt càng nóng lên, bạch mã hoàng tử mình sùng bái bấy lâu nay gặp lại, hơn nữa ngày xuân ở trong vườn trường lãng mạn, cùng người mình thích nhất tỏ tình, này không phải cảnh tượng trong mộng của hần sao?

Buổi sáng ngày thứ hai, cây anh đào của Anh Hoa học viện nở rộ, những cánh hoa phiêu phiêu rơi rụng làm cho Tĩnh Lý Xuân Nhật như si túy trong đó, đây là một điềm báo tốt, hần chuẩn bị hôm nay tỏ tình với Tề Đằng Ngộ.

Càng khéo chính là, Tề Đằng Ngộ như một kì tích xuất hiện ở dưới tán cây anh đào lớn giữa sân, trái tim Tĩnh Lý Xuân Nhật như sắp nhảy ra khỏi \*\*\*g ngực đến nơi. Vận mệnh đã giúp hần an bài hết thủy, chỉ cần hần tiến lên trước, là có thể dưới những cánh hoa anh đào rơi, cùng người mình yêu nhất tỏ tình, kết giao. Đến khi sáu mươi tuổi thì nhớ lại chuyện cũ, thật giống như một tình tiết trong phim điện ảnh.

---

Lão gia: ta chỉ có một câu để lột trần bản chất em ý đó là "bựa" =))))))))) ta không đỡ nổi. Mà ai bảo edit truyện của Lăng Bao Tư để? Ta thấy khó muốn chết. Ta quyết tâm rồi, vào năm ta sẽ học tiếng Trung, ai biết học ở đâu thì chỉ ta nha. Ta ở Hà Nội đó :"> Nha nha

Aki: em Nhật chẳng những bựa mà còn siêu cấp sến chuối nữa =)) mà em cũng tự tin thái quá nha, chưa tỏ tình mà đã nghĩ người ta nhất định đồng ý, còn tưởng tượng đến sáu mươi năm sau nữa chứ! Cơ mà lần đầu thấy chị Tư viết truyện dài dòng đến thế, đã 3 chương rồi mà 2 bạn vẫn còn chưa gặp nhau a >\_< thương=" thữ=" ở=" đây=" nghĩa=" là=" một=" người=" làm=" chuyên=" về=" cái=" này,=" nhưng=" người=" ta=" nhờ=" vả=" làm=" cái=" khác,=" đại=" loại=" như=" kiểu=" "đá=" chéo=" của=" việt=" nam=" mình=" đó=" " :=" ">

## 4. Chương 4

Tiến lên vài bước, Tề Đằng Ngộ nghe tiếng quay đầu nhìn hần. Bởi vì trường này tác phong thoải mái, Đằng Ngộ nhuộm tóc một chút nhìn qua rất bắt mắt, trên tai còn xỏ hoa tai, hoàn toàn không còn dáng vẻ nam hài mà đã cứng cỏi trưởng thành. So với thần tượng trên TV còn đẹp hơn gấp trăm lần.

“Là người sao?” Miệng hần khẽ nhếch lên thành một nụ cười ngọt ngào làm cho người ta chân không thể không nhũn.

“Di?” Tĩnh Lý Xuân Nhật không biết hần đang hỏi cái gì.

Tề Đằng Ngộ ngồi ở ghế, một tay nâng mặt, lộ ra dáng vẻ tươi cười lưu manh, “Người không phải muốn tỏ tình sao? Bắt đầu đi?”

“A?”

Vì cái gì hần nói cái gì đều còn chưa nói, Tề Đằng Ngộ đã biết tâm tư hần, này. . . . . Này chẳng lẽ là vận mệnh? Chẳng lẽ bọn họ có thần giao cách cảm?

Tĩnh Lý Xuân Nhật xấu hổ đến chân tay luống cuống, cố lấy dũng khí, gắng thực hiện lần đầu tiên tỏ tình. Mặt hần đỏ lên, hơn nữa càng nói càng nhỏ giọng, thẹn thùng vô cùng, tim đập loạn không khống chế được, cố gắng mỉm cười khấn trương tỏ tình.

“Tề Đằng học trưởng, ta. . . . . Ta thích người, từ lúc còn rất nhỏ đã thích người, nếu người nguyện ý có thể quen ta không?”

Tề Đằng Ngộ tặc lưỡi, nam nhân trước mặt vừa cao vừa trắng kiện, so với đối tượng từ trước đến nay của hần hoàn toàn bất đồng, nhưng cũng không quá tệ, hần cũng không kén chọn.

Đạo này tâm tình hần rất khó chịu, mệt mỏi, có lẽ là quen quá nhiều bạn gái, khiến cho nửa người dưới của hần dục vọng mệt mỏi.

“Người thật cao, thoát nhìn cũng rất cơ bắp, ta còn không nghĩ người như thế lại tỏ tình với ta.”

Sự thăng thần của hần làm cho Tĩnh Lý Xuân Nhật hơi rụt người lại. Hần biết hần không đẹp, lại quá cao, vì sao không thể giống nữ sinh nhỏ nhắn dễ thương một chút? Như vậy hần có thể mặc trang phục đáng yêu một chút, sẽ không có một đồng nam sinh lòi kéo hần vào mấy CLB, cũng sẽ không khiến hần cự tuyệt lằng nhằng như vậy.

“Không sao, dù sao thì cũng như nhau, ta đồng ý.”

“Đi?”

Xuân Nhật kinh hỉ, trong đầu hần chỉ nghe duy nhất câu đồng ý của Tề Đằng Ngộ. Hần run rẩy nói: “Chúng ta quen nhau thật sao?”

Tề Đằng Ngộ lộ ra vẻ tươi cười anh tuấn đến choáng váng, hại hần thiếu chút nữa bủn rủn chân tay. “Ân, chúng ta hẹn hò”. Tiếp theo mới là trọng tâm vấn đề: “Cho nên làm đi.”

“Làm?” Làm cái gì? Tĩnh Lý Xuân Nhật trong đầu hiện ra dấu hỏi to đùng.

Tề Đằng Ngộ đứng lên so với hần còn cao hơn mấy cm, nụ cười không có hảo ý của hần làm cho tim Xuân Nhật sớm đã gục ngã, giống như mỡ bị tan chảy vì nhiệt =”= . Lý trí của hần cũng như tim, chẳng cần nói đã sớm nghiêng ngả. Đối ngược với vẻ ngoài nam tính, thực ra, tâm tình hần lại là của một thiếu nữ.

Mà thiếu nữ gặp hoàng tử bạch mã của mình, chỉ có nhất kiến chung tình.

“Đi thôi, thời gian nghỉ trưa rất ngắn, đừng lãng phí thời gian.”

Hần bị Tề Đằng Ngộ nhanh chóng kéo đi, hai phút sau, một thiếu niên nhỏ xinh vội chạy đến giữa sân, hô: “Thực xin lỗi, Tề Đằng học trưởng, ta là người đã viết lời tỏ tình kia, vì hôm nay vương trực nhật nên đã đến muộn, thực xin lỗi!”

Sân lớn trống trơn, chỉ còn cây anh đào ở đó vừa chứng kiến cảnh tỏ tình.

Hần bị Tề Đằng Ngộ nhanh chóng đem tới một phòng nhỏ, bên trong có một ghế sofa cực lớn. Tĩnh Lý Xuân Nhật còn đang nghĩ xem có nên trao đổi nhật ký trước không thì Tề Đằng Ngộ đã hành động, hướng miệng hần mà hôn.

“Tề. . . . . Tề Đằng học trưởng.”

Hần hoảng hốt mặt đỏ bừng, nhưng mà cảm giác âu yếm hôn môi thực sự rất tuyệt, tay hần còn chưa biết đặt ở đâu mới tốt đã bị Tề Đằng Ngộ kéo đến sofa bắt nằm xuống.

“Người thoát y trước đi!”

“Thoát. . . . . thoát y?” Tĩnh Lý Xuân Nhật tròn mắt, vì cái gì phải thoát y?

Nhìn đôi mắt hần trừng lớn, vẻ mặt hoảng sợ cảm giác rất thú vị, làm cho Tề Đằng Ngộ bật cười, hần tự tiện suy diễn ý nghĩ người khác.”Người thích ta giúp người thoát? Tốt!”

Hần còn kinh ngạc chưa biết phải trả lời như thế nào, Tề Đằng Ngộ cũng đã nhanh tay đem hần từ đầu đến chân cởi hết. Hần giống như trứng tôm cuộn người lại, che mặt trên, lộ phía dưới, che phía dưới, lại lộ mặt trên, tóm lại che chỗ này cũng lại hở chỗ kia. =]]

“Còn không lại, đáng người người được lắm, thường vận động sao?”

Tay của Tề Đằng Ngộ xoa ngực trần của hắn, hắn kinh ngạc nhảy dựng lên.”Không, học trưởng, chúng ta nên là. . . . là trao đổi nhật kí, ước hẹn, sau đó cùng đi công viên Disneyland.” Đây mới là tình yêu trong mộng của hắn, tình yêu đẹp không phải đều bắt đầu từ lưỡng tình tương duyệt sao?

Lông mày Tề Đằng Ngộ hướng lên khiêu khích, “Không phải người muốn ta đêm đầu tiên bỏ tiền đưa người đi biển, rồi vào khách sạn chứ?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật đỏ mặt, hắn thường xem truyện tranh thiếu nữ, nhân vật nam đều vì nhân vật nữ mà cố gắng tạo không khí lãng mạn, sau đó đêm đầu tiên sẽ ôn nhu cùng nhiệt huyết mà làm chuyện đó, ngày thứ hai, ở cửa sổ ôm nhau nhìn biển rộng, mà biển xanh mênh mông sẽ làm chứng cho tình yêu vĩnh hằng của bọn họ.

“Người là vì tiền mà theo ta?” Tề Đằng Ngộ giọng mang ý cười, ánh mắt lạnh lùng.

Tĩnh Lý Xuân Nhật vội vã ngồi dậy, có thể vào Anh Hoa học viện đều là những người có tiền, hắn hỏi như vậy không phải là không có lý.

“Không phải, đương nhiên không phải.”

“Như vậy cho dù không ở khách sạn tốt, người cũng vẫn cho ta làm đi? Làm cho bạn trai thỏa mãn, không phải là việc bạn gái nên làm sao” Hắn lại lộ ra vẻ cười xấu xa, khiến người ta không thể nói không.

Tĩnh Lý Xuân Nhật do dự, hắn nhẹ giọng nói ” Nhưng mà nhanh như vậy....”

“Thôi đi mà, người không phải là người thời Đại Chính\* chứ? Người ngẫm lại xem, chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ làm chuyện đó, sớm làm muộn làm không phải cũng đều giống nhau sao? Huống hồ người thích ta!”

Nét mặt tươi cười của Tề Đằng Ngộ so với mặt trời kia thật là nóng bỏng giống nhau, làm cho hắn không thể mở miệng mà nói một chữ “không”. Đằng Ngộ đẩy hắn ngã xuống sofa, đè người xuống, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng tới tới lui lui trong miệng hắn, làm cho hắn có muốn cũng không có cơ hội nói không.

Đầu lưỡi linh hoạt xuyên qua, cảm giác kích thích khiến cho Tĩnh Lý Xuân Nhật như ngưng thở, Tề Đằng Ngộ bật cười, biểu hiện trác trác của người này thật đáng yêu, điểm nhẹ vào mũi Xuân Nhật: “Có thể dùng cái mũi hô hấp, tiểu ngu ngốc.”

Câu tiểu ngu ngốc nói ra nghe thật ngọt ngào, nhất là Tề Đằng Ngộ ghé vào tai hắn nói nhỏ, làm cho lỗ chân lông trên người hắn đều nở ra, Ngón tay Tề Đằng Ngộ lại sờ đến núm hồng trên ngực hắn.

“Nơi đó. . . . Có điểm. . . . Có điểm kỳ quái, a a. . . .”

Hai ngón tay Tề Đằng Ngộ véo nhẹ đầu núm hồng kia, thân thể hắn đột nhiên run lên, tiếng ngậm khe từ cổ họng phát ra. Tề Đằng Ngộ dạt dào hứng thú liếm môi hắn, tinh tế nhìn nhận vẻ mặt người ở dưới, vốn dĩ hắn không phải kiểu người mình thích, hiện tại phát hiện bộ dáng ngượng ngùng của hắn, lại có một phong vị khác.

“Người thực mãn cảm, đã có cảm giác rồi.”

Hắn bắt đầu đùa giỡn hai bên nhũ đầu, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh, cấu nhẹ, sau đó dùng lực xoa nhẹ. Lưng Tĩnh Lý Xuân Nhật bắt đầu vận vẹo, trong mắt cũng tràn ngập thủy quang trong suốt, nửa người dưới lại đứng lên.

“Dừng, không cần. . . . Lại dùng tay đùa giỡn chỗ đó.”

Hai đầu nhũ bị vuốt ve đều hồng, Tĩnh Lý Xuân Nhật thấy thẹn khấn cầu, Tề Đằng Ngộ nhìn dáng vẻ quyến rũ của hắn, hắn vốn là nam nhân dù-là-ai cũng không-cự-tuyệt, cũng cùng thực nữ làm nhiều chuyện, thậm chí nam sinh cũng đã làm qua, nhưng là nam hài trước mắt rõ ràng cơ thể tráng kiện, rắn chắc, vậy mà vẻ khấn cầu ngượng ngùng trên mặt so với nữ hài bình thường còn thẹn thùng hơn.

Loại tương phản này, làm cho hắn chẳng những cảm thấy thú vị, càng cảm thấy phần dưới bỗng nóng lên, rõ ràng vừa nảy đối với việc này cũng không hứng thú lắm.

Nói không có hứng thú coi như để nghe, hẳn gần đây có vẻ không “giương” được, không biết có phải hồi quốc trung

đùa bốn nhiều? Tóm lại, hẳn chính là mới vừa bắt đầu đã không có hứng thú, dù là nữ sinh thật đẹp xích lô trước mặt hẳn cũng chỉ thấy dục chấn mệt mỏi.

Bạn hẳn Sâm Viên Chính còn nhỏ nhen nói là do hẳn ngoạn nhiều quá nên mới sững lại không dậy nổi, tốt nhất là cả đời yếu dương, tránh ra ngoài hại người.

Nhưng là hẳn hiện tại chẳng những không yếu dương, còn thăng lên, thật sự phi thường thăng, bởi vì đối phương thật sự là rất đáng yêu, tuy rằng hẳn tuyệt nhiên không phải kiểu người Đảng Ngộ thích, nhưng là kiểu thái lúc này của hẳn, còn hơn bất cứ kẻ nào trước đây.

“Vậy tay ta phải làm sao mới tốt đây?”

Hắn cố ý nói mấy chuyện xấu xa, đối phương rõ ràng diện mạo là nam hài, nhưng nghe hẳn nói vậy, toàn bộ mặt đỏ bừng, ngay cả tai cũng đỏ lên, đáng yêu giống tiểu nữ sinh a, không, thậm chí so với tiểu nữ sinh còn đáng yêu vạn lần.

Thế giới này còn có nam sinh đỏ mặt như vậy, cả người rần chắc, đáng yêu, thật sự là rất đáng yêu! Vì cái gì hẳn như vậy vừa thẹn thùng vừa đáng yêu? Hại Đảng Ngộ phía dưới đã bị dồn nén không ít, xem ra phần dưới đã khôi phục bình thường.

Tay hẳn dần rời nhũ tiêm, lần dần xuống phía dưới, sau đó cầm bộ vị phần hồng. Tỉnh Lý Xuân Nhật giãy giụa, “Học trưởng, dừng, nơi đó. . . . . Nơi đó không sạch sẽ.”

“Làm sao không sạch sẽ? Ta xem xem!”

Tề Đảng Ngộ cúi đầu xuống, hưng trí bừng bừng nhìn phía dưới của hẳn đã muốn ngóc đầu đứng thẳng. Tỉnh Lý Xuân Nhật dùng hai tay che giữa hai chân, chống cự vô ích, làm cho Tề Đảng Ngộ càng muốn khi dễ hẳn.

Tề Đảng Ngộ ở “khe hở” lấy tay ấn nhẹ khiến dịch chảy ra, ngón cái nhuấn cái miệng nhỏ ngọt ngào kia, Tỉnh Lý Xuân Nhật tay chân như nhũn ra, lệ dịch trong mắt càng nhiều.

Hắn chỉ cảm thấy mặt nóng như bị đốt, Tề Đảng Ngộ cúi đầu, tựa như đang nghiên cứu cái gì thú vị, nhìn bộ vị vừa đứng lên, lấy ngón cái xoa ấn.

Cái nơi kì quái như vậy, còn bị hẳn nghiên cứu, xấu hổ gần chết, nhưng là khoái cảm vô cùng, tay chân hẳn vô lực, không còn cố gắng che giấu nữa.

\*Đại Chính là tên một thiên hoàng bên Nhật. Các nàng hiểu vậy thôi nhé =v=

---

Đạo này lão gia đau răng mỗi miệng, rất buồn TT.TT may mà đi khám về người tròn răng vuông, vẫn nguyên xi không mẻ cái nào, cũng k nặng đến mức phải cưa răng =A=

Hầy, nhưng quyết định từ h thêm góc YY của lão gia nữa. Các nàng hưởng ứng cũng nên xem mà không hưởng ứng cũng phải xem \*nham nhỏ\*

Nhân tiện, lão quần gia \*nhéo\* cái vote up của ta đâu? Để ta tự vote up cho cái góc YY này một cái :”>

Aki: ớ? ta vẫn thấy cái vote mà ‘\_\_\_’?

Haiz, qua 4 chương ta có nhận xét thể này, trong 4 chữ thôi: công bình thụ bự =\_\_=

## 5. Chương 5

“Thực sạch sẽ, không thể nào không sạch sẽ, nhìn đã biết là đem ăn rất ngon rồi.”

“Đem. . . . . ăn? Có ý tứ gì? A a. . . . . Không, không cần, không cần. . . . .”

Tĩnh Lý Xuân Nhật cảm thấy xấu hổ, Tề Đằng Ngộ bạch mã vương tử của hắn, hình như rất thích phần dưới của hắn. Hắn không chỉ lấy tay, còn dùng miệng.... chỗ đó. Bạch mã vương tử giống hệt Tề Đằng học trưởng, thế nhưng dùng miệng. . . . . dùng miệng. . . . .

Trong CLB toàn nam sinh không kiêng kị gì hết, có người còn đem cái loại hình ảnh đó chuyền tay nhau, nhưng là hắn liếc qua một cái liền cảm thấy ghê tởm đến cực điểm, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn, tuyệt không làm hắn có ham muốn, hiện tại lại bị người trong mộng làm càn như vậy, hắn quả thực muốn ngất. Tề Đằng Ngộ giống ở đang liếm kẹo que, theo hệ rẽ đến đỉnh bộ, hắn cảm thấy được sắp chết đến nơi, máu xông lên não bộ, bất quá hình như thấy cả khoái cảm cũng xông lên.

Hắn lay động phần eo, hành vi kháng cự của hắn, lại biến thành bộ vị trong miệng học trưởng lay động, bị đầu lưỡi hắn tận tình âu yếm, ngược lại càng kích thích.

“A a. . . . . Không được, phải. . . . . Phải xuất.”

Hắn chịu không nổi loại kích thích này, một lát liền phóng ra. Tề Đằng Ngộ thả ra, để hắn xuất ở trên tay mình. Tĩnh Lý Xuân Nhật khóc nức lên, ấn thấy mắt mặt đến cực điểm, thiếu chút nữa là khiến Tề Đằng Ngộ ăn thứ ghê tởm đó.

“Thực xin lỗi, Tề Đằng học trưởng, ta. . . . . Ta không phải cố ý, ô ô. . . . .” Hắn khóc thật tình chân ý, thậm chí cảm thấy xấu hổ muốn tìm cái chết. \_ \_|||

Tề Đằng Ngộ liếm môi, hắn chưa từng gặp qua kiểu nam nhân này, nhưng mà Tĩnh Lý Xuân Nhật mắc cỡ đỏ mặt, chảy nước mắt giải thích, không biết vì sao, chính là làm cho hắn tính dục tăng cao, bộ vị phía dưới vừa cứng vừa thẳng, thậm chí muốn nhanh tiến vào cơ thể mềm mại đó. Tĩnh Lý Xuân Nhật cho rằng là lỗi của chính mình, càng thấy rõ y đơn giản thuần khiết đáng yêu nhường nào.

“Vậy người nguyện ý nhận lỗi không?” Hắn ôn nhu nói, kỳ thật trong đầu toàn ý xấu.

“Ta. . . . . Ta nguyện ý.” :)>

“Vậy đem hai chân nâng lên rồi mở ra, làm được không?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật mở to mắt, sau đó mắt ươn ướt, hắn nhẹ nhàng gật đầu. Vì Tề Đằng Ngộ, hắn cái gì đều làm được, hắn nâng chân lên, chậm rãi mở ra, động khẩu đỏ tươi phấn nộn hiện ra, là bí cảnh mà bất luận kẻ nào cũng chưa tiến vào. :”>

Tề Đằng Ngộ đổ dầu bôi trơn, ngón tay tiến vào, cảm giác khó chịu cùng lạnh băng làm cho Tĩnh Lý Xuân Nhật co rút động khẩu, lại kẹp chặt ngón tay Tề Đằng Ngộ. Sau đó một loại khoái cảm xông lên gáy, Xuân Nhật không rõ vì cái gì lại như vậy, nhưng là cảm thụ thoải mái lại thành thật hiện ra trên cơ thể.

“A. . . . .”

Hắn thở dốc, rên rỉ thành tiếng. Tề Đằng Ngộ cắn nhẹ đùi hắn, làm cho tiếng rên rỉ càng ngày càng dồn dập, sau đó Tề Đằng Ngộ lấy thêm nhiều dầu bôi trơn.

Tựa như đóa hoa dần dần nở rộ, cái động khẩu phấn nộn đẹp đẽ, theo ngón tay bôi thuốc của Tề Đằng Ngộ, càng ngày càng đỏ tươi, thậm chí hắn còn thêm vào một ngón tay khác khai mở.

Vừa đau lại đau, giống điện lưu gì đó, liên tiếp điện kích sau lưng hắn, thất lưng đã muốn xụi lơ lại cong lên, hoa hạnh mềm mại đã muốn sinh ra thủy dịch ẩm ướt .

Tề Đằng Ngộ cúi thất lưng, đem quần tụt đến chân, bộ vị của hắn to đến mức làm Tĩnh Lý Xuân Nhật vừa liếc mắt một cái liền thấy tim đập nhanh hơn, quay đầu không dám nhìn, ngượng ngùng không thôi.

Thấy hắn ngượng ngùng vậy, Tề Đằng Ngộ không khỏi cười thành tiếng. Hiện tại ngay cả nữ sinh trung học đều rất táo bạo, hắn lại xấu hổ như trẻ con, đáng yêu đến mức buồn cười, không phải là lần đầu tiên chứ?

Không có khả năng, không có khả năng, hắn lập tức liền phủ nhận ý nghĩ buồn cười của mình.

Cùng hắn kết giao, đều biết hắn có biệt danh “ngàn nhân trăm”, hơn nữa cũng đều biết cùng hắn kết giao thì chỉ có \*\*\*, không có khả năng xử nam sẽ tìm hắn.

Bất quá sự ngưng ngừng của đôi phương chỉ làm hần càng tăng tính dục mà thôi, hần liếm môi, hưởng thụ bí cảnh mềm mại ẩm ướt, bởi vì thập phần chật hẹp, nhanh chóng bao chặt bộ vị vừa cương của hần làm cho hần thích không chịu nổi, thật tuyệt! Hần đã lâu không có trầm mê trong tình ái như vậy.

Hần hít sâu, chậm rãi tiến vào, mỗi lúc tiến vào một chút, có thể nghe thấy tiếng thở gấp của nam tử phía dưới, mà hần cũng có thể cảm nhận được phía dưới co rút kịch liệt.

“Có đau không?”

Thanh âm ôn nhu phát ra bên tai Tỉnh Lý Xuân Nhật, kỳ thật cho dù hần kêu lên đau đớn, tên kia vẫn sẽ tiến vào, hiện tại tính dục của Đằng Ngộ vô cùng lớn, đều do người ở dưới rất đáng yêu . :”>

“Rất đau. . . . . Đau.” Hần đau đến cơ hồ sắp chết, chưa từng nghĩ qua sẽ đau như vậy.

“Vậy muốn ta dừng sao?”

Hần trong mắt mang ý cười, hơn nữa là cười xấu xa. Tỉnh Lý Xuân Nhật nắm tay hần, ngay cả trong mắt ngập lệ, vẫn là lắc đầu, đây là lần đầu hai người kết hợp, như thế nào có thể dễ dàng bỏ qua, dù đau thế nào, Xuân Nhật cũng sẽ nhẫn nại.

“Người thực ngoan.”

Tề Đằng Ngộ nở nụ cười, hần vừa đi vào, lại hôn lên môi Xuân Nhật, giống như trấn an. Xuân Nhật thở hổn hển, nhẹ giọng đích phát ra tiếng rên rỉ.

Mà hoa hành của Xuân Nhật cũng không cự tuyệt, giống như nhận ra hần chính là người mình cần, người kia bên trong hư không, chính là cần hỏa nhiệt của hần tiến vào.

“Hảo nhanh a, thật thoải mái.”

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán Tề Đằng Ngộ, rõ ràng đã cùng rất nhiều người, ngay cả gia đình nữ giáo sư cũng khó trốn mị lực của hần, nhưng là khi hần tiến vào trong, nơi mềm mại ẩm ướt kia lại đem hần gắt gao trụ lại, giống như không muốn thả hần ra, hần lần đầu tiên thấy được tư vị này, so sánh với những người hần từng quan hệ, căn bản là không cân xứng.

“Tề. . . . . Tề Đằng học trưởng, a a a. . . . .”

Hần kêu thất thanh, thanh âm thô, lại mang ý tứ yếu điệu, Tề Đằng Ngộ hôn trụ bờ môi của hần, đầu lưỡi qua lại công kích, tiến nhập càng lúc càng nhanh. Đầu lưỡi đùa giỡn liên tục càng thêm \*\*\* mĩ, làm cho tiểu khả ái phía dưới phát ra những thanh âm thật đẹp.

Hần đem hai chân kia nâng cao, gác lên vai mình. Tư thế này có thể khiến hần tiến vào sâu nhất. Hai khóa tiểu viên cầu nếu không phải không thể tiến vào, chỉ sợ đã sớm bị hút luôn, bởi vì bên trong siêu non mềm ẩm ướt, làm cho hần thoải mái muốn tiến thêm một chút lại một chút, sớm đánh mất lý trí.

“A a. . . . . Học trưởng, bụng. . . . . Nóng quá.”

Bụng cơ hồ bị đâm đến nơi sâu nhất, hơn nữa nhiệt độ liên tục tăng lên, mỗi một lần tiến vào đều thật sâu, làm cho hần sâu trong người như có lò lửa đốt.

“Người bên trong thật nóng. Võ Điền, người kêu Võ Điền đúng không, người thật sự là người yêu tốt mà ta gặp được, ba tháng tới, ta nghĩ chúng ta sẽ rất vui sướng.” :”>

Tưởng tượng ba tháng có thể cùng người đáng yêu đến động lòng người này, mỗi ngày đều giống hôm nay có thể có trò chơi tình ái nồng nhiệt như vậy, Tề Đằng Ngộ liếm môi, hần sợ chính mình một ngày làm một lần nhất định không đủ, chỗ dưới của hần hôm nay muốn hạ không được, hơn nữa là đã lâu không thoải mái như vậy.

Tỉnh Lý Xuân Nhật mặt đột nhiên chuyển tái nhợt, Võ. . . . . Võ Điền là ai a?

Tề Đằng Ngộ hóa ra nhận sai người, này không phải đúng đối tượng, mà là bị vận mệnh trêu đùa.

Mắt hần đỏ hoe, vừa ngồi dậy, lập tức tiếng chuông từ ngoài vọng vào, Tề Đằng Ngộ nhanh chóng mặc quần áo, hần có điểm lưu luyện không rời, loại cảm giác này chưa từng có, hần từ trước đến nay đều chỉ vui đùa.

Không có trách nhiệm, khoái hoạt là trên hết, còn lại kết giao phiên toái hẳn không muốn, cái gì ước hẹn, tặng lễ vật đều phiên toái chết được, chỉ cần có thể làm tình trên giường là tốt rồi .

“Chuông báo vào tiết, tiết này là học toán, ta đi trước, tan học gặp lại.”

Hắn run rẩy thân thể, giúp Tề Đằng Ngộ mặc áo, nếu không phải vậy, hẳn có thể sẽ trước mặt người đó khóc thất thanh. Hóa ra không phải là tình cảm lưu luyến đẹp đẽ, căn bản là là một hồi ô long hiểu lầm, nhưng là hẳn không thể nào mở miệng giải thích hẳn không phải Võ Điền.

Là hẳn nhận lầm người, hơn nữa cũng làm tình nhầm người, dù cố gắng thế nào hẳn cũng không thể nào nói rằng mình chỉ là thể thân tội nghiệp của Võ Điền.

“Lần sau ta sẽ ôn nhu yêu người, trưa nay thật gấp gáp.”

Tề Đằng Ngộ ôm lấy bờ vai của hẳn, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng không chút chân tâm, rồi nhanh chóng li khai.

Cửa vừa đóng, hẳn lấy tay che mặt, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, cảm giác mình giống như nữ nhân bị vứt bỏ, nhưng là hẳn ngay cả tư cách bị vứt bỏ cũng không có, bởi vì hẳn căn bản không phải là người yêu của Tề Đằng Ngộ.

Vừa hết giờ học, Tề Đằng Ngộ liền lập tức đeo cặp đến lớp 1-C, trong thư tình viết Võ Điền là học sinh lớp 1-C .

Cuộc ân ái buổi trưa làm cho hẳn càng khát khao thân thể Võ Điền, nếu có thời gian từ từ sẽ đến, khiến cho khuôn mặt hẳn kinh hỉ cùng e lệ, thật là đáng yêu mê người a.

Đầu tiên đưa Võ Điền đến nhà hàng tốt nhất của nhà hẳn, sau đó đến khách sạn tốt nhất, trong bồn tắm lớn mát xa, giúp thân thể đáng yêu của hẳn cọ rửa, sẽ thấy khuôn mặt hẳn càng ngày hồng càng đậm. . . .

Ảo tưởng lại chuyển về phía chiếc giường, ở trên giường còn muốn hảo hảo khai thác những điểm mẫn cảm của hẳn, chỉ cần dùng miệng cũng có thể cho hẳn cảm thấy cao trào chưa từng có. Tưởng tượng thấy bọn họ làm những chuyện thân mật như vậy, phía dưới lại nóng lên.

Hạ thân của hẳn hôm nay thực sự khỏe, hơn nữa là phi thường khỏe, đã lâu không tốt như vậy, không giống lúc trước dục chán mệt mỏi, hẳn hiện tại “Tính trí bình bình”, hẳn không thể cùng Võ Điền đáng yêu thân thiết một lần.

Vốn dĩ hẳn ghét những kẻ vì gia tài nhà hẳn mà tiếp cận mình, nhưng là hẳn hiện tại cảm thấy nếu tài lực trong nhà có thể làm cho Võ Điền cùng hẳn bên nhau mà khoái hoạt, vậy thì dù hẳn có thuê phòng tổng thống cũng chẳng có gì đáng kể .

Vừa nghĩ đến bộ dáng e lệ của hẳn, phía dưới lại nóng lên. Lớp 1-C vừa mới tan học, học sinh bên trong còn đang thu dọn sách vở, Tề Đằng Ngộ thế nào cũng không nhìn thấy người đáng yêu lúc trưa, hẳn nhờ một học đệ, “Giúp ta gọi Võ Điền.”

“Võ Điền, có người tìm người.”

Một nam sinh nhỏ nhắn đáng yêu, thanh thuần tinh khiết chạy đến, hẳn lại nghĩ tên này chắc hẳn là suy dinh dưỡng. Hẳn kéo tay Tề Đằng Ngộ, trong mắt mang đầy mê hoặc, “Ngộ học trưởng, ta chờ cả buổi trưa, không thấy người xuất hiện?”

“Người là ai a?”

Tề Đằng Ngộ gạt tay hẳn, hẳn hiện tại chỉ có hứng thú với Võ Điền, mặc dù trước kia hẳn thích người nhỏ nhắn.

“Ta là Võ Điền a, Ngộ học trưởng.”

Hắn tức giận. Kẻ kia không có giống Võ Điền ngược ngừng lúc trưa, chỉ dám gọi hẳn là Tề Đằng học trưởng, tên này cả tên của hẳn cũng dám gọi.

Tề Đằng Ngộ sắc mặt tối sầm, hẳn đưa thư tình nhận được ra, “Phong thư này là người viết?”

“Đúng vậy, Ngô học trưởng, ta nghe nói người hiện tại không có người yêu, hơn nữa ta đáng yêu như vậy, người hẳn là sẽ không cự tuyệt ta ?”

Tề Đằng Ngô cau có, nếu nói đáng yêu, hẳn so với Võ Điền buổi trưa còn kém ngàn lần. Hắn khuôn mặt tươi cười, nhưng là một chút ý xin lỗi cũng không có.

“Thực xin lỗi, ta chỉ e rằng phải cự tuyệt người, bởi vì ta có bạn gái mới.” -3-

Hắn kiên quyết giặt tay ra, nhất định phải tìm ra Võ Điền lúc trưa là ai? Hắn gọi mình học trưởng, cho nên hẳn là cũng là học đệ đi, nhất định là năm nhất. Hắn lao vào phòng hội học sinh, trực tiếp tìm đến người có quyền lực nhất.

Muốn tìm ra năm nhất, hỏi tên này chính xác nhất.

“Ừ, cho ta ảnh chụp năm nhất.”

“A. . . . .”

Thanh âm nhỏ nhỏ cất lên, người ngồi phía trước, Bắc Đại Lộ Đông Ti, được coi là học sinh thông minh nhất Anh Hoa học viện từ trước đến nay, vậy nên giao cho hắn phòng hội học sinh. Ngồi trên đùi hắn là nam hài tử đáng yêu, hai người đang làm cái việc đó, nam hài thấy vậy vội mặc quần áo rời đi.

Tề Đằng Ngô tỏ vẻ như không thấy, trên cơ bản, đối với Bắc Đại Lộ Đông Ti, hắn căn bản đã muốn thấy chết lạng. Tên này còn biết mùi vị nữ nhân sớm hơn cả hắn, ngay cả nam cũng không ít, về mặt thanh thoát bắt mắt, hắn căn bản là kẻ biết mặt không biết lòng.

Người không biết sẽ bị cái mặt nạ học sinh tốt, hội trưởng tốt, đứa trẻ được giáo dục tốt lừa gạt, người biết mà cùng hắn giao thiệp, chính là cùng ác ma giao dịch.

Không, tìm ác ma giao dịch còn có lời, hẳn so với ác ma còn hiểm độc hơn.

Nếu không phải bắt đắc dĩ, hắn nhất định cũng không hướng hắn cầu giúp đỡ. Đằng Ngô vươn tay mà nói: “Cho ta ảnh chụp năm nhất!”

“A Ngô, người nghĩ cả thế giới này nam nhân đều giống người bị yêu dương à? Người đi vào thế này, ta không muốn cho cái đó của người tự ti =)).” Bắc Đại Lộ Đông Ti lộ ra vẻ tươi cười tao nhã.

Dám cười hắn yêu dương, Tề Đằng Ngô tức giận nói: “Yên tâm, cái của người bé như vậy, không ảnh hưởng đến lòng tự trọng của ta được đâu, cho ta ảnh chụp năm nhất.” Hắn tặng thêm ngữ khí, “Hơn nữa ta không yêu dương, trưa nay ta thật sự rất khỏe.”

Bắc Đại Lộ Đông Ti thong dong như cũ tươi cười, “người đáng yêu nhất năm nhất, vừa rồi đang ở trên đùi ta lay động thất lưng, chỉ tiếc bị người dọa đi rồi.”

“Người thật nhanh chân, người và “vô liêm sỉ” đúng là rất gần gũi a.” Tề Đằng Ngô chính là nhin không được muốn khích hắn một chút, dù sao bọn họ cũng là giống nhau, đương nhiên biết kẻ kia có bao nhiêu phần nhẫn nhịn.

“Kia đương nhiên a, ta vì cái gì phải đảm đương cái chức hội trưởng phiên toái, còn không phải là để các học đệ nhưng nhớ sao?”

“Người xấu xa thế nào ta đều hiểu, mau đưa ảnh chụp ra đây.” Tề Đằng Ngô lười cùng hắn dong dài.

“Người phải thấy có lỗi chứ.”

Cơ trên mặt Tề Đằng Ngô co rúm lại, mấy bằng hữu bọn họ tuy là cá tính bất đồng nhưng là tự tôn giống nhau cực kỳ cao, tuyệt không chịu bị đồ lỗi vô lý.

“Vì cái gì mà bảo ta có lỗi?”

“Bởi vì bộ vị ta không nhỏ, rất nhiều học đệ ta còn muốn.”

Mặt đeo kính, vẻ mặt đoan chính mà lại có thể không thêm quan tâm nói ra những lời hạ lưu đó, Tề Đằng Ngô thật muốn đảm cho hắn một cái” Tất cả đều để cho người, ta chỉ muốn một thôi”

“Người thật hào phóng, hảo, thành giao.”

Hắn đem ảnh chụp năm nhất giao ra, chính là ảnh chụp hiển nhiên là sắp xếp theo sở thích cá nhân của hắn, lộn tung lên, mặt trên viết là Xếp hạng đáng yêu, Tề Đằng Ngộ đối với hứng thú này của hắn thì chỉ thấy ghê tởm muốn ói.

“Người vẫn là biến thái như vậy, lợi dụng chức vị hội trưởng học sinh làm loại chuyện này, thật không biết người tại sao chưa bị giết.”

“Người không thấy học đệ kia toàn thân nhũn ra, cả người muốn cựa cũng không được, như thế nào có thể dùng bàn tay mềm mại nhỏ bé ấy mà cầm dao. Ta không giống người không biết lựa chọn, hơn nữa người vì cái gì phải cố định một người ba tháng? Ta thật sự không nghĩ ra được người ba tháng sau đem người ta đá đi, rốt cuộc có cái gì lạc thú? Như ta đây không bao giờ làm bọn họ khóc, một lần kết giao mấy người, ta là con người bác ái, chính ta còn thấy cảm động.” <\_”\_||| thăng=”” này=”” còn=”” biến=”” thái=”” hơn=”” nữa=”” kia=””> Bắc Đại Lộ Đông Ti vuốt cằm, vẫn như cũ khoan khoái tươi cười dễ chịu, hiển nhiên vì trí tuệ vĩ đại của mình mà cảm động. “Nam nhân vĩ đại như ta, kết giao với ta sẽ không phải chịu thống khổ, sẽ không cảm thấy nhân sinh vô nghĩa, cho nên ta đều thỏa mãn tất cả bọn họ, bất quá có đôi khi nhiều P cũng rất lạc thú ” (lạy chúa tôi, cảm thú chứ lạc thú đêch gì =A= Bất quá, tên này cũng có một bộ =”= Ai

~)

“Cho ta xin đi, thật muốn nôn, không dám tưởng tượng về sau sự nghiệp của tập đoàn Bắc Đại Lộ mà rơi vào tay người sẽ ra sao. Công ty có phải hay không biến thành hậu cung riêng của người đi?”

“Một cái ý tưởng hay như vậy, ta trước kia còn không có nghĩ tới, hậu cung, sau đó có nam sinh đáng yêu mặc sa mỏng. . . . .” =,,=

“Ảo tưởng thì chọn lúc chọn người mà ảo tưởng, ta không muốn nghe đến ý tưởng vừa ghê tởm vừa hạ lưu của người.”

Tề Đằng Ngộ căn bản chịu không nổi hắn, nếu không phải thanh mai trúc mã bằng hữu tốt, có lúc còn nghĩ muốn ra sức đánh hắn một trận, bất quá đối phương rất giỏi kiếm đạo, rất khó đánh thắng, chỉ có thể lưỡng bại câu thương, sau đó hai người té trên mặt đất, liếc nhau lại cười ha ha.

Cơ hồ lật đến trang cuối cùng, mới tìm được ảnh Tỉnh Lý xuân Nhật. Đáng giận! Dem ảnh Tỉnh Lý Xuân Nhật xếp hạng cuối, đồ có mắt như mù.

Bất quá may mắn hắn mắt không trông, bằng không Tỉnh Lý Xuân Nhật có thể sẽ bị hắn không minh bạch ăn luôn, may mắn gặp Xuân Nhật trước chính là mình.

“Nga, thể dục sinh vào loại ưu sinh, thành tích học tập khoảng trung, xinh đẹp bình thường, đáng yêu vết đáy, tuần mỹ độ hạ đẳng, bất quá cơ thể rắn chắc độ thượng đẳng, không biết tiểu huyết nhanh độ nào.”

Tề Đằng Ngộ quảng tập ảnh vào mặt Bắc Đại Lộ Đông Ti, cảnh cáo hắn:

“Người đừng có ảo tưởng, nói cho người biết, học đệ này là của ta, hắn nhanh ra sao không liên quan đến người.”

Tề Đằng Ngộ xoay người đi ra ngoài, Bắc Đại Lộ Đông Ti bỏ quyển ảnh chụp còn ở trên mặt mình xuống, trên mặt tươi cười không đổi nhưng trong mắt vô cùng hứng thú, không khỏi phát ra tiếng cười phi thường khoái trá. Cướp đoạt những gì của người khác, nhất định phi thường thú vị, hơn nữa Tề Đằng Ngộ đã lâu không như vậy sinh khí bừng bừng, học đệ trong ảnh chắc hẳn là cực phẩm đi.

“A Ngộ, chẳng lẽ người không biết, người khác càng kêu không ta ảo tưởng, ta sẽ càng muốn thử xem sao không?” hắn tươi cười đầy vẻ âm hiểm, mang nét bướng bỉnh, lại làm cho diện mạo hắn càng thêm anh tuấn.

## 6. Chương 6

Tỉnh Lý Xuân Nhật về buổi trưa sau khi xin giấy nghỉ ốm, bởi vì hấn sưng đỏ hai mắt, căn bản là không có biện pháp đi học, hấn khóc suốt dọc đường về nhà, cho dù về đến nhà nằm trên giường, nước mắt cũng không ngừng trào ra.

Cảm giác chính mình như một đứa ngốc, hơn nữa là một kẻ ngu ngốc siêu cấp, nguyên lai Tề Đăng Ngộ sớm đã có tình nhân, mà mình còn lầm tưởng, một hồi loạn thất bát tao tỏ tình, ân ái cuồng nhiệt, tất cả đều là sai lầm.

Hắn đem búp bê Lị Lị mà hấn yêu nhất ôm vào lòng, ngay cả hấn hiện tại bề ngoài trắng kiện thế nào, căn bản là không giống một tiểu nữ sinh thích búp bê, nhưng là hấn vẫn cứ thích búp bê, hơn nữa những lúc hấn buồn, cũng chỉ có búp bê có thể nghe hấn nói hết nỗi thống khổ trong lòng.

“Lị Lị, khó có thể nào mộng đẹp lại thành thật? Ta vừa cao vừa to, vì cái gì không thể giống người khác, thấp một chút, đáng yêu một chút, như vậy là có thể mặc quần áo tự mình làm rồi.”

Không giống nam sinh trung học bình thường, trong phòng có hình tuyển thủ, hoặc là lộn xộn nào quần áo nào đồ dùng, gối đầu giường vài quyển play boy có hình nữ nhân môg to ngực lớn.

Phòng Tỉnh Lý Xuân Nhật thật sạch sẽ, ngăn nắp, rèm cửa màu phấn hồng, phía dưới có viền hoa đáng yêu, ngăn tủ cũng là sơn màu phấn hồng, bên trong đầy búp bê cùng gấu bông.

Ở một góc phòng, có một chiếc máy may, bên cạnh là một chồng tạp chí thời trang, nơi này thoạt nhìn rõ ràng là của một cô gái mơ mộng, trừ màu phấn hồng, còn có rất nhiều viền hoa.

Bạn học hồi tiểu học, từng vào phòng hấn, tròn mắt nhìn thấy căn phòng tràn ngập đăng ten cùng viền hoa, ngày hôm sau ở lớp, bọn họ không còn nói chuyện với nhau nữa.

Từ đó về sau, bạn học đều dùng ánh mắt quái dị nhìn hấn, có khi một đám người thăm thì với nhau, còn quay ra liếc hấn, sau đó cười thực quỷ dị, làm cho trái tim yếu ớt của hấn vô cùng đau đớn.

Nam sinh thích gia chanh, nấu ăn, may vá là chuyện biến thái sao?

Hấn đã bị thương tổn, cũng không dám... để cho người khác biết con người thật của mình. Hấn thích đường viền hoa, làm bánh ngọt, may quần áo, tâm tình hấn tựa như thiếu nữ, chính là không ai hiểu hấn, bọn họ cũng không muốn hiểu hấn.

Đến năm cấp 2, hấn tập thể dục không tồi, dáng người bỗng nhiên cất cao, một đồng CLB tìm tới cửa, chính là hấn cũng không muốn tham gia CLB gì đó.

Bởi vì nam sinh đều rất hôi, bọn họ đem quần áo có mùi vút trong phòng của CLB, cho tới bây giờ cũng còn chưa đem giặt, còn có bàn chân cực thối, sau đó đem dơ loạn, đùa cợt, làm cho hấn thiếu chút nữa chạy trốn chết.

Chính là hấn chỉ có thể cười miễn cưỡng che giấu, hấn ghét bị người khác nói hấn ảo tưởng, biến thái, hoặc là về sau sẽ là gay bán thân.

Tuy rằng Hồn Thực sau này, là người bạn kề vai sát cánh bên hấn, kỳ thật cá tính không xấu, nhưng là bọn họ nói những chuyện bậy bạ, trêu chọc nửa thân dưới của nhau, vẫn là làm cho hấn rất không quen.

Hấn biết chính mình cùng đứa trẻ ngày đó đã không còn giống nhau, nhưng mà hấn vẫn không dám nói cho ai biết, liền ngay cả học trưởng Thuyền Kiều Quang tốt bụng, cũng không dám cho hấn thấy mình có bao nhiêu búp bê, hấn chỉ có thể bắt chước hành động của nam sinh bình thường, thử trở thành một trong số bọn họ.

Hấn khóc rồi ngủ thiếp đi, ngày hôm sau miễn cưỡng toàn thân vẫn còn đau ê ẩm mà đi học, ở cổng trường, Tề Đăng Ngộ đã chờ hấn từ bao giờ.

“Chào, Xuân Nhật.” Tề Đăng Ngộ nhìn thấy hấn, cười đến thập phần sung sướng. <==”= dê==” thành==”” tỉnh==”” rồi==”” mà==””>

Màu vàng của ánh nắng tỏa ra giống hệt lần đầu hắn gặp Tề Đằng Ngộ, không có chút bụi nào vương trên người hắn, làm cho hắn như là bạch mã vương tử bước ra từ trong mộng, nhưng là giờ phút này hắn đã người yêu của kẻ khác.

“Tề Đằng học trưởng, sớm. . . . . Sớm an.” Hắn rũ mắt, cúi đầu chào, cảm giác đau lòng từ hôm qua lại trở dậy, hắn ở cổng chờ người yêu hắn sao?

“Làm sao vậy? mắt ngươi sao lại đỏ, còn phờ phạc như vậy. Hôm qua hắn là đã quá phận, ngươi nhất định rất đau, ta giúp ngươi xách cặp, ngươi ở 1-E , chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Tề Đằng Ngộ kéo túi sách của hắn, khoác qua lưng mình, động tác này làm cho hắn có chút luống cuống, không biết nên như thế nào cho phải.

“Học trưởng, ngươi không phải đang đợi người sao?”

Tề Đằng Ngộ ném cho hắn một nụ cười rạng rỡ, “Àn, ta đang đợi người a.”

Hắn bị Tề Đằng Ngộ lôi kéo, hai người giữa ban ngày ban mặt, giữa bao nhiêu học sinh, thế nhưng lại ngang nhiên nắm tay, Tinh Lý Xuân Nhật trên mặt có điểm hồng, nhất là ánh mắt kinh ngạc của người ngoài cứ hướng vào, nhưng là Tề Đằng Ngộ lại như chẳng cảm thấy gì , vẫn lôi hắn đi, vẫn giúp hắn đem cặp đến tận phòng học.

“Giờ nghỉ trưa ta tới đón ngươi.”

“Đi?”

Tinh Lý Xuân Nhật còn không kịp phản ứng, Tề Đằng Ngộ buông túi sách, tay ngay lập tức vòng ra sau lưng, mò tới ngang hông, cả thân mình hắn run lên, Tề Đằng Ngộ cười lộ ra vẻ vui sướng, nụ cười như điện xẹt qua làm thần trí hắn hỗn loạn, hoàn toàn không biết chính mình đang ở nơi nào, hắn chỉ biết là giờ phút này đầu có như một con bướm tung cánh, vui sướng bay lượn.

Giờ nghỉ trưa rất nhanh lại đến , Tề Đằng Ngộ lại đưa hắn tới phòng nghỉ, hắn còn chưa rõ ràng cái gì, quần dài cũng đã bị Tề Đằng Ngộ cởi vứt trên mặt đất.

“Tề Đằng học trưởng, không phải. . . . . Phải ăn cơm sao? A a a. . . . .”

Hắn che miệng mình lại, âm thanh kì quái phát ra từ trong cổ họng hắn, bởi vì Tề Đằng Ngộ kéo quần... của hắn, vùi đầu vào giữa hai chân hắn, hàm trụ hắn.

“Ta đang ăn a, hương tiêu này ăn rất ngon , có khi còn có thể bắn ra sữa đó.”

Hắn thẹn đến muốn chui xuống đất, chính là bị Tề Đằng Ngộ miệng vẫn hấp duyên , căn bản là không có đường sống, tâm tình hắn tựa như trẻ con mếu máo, như thế nào có thể địch nổi kinh nghiệm phong phú của Tề Đằng Ngộ.

“Nơi đó, nơi đó không thể. . . . .”

Giọng hắn khàn khàn, khóc nức nở, chính là ngón tay Tề Đằng Ngộ vẫn hướng chỗ đó của hắn lần mò. Mỗi lần Đằng Ngộ đưa ngón tay vào, hắn lại giống như cá nhảy khỏi mặt nước, thân thể một lần lại một lần giật nảy, không chỉ là đau đớn, còn có không cách nào hình dung khoái cảm giống như điện lưu chạy dọc sống lưng mình, làm cho đầu óc hắn mê muội.

“Có thể đi vào không? Tiểu Xuân?” Thanh âm cực nóng hướng vào lỗ tai hắn thấp giọng kêu gọi, ngay cả tên của hắn cũng trở nên thân mật ngọt lịm như vậy .

Thử nghiệm hôm qua thực sự rất đáng sợ, thân thể còn thập phần đau, nhưng là Tề Đằng Ngộ tha thiết như vậy, Tinh Lý Xuân Nhật căn bản là nói không ra chữ “không”, hắn khẽ gật đầu, ngay lập tức Tề Đằng Ngộ tiến vào, nước mắt lướt qua hai má nóng bỏng.

“Tiểu Xuân, ngươi vừa nhanh vừa nóng bao lấy ta, thật thoải mái.”

Tề Đằng Ngộ hôn lên nước mắt của hắn, lần này làm rất chậm, giống như ở cổ giảm đau đớn của hắn, một bên thân thủ âu yếm hạ thân của hắn, làm cho hắn cũng cảm nhận được khoái cảm.

Đau đớn dần dần biến thành khoái cảm, da thịt ngọt ngào gắt gao giới trụ bộ vị. Tề Đằng Ngộ mắt khép hờ, eo lưng chuyển động mạnh mẽ, vẫn chưa tiết ra, hần cố nén trụ, người dưới thân nước mắt vẫn còn ướt mi, vẻ xấu hổ đáng yêu của hần khiến bản thân phải cắn chặt răng, mới có thể nhẫn nhịn kích động.

“Còn rất đau sao?” Câu hỏi này so với ngày hôm qua còn có chút thật tình chân ý vì thấy người kia đau như vậy.

“Một chút. . . . . chỉ hơi thôi. . . . .”

Hần cố gắng nhẫn nại, cố gắng nén nước mắt, làm cho lương tâm Tề Đằng Ngộ mắt tích đã lâu nay xuất hiện, thậm chí còn thấy bất an.

Hần có thói quen phóng dăng, nhìn thấy hợp liền thượng, nhất là giữa trưa hôm qua, vừa kịch liệt một hồi, hạ thân hần lại hồi phục nguyên khí, không chút suy nghĩ, đương nhiên hành hạ Xuân Nhật một mạch hết giờ nghỉ.

Hiện tại ngẫm lại, lấy phản ứng của Tinh Lý Xuân Nhật mà nói, hôm qua vừa làm xong, ngày thứ hai lại tiếp tục vậy, thấy mình cùng cầm thú quả thật chẳng khác gì nhau.

Không, hần là so với cầm thú còn ở cấp thấp hơn.

“Ta sẽ cho người cũng cảm thấy thoải mái.”

Này đại khái là hần nói rất có thành ý. Hần tận lực chậm lại, nhưng là bên trong Tinh Lý Xuân Nhật rất ướt át, cho dù muốn ôn nhu, động tác lại ngày càng thô bạo, ngay cả tiếng thở dốc cũng ngày càng cao, không bao lâu liền bắn ra.

Tiếng chuông vào học vang lên, Tề Đằng Ngộ mặc xong quần áo, Tinh Lý Xuân Nhật còn toàn thân trần trụi đích nằm ở sô pha, thoát nhìn căn bản là không thể động đậy, hơn nữa trên người hần hồng hồng tím tím, tất cả đều là chính mình gây ra, dấu vết nhiều vô số giống như hần vừa rồi bị kích thích đến cực độ, chỉ cảm cúi xuống thức mỹ vị trong bữa tiệc lớn.

“Người có khỏe không?”

Cảm giác chính mình giống như ác lang hái hoa, Tề Đằng Ngộ không chỉ là lương tâm bất an, hần thậm chí bắt đầu dâng lên một cảm giác tội lỗi, cảm thấy mình chính là tên nam sinh tối hỗn đản trên đời này .

Ngộ, loại cảm giác tội lỗi này làm cho hần thấy thực khó chịu.

“Không. . . . . Không có việc gì, học trưởng, ta chỉ là muốn nằm một chút mà thôi.”

Tinh Lý Xuân Nhật mắt đỏ hoe, miệng còn cố gắng mỉm cười, ra sức muốn lấy lòng hần, thậm chí còn chống tay, cố gắng ngồi xuống. Rất cục lúc ngồi xuống, đau đớn làm cho hần muốn kêu thật to, nhưng hần vẫn là ngồi ngay ngắn , mỉm cười dịu dàng.

“Có phải hay không rất đau?”

Tề Đằng Ngộ bắt đầu tức giận, đau thì nói, hần cũng không phải bạo quân, tại sao phải làm cái bộ dáng một người vợ! Là hần thượng, không sai, nhưng là hần đã nói trước, trong trường học mỗi người đều biết, cùng hần kết giao đều là quan hệ thể xác, hần là như thế.

Hần chết cũng không chịu thừa nhận, cả đời này hần chưa nhận sai bao giờ, về phần lương tâm, hần không quan tâm.

“Không. . . . . Không có rất đau, một chút thôi.”

Tinh Lý Xuân Nhật mặc xong quần áo, kỳ thật ngay cả cài cúc áo ngón tay cũng đau đến run rẩy, hạ thân truyền đến một cảm giác đau cực điểm, làm cho hần thậm chí muốn buồn nôn.

“Ta hỏi lại người, người rốt cuộc đau hay không đau?” khẩu khí của Đằng Ngộ đã tức giận cùng vài phần không kiên nhẫn.

“Không có đau lắm.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật vẫn trả lời vậy, thậm chí còn lộ ra tươi cười ngốc nghếch trấn an hẳn, Tề Đằng Ngô tức giận đến không có lời nào để nói, lập tức đi ra ngoài. Tĩnh Lý Xuân Nhật khom người nôn khan, cho dù không thể lý giải sự tức giận của Tề Đằng Ngô, cũng biết hẳn sinh khí, Xuân Nhật lại đau đến không cách nào đuổi theo.

Tề Đằng Ngô cả buổi chiều đều thực sinh khí, hẳn ngồi ở cái vị trí cao ngạo đó mà sinh hờn dỗi. Tĩnh Lý Xuân Nhật nhẫn nhục chịu đựng để làm cái gì, làm như vậy khiến hẳn bỗng dưng thấy bản thân chẳng khác nào cầm thú (hắn, người còn nhận ra người là cầm thú) tuy rằng hẳn có khuynh hướng khác biệt, nhưng trên cơ bản, hẳn coi như là hảo tình nhân đi.

Nếu không chịu nhận lỗi, tại sao lại vẫn sinh khí, tan học, hẳn vẫn chạy đến phòng, không nghĩ là Tĩnh Lý Xuân Nhật lại không ngồi yên trong lớp, buổi chiều hẳn không thoải mái, vào phòng y tế nghỉ ngơi, không nói cũng biết người làm cho hẳn không thoải mái chính là mình.

Tề Đằng Ngô lại sinh khí, hẳn cơ hồ là tức tối vào phòng y tế, vừa vào đến nói, nổi bất an ban trưa lại công kích hẳn

Tĩnh Lý Xuân Nhật ngủ trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, ngay cả môi cũng trắng bệch, bộ dáng tiều tụy làm cho Tề Đằng Ngô cảm thấy ngực truyền đến từng đợt đau đớn như bị kim đâm.

Hắn đang làm cái gì a, cứ việc không muốn thừa nhận, nhưng là lấy kinh nghiệm phong phú của hẳn mà nhìn nhận, Tĩnh Lý Xuân Nhật vừa nhìn là biết đồng trinh, hôm qua mới hưng hăng như vậy, hôm nay lại tìm hẳn, không nói hai lời mà bắt đầu làm, nếu là nữ nhân khác đã sớm trở mặt, thậm chí hùng hổ tặng hẳn một cái tát .

Nếu là nữ nhân khác, chỉ sợ đã sớm rêu rao khắp chốn cái hành vi ác liệt của hẳn, để cho tất cả mọi người đều tẩy chay hẳn, thế nhưng Tĩnh Lý Xuân Nhật lại một thân chạy đến phòng y tế ngủ.

Hắn lẳng lặng ngồi bên giường, sau đó đại thiếu gia hẳn, bắt đầu hối hận vì hành động của mình, tay hẳn nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt tái nhợt của người kia, dẫn theo một chút yêu thương cùng hối lỗi.

Nửa người dưới đau đến không thể cử động nổi, hơn nữa không ngừng nôn khan, bị đưa tới phòng y tế, hẳn uống thuốc giảm đau rồi ngủ, ngủ xong, cảm thấy tốt hơn nhiều.

Mở to mắt, hẳn đã nhìn thấy khuôn mặt Tề Đằng Ngô, làm cho hẳn hoảng sợ.”Học. . . . . Học trưởng.”

“Người có khỏe không? Còn không thoải mái không?”

Câu hỏi của Tề Đằng Ngô phi thường ôn hòa, hẳn nhớ rõ lúc Tề Đằng Ngô rời đi còn tức giận , Tĩnh Lý Xuân Nhật lắc đầu, “Không có, hiện tại tốt hơn nhiều. Học trưởng, người không sinh khí sao?”

Một câu hỏi khiến hẳn chột dạ, hẳn căn bản là không tư cách sinh khí. Hẳn lắc đầu, đưa tay luôn vào nắm chặt mỏng, cầm tay Tĩnh Lý Xuân Nhật. tuy rằng tay hẳn một chút cũng không có vẻ mềm mại của nữ sinh, ngón tay thậm chí còn có một chút chai cứng vì chơi bóng, nhưng là ngón tay hẳn nhẹ nhàng nắm tay, nhu tình như nước, ôn nhu cùng bao dung, làm cho Đằng Ngô kẻ vốn không có lương tâm chột đau lòng, chính mình có phải hay không hơi quá đáng?

Tĩnh Lý Xuân Nhật quay qua nhìn hẳn, nhẹ nhàng nói hai câu đau thấu tâm can, “Ta. . . . . Ta không phải Vô Điền, ngày hôm qua là một chuỗi hiểu lầm.”

Tề Đằng Ngô hồ thẹn, hẳn sáng nay không lo giải thích cái gì, chỉ lo phát tiết thú tính, giữa trưa liền đem Tĩnh Lý Xuân Nhật đến làm một hồi, lại không nghĩ tới tâm tình bất ổn của Tĩnh Lý Xuân Nhật.

“Ta biết, Tiểu Xuân.”

“Ta so với hẳn chậm một bước. Học trưởng, người cùng Vô Điền kết giao?” Giọng nói của hẳn có bắt đặc dĩ cùng tiếc nuối, lại thấy cả khổ sở ẩn trong lời nói.

Tề Đằng Ngô cúi người, nhẹ nhàng hôn lên môi hẳn, nụ hôn nhẹ nhàng tựa một lời xin lỗi. “Không có, ta hiện tại là cùng người.”

Nước mắt nóng bỏng chảy ra ướt khuôn mặt Xuân Nhật, Tề Đằng Ngô lại bắt đầu cảm thấy mình là dã thú .

Tĩnh Lý Xuân Nhật so với hần tưởng tượng càng mỏng manh, càng ngây thơ, rất đáng quý trọng, mà không phải giống như cảm thú cao hứng thì một mực làm cần.

“Thực xin lỗi, Tiểu Xuân.”

Tề Đằng Ngộ kéo hần, Tĩnh Lý Xuân Nhật có chút nức nở, cũng ôm sát hần, “Thực xin lỗi, học trưởng, ta không biết rõ người vì cái gì sinh khí, có lẽ ta có điểm ngu dốt, có điểm xuẩn, nhưng là ta sẽ càng cố gắng, sẽ không khiến người tức giận.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật thiện lương, thiện lương đến mức làm cho hần tự giác trở thành một tên \*\*\* ma cực ác. Bị chà đạp như vậy, hần thể nhưng còn giải thích, hần là mình phải giải thích cho hần mới đúng.

Đằng Ngộ không bận tâm hần đích trạng huống, liền đem hần tha đến ngoan làm một phen, sau đó làm hại hần không thoải mái phải đến y tế trong phòng nghỉ ngơi, nghĩ như thế nào, đều biết nói là chính mình lỗi.

“Đúng vậy, là ta sai. Tiểu Xuân, là ta tính tình không tốt, không có tình cảm thật sự, người đừng khóc, ta là cái đại hỗn đản.”

Hần lấy khăn tay, khẽ lau nước mắt cho Tĩnh Lý Xuân Nhật. Xuân Nhật khoe miệng rất cục cựa lộ ra một nụ cười thẹn thùng, Tề Đằng Ngộ thay hần thu thập túi sách, cùng hần về nhà.

Tựa như phải bù lại những ngày trước, Tề Đằng Ngộ rốt cục biết cái gì gọi là dị tính dao văng, không đúng, là đồng tính giao văng <...> .

Bọn họ chỉ có nắm tay, bắt quả cho dù chỉ có nắm tay, Tĩnh Lý Xuân Nhật trên mặt cũng sẽ đỏ ửng như thường. Tuy rằng hần có bộ dạng ngời ngời đại nam nhi, nhưng là Tề Đằng Ngộ lại dần dần nhìn nhận Tĩnh Lý Xuân Nhật rất nhỏ bé, rất khả ái như một thiếu nữ.

Lần đầu tiên làm cơm trưa cho Tề Đằng Ngộ, Tĩnh Lý Xuân Nhật mặt đỏ như một trái cà chua. Tề Đằng Ngộ không thích cơm hộp, vốn dĩ cơm hộp đó chẳng có ý nghĩa gì, thậm chí hần ghét nhất chính là bị nữ sinh làm cơm hộp cho ăn, nếu không phải vì nể mặt Tĩnh Lý Xuân Nhật, hần căn bản là sẽ không lấy.

Bởi vì không biết bạn gái thứ bao nhiêu làm cơm cho hần, hần ăn một miếng liền lao thẳng ra thùng rác, thật sự là khó nuốt, không biết nằng là bỏ thêm cái gì khủng bố mới có thể trở nên khó ăn như vậy.

Nhưng là khi hần vừa ăn một miếng cơm Tĩnh Lý Xuân Nhật làm cho, ăn ngon đến muốn nuốt luôn cả đầu lưỡi. Hần đoán rằng Tĩnh Lý Xuân Nhật nhất định đi mua đồ cao cấp ở cửa hàng, sau đó bỏ vào hộp rồi nói là hần làm, này tuyệt đối không thể là tự tay hần làm.

Lần hẹn hò đầu tiên của bọn họ là ở vườn thú, so với trước kia trực tiếp đi khách sạn mà nói, thực sự là lảm, nhưng là Tĩnh Lý Xuân Nhật vừa nhìn các con vật vừa cười ngốc nghếch, làm cho hần cảm thấy được cho dù không đi love hotel cũng không sao.

Được rồi, coi như hần đổi tính, dù cho phía dưới cả tháng nay vô dụng, hần vẫn là cảm thấy ở cùng Tĩnh Lý Xuân Nhật thật sự vui vẻ, khó có thể nói thành lời đó là loại cảm giác gì.

Cho dù chỉ có nắm tay, vậy cũng là đủ rồi, lại thăm nghĩ hử chút thượng nam nhân, mới là sỉ nhục, ngây thơ không có gì không tốt.

Tĩnh Lý Xuân Nhật ở sân bóng, toàn đội bóng chày vui mừng, reo hò: “Thắng, thắng rồi!”

Tĩnh Lý Xuân Nhật cả người đầy mồ hôi tiêu sái rời sân bóng, lập tức còn có người đưa nước, khăn mặt, đãi ngộ hoàn hảo, ai kêu hần là chiến thần của bọn họ.

Tĩnh Lý Xuân Nhật uống một ngụm nước, nhìn đồng hồ, chào tạm biệt: “Ngại quá, tiếp theo phải đi CLB bóng đá, tôi phải đi rồi.”

“Người không phải vừa từ sân tennis đến đây sao, cả buổi chiều chạy sô như vậy.”

Phó CLB bóng chày hoảng sợ, Tĩnh Lý Xuân Nhật tuy có thể lực tốt, nhưng cả ngày chạy qua lại như vậy, trên mặt đã lộ rõ một nhọc.

“Không có cách nào, tất cả hôm nay đều thi đấu mà.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật cười ôn hòa, cười tươi như vậy lại càng chứng tỏ hấn thực sự rất tốt, cho dù mệt, nhưng là nghĩ đến lúc trước mọi người nhận nuôi tiểu miêu tiểu cầu, làm cho hấn dù mệt cũng muốn cố gắng.

“Tĩnh Lý. . . .” phó CLB bóng chày đi cùng hấn qua sân bóng, nhìn không được muốn nói lại thôi, “Nghe nói người cùng. . . . Cùng Tề Đằng học trưởng kết giao?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật sắc mặt trầm xuống, bốn bề nhất tề im lặng, phó CLB bóng đá trán toát mồ hôi nói hỏi, bắt đầu hoài nghi chính mình có phải hay không nói bậy .

Lời đồn đại Tĩnh Lý Xuân Nhật cùng Tề Đằng Ngô kết giao bắt đầu ầm ỹ, những lời này hấn vẫn rất muốn hỏi, chính là trước mắt Tĩnh Lý Xuân Nhật không muốn nói ra, hôm nay hấn rất cục nhân lúc bốn bề vắng lặng, hỏi trước mặt, bắt quá giống như chọn nhầm lúc.

Tĩnh Lý Xuân Nhật ghen ngào nói: “Vừa rồi phó CLB tennis, phó CLB đấu vật, phó CLB quyền anh đều hỏi ta câu này, ta cùng học trưởng kết giao thực ghê tởm sao? Là bởi vì ta là nam sinh sao?”

Phó CLB bóng chày cuống cuống, “Không phải, không phải như người nghĩ....”

Mắt Tĩnh Lý Xuân Nhật đỏ hoe, bọn họ không nói nữa, nhưng là vừa chơi xong trận bóng đá, phó đội bóng cũng hỏi hấn như vậy, ngay cả cuối buổi đấu chày cầu , phó đội bóng cũng hỏi hấn như vậy, làm cho hấn đau lòng đến cực điểm.

Suốt đường về nhà, hấn cúi mặt, tâm tình khổ sở, Thuyền Kiều Quang đội bóng rõ đương nhiên thành tâm điểm chất vấn.

Đương nhiên là bí mật tiến hành, bởi vì ai cũng không muốn tổn thương Tĩnh Lý Xuân Nhật, hấn thiện lương như vậy, bọn họ ai cũng không muốn nhìn hấn đau khổ.

---

## 7. Chương 7

“Người chiếu cố học đệ kiểu gì vậy, Thuyền Kiều Quang?” Phó đội trưởng CLB đô vật dùng cái bụng núm ních cường tráng của hấn huých vào tay Thuyền Kiều Quang, mắt lộ ra hung quang.

Phó CLB golf cầm cái gậy đánh golf đắt tiền kê vào cổ Thuyền Kiều Quang<==!!! làm==” như==” là==” dùng==” dao==” k==” bằng.=” bắt==” quá==” cái==” này==” không==” cần==” nhọn,==” chỉ==” cần==” giờ==” lên,==” hạ==” xuống...==” và....==”> , nếu hấn không trả lời cho thỏa đáng, nhất định chính mình sẽ dùng cái gậy quý giá ngàn vàng này cho hấn một trận.

“Không nói? Người không thấy ngày nào Tề Đằng Ngô cũng đón hấn?”

Phó CLB tennis cầm vợt vỗ vỗ vào đầu Thuyền Kiều Quang, “Người vốn là dùng danh nghĩa quen biết hỏi cấp 2, lôi kéo Tĩnh Lý Xuân Nhật vào cái CLB bóng rổ của các người cho được, người rốt cuộc có nói cho hấn cái tên nam nhân tối không nên giao thiệp là ai không?”

“Nữ nhân khắp thiên hạ này bị tên kia đụng tới cũng không sao, ngoại trừ ta cùng Tĩnh Lý Xuân Nhật nam sinh khắp thiên hạ bị hấn chà đạp cũng không quan hệ, Tề Đằng Ngô căn bản là một tên vô lại.”

Trưởng CLB quyền anh vẻ mặt tựa hung thần muốn giết người, “Muốn ta nói cho người cái tên Tề Đằng này có bao nhiêu thối nát? Hấn căn bản là chỉ biết nói chuyện bằng hạ thân, Tĩnh Lý ngây thơ như vậy dĩ nhiên dễ yên cho hấn ăn, ta vừa nghĩ đến cái cảnh tượng đó liền tức lộn ruột, thiếu chút nữa muốn đâm tan bao cát.”

“Hấn đơn thuần là làm nhục Tĩnh Lý, Tĩnh Lý hoàn toàn không phải gu của tên đó, hấn chính là chỉ thích loại đáng yêu xinh đẹp. Tĩnh Lý tâm địa thiện lương, tướng mạo nam tính như vậy, thấy thế nào cũng không phải khẩu vị của hấn, hơn nữa nghe nói Tĩnh Lý vừa ngổ lỏi xong liền bị tên đó tha ngay vào phòng nhỏ.” Phó CLB bóng đá vẫn mang hận cũ nói đầy cảm phẫn.

“Phòng nhỏ á, hấn căn bản là coi nơi đó là love hotel, khiến Tĩnh Lý trở thành. . . trở thành. . .” lại nghĩ tới Tĩnh Lý Xuân Nhật, phó CLB chày cầu nói không được cái từ đó.

Bọn họ mỗi người một câu, nhất chí hấn là tội nhân mà hỏi tội. Thuyền Kiều Quang vô cùng bức tức, hấn về mặt xúc động phần nộ hết lên.

“Các người có giỏi thì tự mình đi theo Tỉnh Lý Xuân Nhật nói Tề Đằng Ngộ là tên nam nhân vô lại đi. Nói đi, đi mà nói a, sẽ không ai cản đâu!”

Nói vài câu xong, mọi người xung quanh cùng nhìn nhau về mặt khó coi..

Trưởng CLB bóng đá rống to hơn: “Có thể nói thì ta đã sớm nói rồi, bắt quá hỏi hấn có đúng hay không cùng Tề Đằng Ngộ gặp gỡ, hấn lại như sắp khóc, ta thế nào. . .” Thanh âm nhỏ dần, hấn là muốn khuyên nhủ, không phải là muốn xúc phạm Tỉnh Lý Xuân Nhật, nhưng hấn vừa hỏi, thì lại đã thương tổn Tỉnh Lý Xuân Nhật. “Ta thế nào nói được, đâu phải ta không muốn nói, ta nói Tề Đằng Ngộ sẽ buông tha sao?”

Hấn không dám nói thật, bởi vì nói thật, sẽ xúc phạm Tỉnh Lý Xuân Nhật, nên tốt nhất là im lặng. Đám đại thiếu gia bọn họ, đối với Tỉnh Lý Xuân Nhật, chính là bảo vệ, che chở như một bông hoa mỏng manh vậy.

“Người là học trưởng hồi cấp 2 của hấn, quan hệ không tệ, hấn là người nói tốt hơn.” Trưởng đội cổ động quyết định, sở dĩ ngày hôm nay mới tìm Thuyền Kiều Quang bàn bạc chính là muốn hấn nhận trách nhiệm, đừng mơ có cơ hội thoái thác.

“Thí lap, các người mỗi lần thi đấu hữu nghị, Tỉnh Lý đều cùng đi, chỉ cần các người gọi, hấn sẽ theo. Bây giờ lại đổ cho ta, chỉ mình ta có trách nhiệm sao? Ta có trách nhiệm, các người cũng có!” Thuyền Kiều Quang mắng như vũ bão, không lưu tình chút nào.

Người của các CLB có điểm chốt dạ, Thuyền Kiều Quang đẩy ra gậy đánh golf, thụi một phát vào cái bụng khổng lồ của trưởng CLB đô vật, gạt cái vợt tennis sang bên

Hấn cùng đám người này xuất thân bất đồng, hấn hồi quốc trung thì toàn thân với đám thiếu niên thích gây gổ, luận khí phách, hấn sẽ không thua những... cậu ấm con nhà giàu chỉ biết ngồi nhà này.

“Chúng ta không phải không nói, mà là..... nói không được. Hấn rõ ràng rất thích Tề Đằng Ngộ, chúng ta làm sao mà nói.” Một người tỏ vẻ khổ não nói.

“Chúng ta điều không phải muốn đem trách nhiệm đổ hết cho người, mà là thực sự có điểm khó nói...”

“Các người không biết dùng não sao, tỷ như khiến Tỉnh Lý Xuân Nhật yêu người khác, hoặc là Tề Đằng Ngộ yêu người khác không phải là tất cả xong sao, bằng không khiến bọn họ không gặp mặt, cũng là một phương pháp.” Thuyền Kiều Quang gợi ý.

“Chờ một chút, ta đối nam không có hứng thú, tuy rằng Tỉnh Lý thực tốt, nhưng ta làm không được.”

“Ta cũng vậy...”

“Ta cũng vậy, ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ yêu nam nhân cả.”

“Ta không muốn đắm vào tiểu thí thí của nam nhân, đương nhiên tiểu thí thí của ta cũng tuyệt không hiến cho nam sinh khác.”

“Đồng tính luyện ái với ta mà nói thật khó, ta thích ngực to.....”

Những người này càng nói càng loạn, thật chẳng đáng tin, Thuyền Kiều Quang khó chịu nói: “Một đồng người mượn cớ, năm nhất không phải có Võ Điền sao? Hấn lớn lên siêu khả ái đích, nghe nói hấn rất.... Tề Đằng Ngộ, chuyện Tề Đằng Ngộ giao cho học đệ này là được rồi, đại gia giúp hấn tạo cơ hội, Tỉnh Lý Xuân Nhật có thể thoát khỏi Tề Đằng Ngộ rồi.”

Nghĩ không ra Thuyền Kiều Quang có thể nghĩ cách hay như vậy, không cần bắt luận kẻ nào hi sinh tiểu thí thí cùng Tỉnh Lý nói chuyện yêu đương, có thể cứu Tỉnh Lý Xuân Nhật, xem ra ý kiến không tồi.

“Cái này hảo, chúng ta sẽ hỗ trợ.” Tất cả mọi người vỗ ngực bảo chứng.

“Tuyệt đối phải giúp Tỉnh Lý Xuân Nhật thoát khỏi ma chướng của Tề Đằng Ngộ. Tác chiến lần này đúng là một tuyệt tác “

“Cần gì quan tâm tác chiến hay không, miễn là Tỉnh Lý thoát khỏi tên đó.”

Vậy là ổn rồi, Tề Đằng Ngộ có nhiều mị lực, hội trưởng hội học sinh cũng là bạn hân, kẻ có thể lực nhất trường\_ Sâm Viên Chính Nhân cũng là bạn thân của hân, nhưng lần này các CLB cùng hợp tác, hân sẽ không thua kém bọn họ.

“Tề Đằng... Tề Đằng học trưởng.”

Trước cổng trường, Xuân Nhật đang muốn vẫy Tề Đằng Ngộ kêu to, lập tức đã bị trưởng CLB bóng chày kéo lại.”Tỉnh Lý, ta có việc cần người giúp người nhanh lên một chút có được hay không?”

“Thế nhưng...”

Lhông cần biết đúng sai phải trái, trưởng CLB bóng chày lập tức kéo hân đi, chỉ vì muốn đuổi kiến. ?!

Hân nói hân sợ con kiến, khiến Tỉnh Lý thiếu chút nữa trán rủ xuống 3 sợi tóc tuyến, còn muốn cầu Tỉnh Lý Xuân Nhật đem vớt ra khỏi cửa. Hân thực sự nhìn không ra trưởng đội bóng chày cao to cường tráng như vậy lại sợ kiến, kì thực cả đời hân cũng chưa từng nghe qua có ai sợ kiến cả.

Mỗi lần hết giờ học, luôn luôn sẽ có người của CLB kéo hân đi, cùng hân nói chuyện tào lao, lúc nào vào giờ học sẽ lại đưa hân về lớp, hết ngày lại có Thuyền Kiều Quang kéo hân tới phòng của CLB.

Hân đã vài ngày không gặp Tề Đằng Ngộ, mà hiện tại tan học, Thuyền Kiều Quang đang ở phòng học của hân thò đầu ra ngó, một bên lén lút nghe điện thoại “Được chưa?”

Đối phương thần bí trả lời: “Được rồi, đưa Tỉnh Lý đến đi.”

Cúp điện thoại, Thuyền Kiều Quang vừa nói vừa cười kéo Tỉnh Lý Xuân Nhật đến CLB bóng đá, giả vờ nói: “Xuân Nhật, qua bên CLB bóng đá tìm cái này.”

“Được, học trưởng.”

“Tới rồi, CLB bóng đá.”

Thuyền Kiều Quang mở cửa, bất quá đây không phải cửa của phòng CLB bóng đá, mà rất gần đó, phòng nghỉ của Tề Đằng Ngộ.

Tỉnh Lý Xuân Nhật ngây người, có một nam sinh xinh đẹp khả ái, quần bị kéo xuống một nửa, y phục cũng bị vén lên, hân cùng Tề Đằng Ngộ nằm úp sấp ngã vào trên sofa, như thể đang...

Thuyền Kiều Quang oa một tiếng, không nói nên lời. Vũ Điền thật là tích cực, bọn họ bắt quá tạo chút cơ hội, nghĩ không ra hân có thể làm đến thế này, thực sự là siêu lợi hại, nghe nói hân trước kia đã là một kẻ khó lường, quả không ngờ.

Nước mắt không theo khổng chế mà rơi xuống, trách không được Tề Đằng Ngộ hai tháng nay không chạm vào hân, hân cứ thể khóc chạy đi, không cần nghe giải thích, chỉ biết hình ảnh trước mắt là cái gì.

Tề Đằng Ngộ cố sức đẩy ra Vũ Điền, hung hăng trừng mắt. Vũ Điền lộ ra nụ cười đáng yêu vô tội, “Học trưởng, ta không phải cố ý, ta chỉ là yêu người không chịu nổi. . .”

Tề Đằng Ngộ thật muốn cho hân ăn đòn, hân hoàn toàn là bị đặt bẫy, thế nhưng hiện tại không rảnh, hân đuổi theo Tỉnh Lý Xuân Nhật, muốn giải thích hiểu lầm.

Vũ Điền sung sướng mặc y phục, miệng ngâm một điệu thuốc lá, nhân thần mềm mỏng của hân ngay lập tức biến thành dửng dưng sát khí. “Lão tử còn chưa tỏ tình đã bị đá, tưởng thế nào, từ chối ta lại đi hẹn hò cùng một tên nam nhân xấu như vậy? Hân mù rồi sao?”

Thuyền Kiều Quang khoe miệng run run, có phải học sinh thời nay đều mang mặt nạ không vậy. Bởi vì ... trường học này là dành cho kẻ có tiền, từ nhà trẻ cho đến học sinh, từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, cho rằng không gì không có được, cần gì cố gắng, muốn gì cũng có.

Hơn nữa trong nhà có tiền, lại là con một, các nữ sinh trường lân cận thi nhau bám lấy vì cho rằng nam sinh trường này đều là thần tượng. Giờ xem ra, bọn họ đều là đám công tử bột, ăn không ngồi rồi, thói nát vô dụng.

“Nhìn cái gì, ngu ngốc, ta lớn lên có đẹp, cũng không phải để người nhìn.”

Vũ Điền trừng mắt, đẩy hắn một cái thật mạnh rồi đi ra. Thuyền Kiều Quang rất không thoải mái phải chỗ áo bị tên kia chạm vào. Cái thằng ranh này, lần sau tốt nhất đừng để hắn nhìn thấy, bằng không cho hắn vào bao tải, đánh cho không góc đầu lên mà kiều ngạo được nữa.

Tĩnh Lý Xuân Nhật vẫn khóc, khóc đến không nhìn rõ cái gì phía trước, hắn bị Tề Đằng Ngộ đuổi kịp, Tề Đằng Ngộ đã chạy đến thở không ra hơi. Mẹ nó! Chưa thấy qua người nào chạy nhanh hơn thế này, trách không được các CLB thi nhau tranh cướp hắn.

“Tiểu Xuân.”

“Vì sao lại như vậy? Ta biết ta không xinh đẹp, thế nhưng... thế nhưng...”

Hắn khóc không nói nên lời, Tề Đằng Ngộ kéo hắn vào ngực.”Là hắn ta làm trò, ta thề, thực sự ta không động vào hắn, chính hắn theo ta vào phòng rồi tự mình thoát ỷ phục.”

“Thật vậy?”

“Đương nhiên là thật, ta làm sao có thể có người rồi còn muốn chạm vào hắn.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật lại khóc thút thít, “Người không nên nói dối, hắn so với ta khả ái hơn.”

Cái tiểu nam sinh vừa rồi đúng là mẫu người hắn ưa thích, khuôn mặt khả ái, nhỏ nhắn xinh xắn, kiểu mẫu mà hắn luôn muốn trở thành. Vừa thấy nam sinh đẹp như vậy, hắn đã nghĩ đến mình vừa cao vừa thô, cả người là cơ bắp, trừ tâm tính hắn ra, nhìn thế nào hắn cũng là rất nam tính.

“Hắn sao có thể bị được với người.”

“Đừng gạt ta, đi đi.”

Hai mắt khóc đến đỏ hoe cũng đủ thấy hắn đau đớn thế nào. Tề Đằng Ngộ cố sức cầm tay hắn, hắn liều mạng gạt đi, Tề Đằng Ngộ giữ chặt không bỏ, cuối cùng khiến hắn ngã vào ngực Tề Đằng Ngộ khóc thất thanh.

Cho dù Tề Đằng Ngộ làm hắn đau lòng, thế nhưng giờ phút này, hắn lại như nữ nhân lưu luyến không thể từ bỏ, cố gắng hấp thụ sự ấm áp đầy thương hại, tuy rằng nghĩ mình hảo xứng, thật tội nghiệp, thế nhưng hắn thực sự rất thích Tề Đằng Ngộ.

“Hắn hảo khả ái... Hảo khả ái...”

Vừa nghĩ đến nam hài khả ái, lại khiến hắn đau xót vô cùng, hắn tuyệt không muốn nói cái nam sinh có bao nhiêu khả ái, thế nhưng đó là sự thực.

Tề Đằng Ngộ là bạch mã vương tử của hắn, thế nhưng hắn nhưng lớn lên tuyệt không hề giống công chúa Bạch Tuyết trong truyện, ngược lại, hắn lớn lên tựa như thị vệ canh cổng thành, chẳng hề hợp với bạch mã vương tử.

Tề Đằng Ngộ cố sức ôm hắn, hắn khóc đến khàn giọng, thanh âm yếu đuối, cả người run rẩy, khiến Tề Đằng Ngộ dâng lên một cảm giác yêu thương, càng gần hắn, lại càng có thể hiểu con người ôn nhu thiện lương của hắn.

“Hắn không hề đáng yêu chút nào, người so với hắn khả ái gấp vạn lần, không, một trăm vạn lần.” XD~ nịnh em xã quá đề =))

“Người gạt ta...”

Tề Đằng Ngộ xuất ra điện thoại di động, bấm một loạt, chỉ nói vài câu phân phó, “Ân, giúp ta đặt chỗ tốt, buổi tối nay ta cần.”

Tề Đằng Ngộ bắt taxi, kéo hắn ngồi cùng, hắn lại chỉ lo khóc, căn bản là không biết tới nơi nào, mơ hồ biết bị Tề Đằng Ngộ kéo xuống xe, lúi vào một gian phòng.

Mặc dù hắn ngồi ở trên giường, chính là vẫn còn đang khóc.< vượt=”” mô=”” hôi=”” có=”” phải=”” hay=”” không=”” mắt=”” em=”” thông=”” với=”” sông=”” amazon=”” hay=”” là=”” ống=”” nước=””

bị="” rõ="” trường="” chị="”))"> Tề Đằng Ngộ chỉ là ôm hân, thân nhiệt của hân truyền đến, ôn nhu đến mức khiến hân tan nát cõi lòng, rõ ràng biết mình là một thằng con trai, khóc rồi dựa vào lòng một nam tử khác, nhất định là phi thường lỗi bịch.

Huống chi hân bề ngoài không hề diễm đạm đáng yêu, lớn lên lưng dài vai rộng to cao, lúc khóc nhất định vô cùng xấu xí.

Hân ngược lên đôi mắt đỏ hoe, khuôn mặt tuần tú của Tề Đằng Ngộ gần ngay trước mắt, hân bưng mặt, lại khóc. \*hân

\* Hân nhất định khóc rất xấu, rất xấu, không thể nào như con gái, ngay cả so với con trai cũng vẫn xấu.

“Tề Đằng học trưởng, người sẽ chia tay ta sao?”

Tề Đằng Ngộ dùng đầu ngón tay thon dài vén qua tóc mai của hân, thanh âm trầm tĩnh nói: “Người có nghe thấy tiếng gì không?”

Ngoại trừ tiếng khóc của hân, hân cái gì chưa nghe được, giờ lắng tai nghe, một đợt lại một đợt, khiến hân ngẩng đầu, kinh ngạc không ngớt.

“Đây... Đây là...”

“Người không phải là muốn ngắm biển rộng, ngày đầu tiên là ngắm sắc lam của biển sao ?”

Y hệt như tưởng tượng, thật giống trong truyện tranh thiếu nữ, những lời Tề Đằng Ngộ nói ra, khiến hân quên khóc, chỉ cảm thấy trên mặt một trận ngưng ngưng. Trái tim của hân đơn thuần như thiếu nữ, những ước mơ như vậy đúng là không dễ mà có được.

Ngón tay Tề Đằng Ngộ lau nhẹ nước mắt hân.”Tuy rằng không phải đêm đầu tiên, thế nhưng ngày mai vẫn có thể ngắm biển xanh phải không nào?”

Chỉ mấy câu nói cũng khiến Tĩnh Lý Xuân Nhật vô cùng cảm động, tuy rằng Tề Đằng Ngộ không có nói chia tay, cũng không có trả lời vấn đề của hân, thế nhưng hân hiện tại lại xúc động đến cực điểm, nước mắt thì nhau tuôn rơi.

Tĩnh Lý Xuân Nhật ôm lấy Đằng Ngộ. Xuân Nhật là một người dễ cảm động, thế nhưng lúc này là thời khắc hân xúc động nhất cả đời này, Tề Đằng Ngộ đã nói những lời thỏa mãn mong ước của hân.”Tề Đằng học trưởng, cảm tạ người.”

“Đừng khóc nữa, ta tình nguyện khiến người khóc run trên giường.” \* thằng cha này .... biến thái cũng tùy lúc chứ, đang giờ khắc lãng mạn...\*

Giọng nói trầm ấm của Tề Đằng Ngộ nhẹ nhàng bên tai, lời nói chứa đựng ma lực khiến Tĩnh Lý Xuân Nhật cả người mềm nhũn, hân còn nhớ rõ Tề Đằng Ngộ làm càn trong người hân ra sao, hạ thân phát nhiệt tê dại, tiểu huyết phía sau vẫn còn nhớ rõ cảm giác được âu yếm thế nào.

“Ta cho rằng... Cho rằng Tề Đằng học trưởng cũng... Cũng không muốn ta, dù sao ta lớn lên quá... quá nam tính.”

Hân cố lấy dũng khí nói, nhưng thật ra trong mắt lại tràn ngập nước mắt, đau đớn cùng tự ti. Về ngoài khiến hân thất phần tự ti, các trưởng CLB, nhất định đều nghĩ hân to cao như vậy, thế nào có thể cùng Tề Đằng Ngộ đi bên cạnh nhau, thậm chí lại còn hẹn hò, chỉ là bọn họ tốt bụng không muốn nói ra mà thôi.

Tề Đằng Ngộ khoe miệng thiếu chút nữa bị chuột rút, hân coi Tĩnh Lý Xuân Nhật tựa như một đóa hoa mỏng manh cần bảo vệ, nếu phải chịu đựng thú tính cuồng bạo của mình, đối với hân mà nói, là không thể được, hân là vì Tĩnh Lý Xuân Nhật mà liều mạng nhẫn nại. < sắc="” lang="” cũng="” có="” lúc="” ngoan="” ngoan="” không="” cần="” người="”>

~>

Chẳng lẽ hân nghĩ sai?

“Ta có thể sao? Ta là sẽ làm đến lúc nào thỏa mãn mới thôi?”

Hắn nói đến minh bạch như vậy, khiến Tĩnh Lý Xuân Nhật giấu mặt đi, đến cả cổ cũng đỏ, hắn quay mặt đi, núp vào chăn bông. XD~ yêu quá đi

Rõ ràng vóc người cao lớn như vậy, trên người cũng có nét cứng cỏi, thế nhưng thần thái e thẹn, giống như tiểu cô nương làm cho Tề Đằng Ngộ hạ thân lập tức khó có thể kìm nén được.

Hắn tương phản như vậy nhưng lại vô cùng mê người, hai tay Tề Đằng Ngộ không an phận chậm rãi thâm nhập vào y phục hắn, nhẹ nhàng nắm lấy hai điểm hồng khả ái trước ngực. Tĩnh Lý Xuân Nhật trong chăn bông bỗng chốc giật mình, Tề Đằng Ngộ tham tiến vào y phục, dùng môi khẽ cắn nhũ tiêm, Tĩnh Lý Xuân Nhật lập tức phát ra tiếng rên rỉ.

“Học, học trưởng...”

Hai bên dính hồng du ngay lập tức bị thấm ướt, hắn một đường đi xuống, hôn qua cơ ngực rắn chắc, sau đó tháo thắt lưng, bộ vị trong nội khố Xuân Nhật sớm đã đứng thẳng, đó là đương nhiên, hắn trước giờ luôn tự tin vào kỹ thuật của mình.

Tĩnh Lý Xuân Nhật kẹp chặt hai chân, liều mạng lắc đầu, “Học trưởng, nơi đó không nên... Không nên, rất bẩn.”

Hắn liều mạng lắc đầu, mắc cỡ thở gấp, cũng chỉ là càng kích thích tính dục của Tề Đằng Ngộ mà thôi. Tề Đằng Ngộ vẫn tươi cười, trong mắt tràn ngập sắc dục.

“Bẩn sao? Ta nhìn xem.” :”> (Bố cháu!!!! XD~)

Tay hắn chạm nhẹ vào bộ vị sớm mở miệng, mặt dịch chậm rãi chảy xuống, mà Tĩnh Lý Xuân Nhật lại phát sinh tiếng thở gấp.

“A, học trưởng, không nên... Không nên lộn...”

“Thế nhưng ở đây rõ ràng cũng rất muốn ta đùa, làm sao bây giờ? Nó vừa ẩm ướt vừa rơi lệ, thật đáng thương.”

Tề Đằng Ngộ trên tay đều là hoạt dịch, hắn nhẹ nhàng vỗ về, bộ vị của Tĩnh Lý Xuân Nhật từng đợt bạo trưởng như lúc nào cũng có thể phóng xuất.

Ngón tay dính đầy dịch trơn, lúc này Tề Đằng Ngộ đưa tay thăm dò tiểu huyết vừa chặt vừa nóng kia, tiểu huyết từng đợt run rẩy, hắn đi vào càng sâu, tiếng kêu của Tĩnh Lý Xuân Nhật càng ngọt ngào.

“Học trưởng...”

Đại khái là thuốc bôi trơn có sẵn trong phòng cũng thật hiệu nghiệm, Tĩnh Lý Xuân Nhật không có kêu lên đau đớn, hơn nữa trong mắt tràn ngập nước mắt vui sướng, tiếng kêu ngày càng to, cũng ngày càng kích tình.

“Thoải mái không?”

Đương nhiên biết rõ thứ hắn muốn không phải là ngón tay, mà là khí quan phát nhiệt kia, thế nhưng Tề Đằng Ngộ nhận không được ý nghĩ muốn khi dễ hắn, ai kêu hắn càng bị khi dễ lại càng khả ái, khuôn nam tính lại đầm nước mắt xấu hổ, phân thân dâng trào... khiến người ta nhìn mà toàn thân phát nhiệt, phân thân ngẩng cao đầu. ==!!!

“Nơi đó, muốn... Muốn học trưởng.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật chịu đựng ngượng ngùng, rốt cục nói ra bản thân muốn Tề Đằng Ngộ, Tề Đằng Ngộ lại xấu xa làm bộ nghe không hiểu.”Cái gì? Ta nghe không hiểu a.”

“Ta... Ta muốn cùng học trưởng kết hợp...”

Ngượng ngùng như thế xử nữ, ngay cả lời thỉnh cầu cũng vẫn nhả như vậy, khiến Tề Đằng Ngộ tự giác cũng nhận thức được mình là S sắc lang... ==”. Thế nhưng ai bảo cái người toàn thân ứng hồng kia thực sự khả ái đến mức muốn khi dễ, đều không phải khi dễ bình thường, mà là khi dễ thật “tàn nhẫn”. Bỗng dưng, Tề Đằng Ngộ phát giác hóa ra mình sinh là cũng là S.

“Vậy người tự đưa mông ra đây.” =))

“Ồ...” Tựa như bị kinh hách, Tỉnh Lý Xuân Nhật mở mắt, lập tức sắc mặt hồng như tiểu cà chua, hấn che mặt, nhỏ giọng nói: “Ta, ta làm không được, thật ... đáng xấu hổ, a a a...”

Ngón tay hấn chơi đùa trong nội bích, Tỉnh Lý Xuân Nhật kêu thỏn thức, ngón tay vẫn không đủ, hấn muốn Tề Đằng Ngộ.

“Ta muốn xem Tiểu Xuân yêu cầu ta, như vậy nhất định siêu khả ái, hơn nữa chỉ có ta mới có thể thấy Tiểu Xuân như vậy...”

---

Lão gia: \* hất tóc\* lâu quá không gặp, thôi thì cho 2 ẻm diễn trò tiếp vậy XD~ Bản thân ta dịch chương này rất sung sướng XD~ Đặc biệt là khi thấy em Nhật bị bắt nạt =>) Đường như ta cũng nhiễm máu S =>))

Từ h trở đi, post 2 chương 1 tuần < nếu=”” ổn=”” định=”” k=”” kiểm=”” tra?=””> \* chống nạnh\* ta nói cho các nàng biết: 7 trang raw 9 trang word, các nàng không nuốt được cũng phải nuốt. TT^TT Ta dịch mãi trong 2 ngày mới có đó nha

K có chơi đâu =( ( Mà cũng nói thêm: ta tuyệt đối k drop hệ liệt này nha

các nàng chịu khó cm thì ta sẽ post đều đều XD~ Còn không thì.....TT^TT ta cho các ẻm vào kho ăn cùng Mặc Nhiên lão quần gia XD

~Mặc nhiên: \*vò đầu\* 2 chương/tuần... dễ chết người a~ Thôi kệ, dù sao ta cũng gần xong mớ thuyết trình rồi, cố gắng vậy.

## 8. Chương 8

“Ngô...” Mấy lời đồ dành ngon ngọt của hấn khiến cho Tỉnh Lý Xuân Nhật căn bản không thể chống lại, Tề Đằng Ngộ là bạch mã vương tử của hấn a, thân thể hấn từ trên xuống dưới đều là của người đó.

Hấn run rẩy dang rộng hai chân, tự tay uốn tách hai mông, khiến tất cả những nơi tư mật đều hiển hiện trước mắt Tề Đằng Ngộ. Bộ vị ngẩng cao, mật dịch ứa ra không ngừng chảy xuống dưới, làm cho động khẩu ngọt ngào ướt đầm, bị ngón tay Tề Đằng Ngộ chơi đùa, mỗi lần hấn đưa tay vào còn có thể phát ra tiếng nước khiến cho người nghe cũng muốn đỏ mặt.

“Hảo khả ái, Tiểu Xuân thật đáng yêu.”

Tề Đằng Ngộ nín thở, động khẩu phần hồng bởi vì ngón tay không ngừng nhu động, biến màu đỏ tươi, hơn nữa run rẩy đáng yêu như khát cầu hấn.

Nhất là Xuân Nhật tự mình đưa mông ra, hành vi kích thích như vậy, vẻ e thẹn của hấn, mặt đỏ bừng, có điểm run, thật sự quá đáng yêu.

Hạ thân trường đau đến chịu không nổi, hấn mở khóa quần, việc duy nhất nghĩ tới là đi vào cái miệng dễ thương ngọt ngào kia. Mật động mềm mại đè nén dương cương của hấn, như thể muốn cho hấn một cảm giác sướng khoái, hấn từng chút một tiến vào nơi sâu nhất, thế nhưng xui xẻo lại cứ thế mà phóng ra, bên trong thật mềm thật nóng.

< \*lâm=”” bầm\*”=”” yếu=”” dương=”” r=””))))))))” cho=”” chết=”” ai=”” bảo=”” ngày=”” đầu=”” tiên=”” em=”” nhật=”” vừa=”” tỏ=”” tình=”” chưa=”” hết=”” câu=”” đã=”” cần=”” bậy!!!=””>

“Học... Học trường, nóng quá, bụng nóng quá.”

Tề Đằng Ngộ nâng mặt hấn lên, tham lam hôn lấy đôi môi của hấn < dói=”” khát=”” cần=”” nhân=”” ham=”” bơ=”” gơ=”” người=””>, hấp thu mật dịch trong miệng, hạ thận vừa phóng xuất lại tiếp tục đứng lên, hấn càng làm càng nóng, nóng như thể đang trong lò lửa thiêu vậy.

“A a a... Như thể... như thể sắp tan chảy ....”

Thất lựng Tỉnh Lý Xuân Nhật như muốn tan ra, xung điện chạy dọc thân mình, hần thậm chí không – cảm giác mình đang tồn tại, chỗ đó như muốn tan ra, sau đó thất lựng cũng hòa tan, ngực cũng hòa tan, đầu lưỡi vừa cùng Tề Đằng Ngộ nhiệt tình hôn cũng muốn tan thành nước.

Nước mắt ướt hai gò má, Tề Đằng Ngộ không ngừng đẩy mạnh, càng lúc càng tiến sâu làm bụng hần nóng muốn chết, không có đau đớn giống hai lần trước, chỉ có khoái cảm, hơn nữa nhanh chóng tràn ngập cơ thể hần.

“Tiểu Xuân, người thật tuyệt, thật thoải mái... Nga...”

Tề Đằng Ngộ hạ thân phát run bắn ra nhiệt lưu, muốn rút ra mới xuất , nhưng căn bản là vô pháp làm được, hần phóng xuất ngay trong tiểu huyết nóng bỏng, hạ thân lại vẫn như cũ cương cứng, loại tình huống này chưa từng có, bởi vì Tỉnh Lý Xuân Nhật thật sự là quá đáng yêu.

“Học trưởng.”

Tỉnh Lý Xuân Nhật mắt mang theo thủy quang, qua một hồi lâu toàn thân đã lại có cảm giác, thế nhưng Tề Đằng Ngộ còn đang ở bên trong.

“Ngô... Học trưởng, người vẫn... vẫn...” Hần xấu hổ nói không được.

“Tiểu Xuân, người thật đáng yêu, chúng ta lại một lần được không?”

Tỉnh Lý Xuân Nhật xấu hổ gật đầu, hai người lần thứ hai trao nụ hôn ngọt ngào, sau đó lại làm một lần, rồi một lần, Tề Đằng Ngộ nghĩ chính một tháng nhần nại đều là muốn giải quyết hết, lúc tắm, nhịn không được... lại làm một lần. =)))))) Ôi ta chết mất, ai kêu bạn Ngộ bị yếu dương? Là Sâm Viên Chính Nhân hay Bắc Đại Lộ? =)))))) Cao hổ cốt giúp các công khỏe mạnh, cao bạn Ngộ chắc làm đc thuốc súng =))

Hơn nữa, phòng tắm còn có thể nhìn ra biển, Tỉnh Lý Xuân Nhật nhìn thấy biển thì thập phần hưng phấn, khiến cho hần ngủ từ lúc nào không biết.

Bọn họ Tề Đằng gia tuy có khách sạn, thế nhưng đều là khách sạn kinh doanh trong nước cho thương nhân, không phải là khách sạn có thể nhìn thấy cảnh đẹp gì đặc biệt, tuy rằng có thể thấy cảnh đô thị mỹ lệ ban đêm, thế nhưng Tỉnh Lý Xuân Nhật muốn nhìn chính là biển rộng a.

Ngắm cảnh chỉ có của nhà Bắc Đại Lộ mới đáng nói , đây chính là phòng khách sạn của Bắc Đại Lộ, muốn mượn phòng cũng phải hỏi đến hần, bất quá nghĩ không ra Bắc Đại Lộ Đông Ti không có làm khó dễ, hoàn toàn miễn phí để hần ở.

<.... bạn="" ngô="" có="" những="" lúc="" thật...="" dần="" không="" thể="" chịu="" nổi,="" em="" đồng="" ti="" nó="" bệnh="" hoạn="" như="" lão,="" bản="" tính="" như="" lão,="" đâu="" phải="" bạn="" k="" bik="" ))))))>

Thấy khuôn mặt vui vẻ của Tỉnh Lý Xuân Nhật, tâm tình của hần cũng phi thường hài lòng, phải nói thêm, cảm giác đối với tên hỗn đản Bắc Đại Lộ Đông Ti cũng tốt hơn rất nhiều.

Sau khi trở về, phải cảm tạ Bắc Đại Lộ Đông Ti, xem ra hần cũng là một bằng hữu biết dốc lòng tương trợ, e là trước đây đã có định kiến sai lầm về hần. < \*phủi="" tay\*="" quá="" ngây="" thơ!!="" >

Mà Bắc Đại Lộ Đông Ti đang ngồi trong một gian phòng ở tầng cao nhất của khách sạn, màn hình TV trên tường hiện chiếu hình ảnh của Tề Đằng Ngộ và Tỉnh Lý Xuân Nhật từ trong phòng tắm. :)>

Mắt hần sáng lên, chăm chú nhìn vào người Tỉnh Lý Xuân Nhật, cuối cùng là dạng người nào đã khiến Tề Đằng Ngộ phải cúi đầu khấn cầu hần? Hần thực sự tò mò xem Tỉnh Lý Xuân Nhật rốt cuộc có cái mị lực gì, khiến Tề Đằng Ngộ cái tên công tử bột đó đeo đuổi hần như vậy.

Đêm nay hần rốt cục đã được mở mang tầm mắt, Tỉnh Lý Xuân Nhật thực sự là e then đến mê người a, trách không được Tề Đằng Ngộ dù chết cũng không muốn cho hần gặp Tỉnh Lý Xuân Nhật, tình nguyện buông tha toàn bộ học sinh năm nhất, chỉ cần Tỉnh Lý Xuân Nhật.

“Thật đáng yêu...” Bắc Đại Lộ Đông Ti ha hả cười, “Rất khả ái, biểu tình trên mặt vừa e then vừa đáng yêu, trách không được A Ngộ say mê như vậy.”

Hắn cho Tề Đăng Ngộ chọn một phòng Vip gần biển, nói là miễn phí. Nhưng mà từ lúc Tề Đăng Ngộ bọn họ chưa đến nơi, hắn đã cho người đến khách sạn lắp camera theo dõi, chờ tài xế đưa hắn đến nơi thì đã xem được cảnh Tề Đăng Ngộ cùng Tỉnh Lý Xuân Nhật.

Miễn phí gì đó cũng thực là có ích, ha ha, xem ra trong thời gian nhàn rỗi vô vị này ta sẽ có trò vui để chơi rồi.

“A, ta điên rồi, không nên nói...”

Đội trưởng đội túc cầu mặt mày khổ não, thành viên CLB tay trong tay đồng lòng, để bảo hộ Tỉnh Lý Xuân Nhật khỏi Tề Đăng Ngộ một tên công tử bột thói nát, đã dùng hết mọi biện pháp, sau mỗi tiết học, mỗi người thay phiên đến phòng học của Tỉnh Lý Xuân Nhật cùng hắn trò chuyện.

Tiết nào cũng vậy, tất cả mọi người đều đón hắn ở cửa, không để Tề Đăng Ngộ một cơ hội giở trò với Tỉnh Lý Xuân Nhật.

Đặc biệt là kế hoạch gọi học sinh năm nhất Vũ Điền đến phòng nghỉ của Tề Đăng Ngộ, không hổ là Thuyền Kiêu Quang mưu trí của tổ bóng rổ, có thể nghĩ ra biện pháp hay như vậy.

Nghĩ không ra ngày hôm sau Tỉnh Lý Xuân Nhật đi tới trường, dung quang tỏa sáng, hai gò má lộ hồng hào, bọn họ nhất trí cho rằng đó là bởi vì Tỉnh Lý Xuân Nhật đã thông suốt, chạy thoát khỏi độc thủ của Tề Đăng Ngộ.

Thế nhưng từ hôm đó trở đi, hắn thế nào càng nhìn Tỉnh Lý Xuân Nhật, càng nghĩ Tỉnh Lý Xuân Nhật có điểm đáng yêu, nhất là lúc hời hợt, mong hắn không quá thương tâm thì hắn lại nở nụ cười ngượng ngùng, lúc hắn mỉm cười còn có thể thấy hai chiếc răng nanh nhỏ xinh.

Mẹ ơi, hắn chú ý nam sinh làm gì? Tỉnh Lý Xuân Nhật có răng nanh liên quan cái mẹ gì đến hắn, hắn xúc động cái đếch gì! Không phải hắn chưa gì đã đi vào con đường biến thái chứ? < là= ” ” con= ” ” đường= ” ” chính= ” ” đạo= ” ” >

>

“Di, có cái gì uống cho mát người không? Cái gì cũng tốt, cho ta một chai.”

Đội trưởng đội Sumo mang cái bụng to kèn, vẻ mặt tiêu tụy xuất hiện tại quán giải khát, hắn mua một chai Coca cola cực lạnh, sau đó từng ngụm từng ngụm uống hết.

Gần đây đội trưởng đội Sumo vì muốn Tỉnh Lý Xuân Nhật cùng tên hoa hoa công tử Tề Đăng Ngộ chia tay, tình cảnh giống như bao thành viên các CLB khác.

“Uy, CLB túc cầu, người có hay không thấy Tỉnh Lý có má lúm đồng tiền a? Thoạt nhìn siêu khả ái, nguyên lai ta thích má lúm đồng tiền a, đạo này cứ nhìn thấy hắn, ta đều thấy thân thể nóng nóng.”

Đội trưởng CLB túc cầu trừng mắt nhìn, hắn chỉ chú ý tới răng nanh, cái tên béo như heo này lại để ý tới má lúm đồng tiền, so ra mình không nghiêm trọng như hắn đi.

Đội trưởng CLB tennis ăn kem bên cạnh, hắn ngồi dưới đất, thanh âm cũng cho thấy tinh thần sa sút, mặt mũi như thể ngày tận thế sắp đến rồi. Hắn gần đây cũng để ý Tỉnh Lý Xuân Nhật rất nhiều, chẳng lẽ hắn cũng sa vào con đường biến thái rồi sao?

“Ta gần đây cũng bỗng nhiên phát hiện Tỉnh Lý rất ân cần, ví dụ như hắn không nề hà, giúp chúng ta kiểm cầu, cùng quản lý đội bóng đi mua đồ uống, hơn nữa nói chuyện cùng hắn cũng rất thoải mái, cùng hắn một chỗ cảm giác không tệ, tốt đến mức ta đã nghĩ tại sao hắn không phải là nữ chứ, nếu như vậy nhất định sẽ cùng hắn hẹn hò.”

Đội trưởng CLB điền kinh ngồi cạnh hắn, ôm đầu khổ não nói: “Àn, hắn đánh quyền anh đã man như vậy, thể nhưng vừa cởi bao tay, lại phi thường ôn nhu, hắn ta giống nữ sinh vừa hung hăng vừa ôn nhu.”

“Ai, hắn nếu như là nữ thì...”

“Ta thậm chí bắt đầu nghĩ dù là nam cũng không quan hệ, làm sao bây giờ? Ta có đúng hay không điên rồi?”

“Ta với nam có cản trở tâm lý, thế nhưng nếu như là Tĩnh Lý, hay là... ta thực sự có thể...”

“Ít thần kinh đi, đồ béo như heo, Tĩnh Lý có thể nào cũng không chọn người.”

“Người cũng chỉ biết đá bóng vào lưới, có cái gì tốt chứ.”

“Chung quy người cũng đã thích hoa khôi trường ta rồi còn gì, an phận đi đội trưởng bóng đá.”

Một đám người nháo lên, rồi lại lập tức buồn chán, vô lực nhìn nhau, không hện mà gặp cùng thở dài.

Thuyền Kiều Quang ngồi một bên nắm chặt chai Cola.”Tĩnh Lý vốn là người vô cùng tốt, thế nhưng hân đạo này bỗng dưng biến mất, ta đoán hân căn bản không chia tay Tề Đằng Ngộ.”

“Đúng, hân không chia tay với ta!”

Thuyền Kiều Quang lời vừa dứt khỏi miệng, Tề Đằng Ngộ đã hằm hằm xuất hiện, hân đã đối với đám CLB không có đụng chạm tới, cũng vì nể mặt Tĩnh Lý Xuân Nhật, hân không muốn làm to chuyện, nhưng là bọn hân trên dưới cứ túm lấy Xuân Nhật, tiết nào cũng đem đi, lại phòng bị hân như phòng kẻ trộm, điều này làm cho hân đã không thể nhịn được nữa.

Tĩnh Lý Xuân Nhật đơn thuần, hồn nhiên chẳng hiểu vì sao mọi người lại yêu quý hân như vậy. Cá tính của hân không hay nghĩ nhiều, Đằng Ngộ không muốn trước mặt Xuân Nhật lại nổi giận, chính là sợ xúc phạm tới trái tim đơn thuần của Tĩnh Lý Xuân Nhật. So với cá tính trước nay chưa từng quan tâm đến cảm giác của người khác như hân, rốt cuộc lần đầu tiên thật lòng yêu thương một người là Tĩnh Lý Xuân Nhật.

Nhưng là cuối cùng Tề Đằng Ngộ không thể nhịn được nữa, hân quyết định bí mật nói chuyện cùng đám người CLB, hơn nữa một lần rõ ràng, để cho bọn họ bớt quãng đường tình duyên của hân.

“Tề Đằng Ngộ!”

Tất cả thành viên CLB hoảng hốt kêu to, mọi người lập tức tự ti mặc cảm, dù sao có một cái tên tỏa sáng chói lóa như ánh dương quang, đẹp trai như vậy trước mặt, khiến cho bọn họ nghĩ nếu như mình không phải lùn một chút, mũi tẹt một chút thì cũng là mất quá nhỏ, so ra đều kém cái tên Tề Đằng Ngộ này.

“Ta hiện tại cùng Xuân Nhật hẹn hò, các người tốt nhất không nên cản trở. . .”

Ánh mắt lướt qua tuyệt đối không có thiện ý, có người nói Tề Đằng Ngộ không tham gia các CLB thể thao là bởi vì hân không có hứng thú, thế nhưng hân vốn dĩ đã có huấn luyện viên cá nhân, nhìn hân rõ ràng là cơ ngực rất phát triển, hân nhất định không phải là loại trời gà không chặt, ngược lại vô cùng cường tráng, có người nói hân từ nhỏ đã được học kiếm đạo, cùng với hội trưởng hội học sinh cũng chính là quán quân kiếm đạo đấu ngang nhau.

Chỉ vừa thấy ánh nhìn kinh khủng của hân, tất cả thành viên CLB toàn thân co rúm lại, thậm chí không dám đấu mắt với hân. Tề Đằng Ngộ lại còn cao hơn bọn họ, cảm giác bị áp chế khiến bọn họ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Tề Đằng Ngộ không chỉ là tên hoa hoa công tử, nghe nói hân hồi quốc trung rất xấu tính, không dễ chơi chút nào, đã từng có lần đánh học sinh tới phải nhập viện, thậm chí khiến hân bị đình chỉ học tập, có thể hay không là thật a?

“Chúng ta. . . Chúng ta sẽ không cản trở nữa.”

Đội trưởng đội đấu vật sợ sệt áp a áp úng gật đầu, những người khác cũng gật lia lịa, chỉ có Thuyền Kiều Quang ngẩng cao đầu đẩy cái đám kia qua một bên ... cái lũ công tử vô dụng này, hân tuy thấp hơn Tề Đằng Ngộ, thế nhưng khí thế tuyệt không thua hân.

Hân đã nói rất rõ ràng, bắt hân nhìn Tĩnh Lý Xuân Nhật chịu đau khổ, hân làm không được.

“Cái này ta không có biện pháp đáp ứng, Tĩnh Lý là học đệ ta xem trọng nhất, giống như đệ đệ của ta vậy, ta tuyệt đối không mở mắt nhìn hân bị người đùa bỡn ba tháng, sau đó lại bị người một phát phải đi như bụi bặm dính vậy. Cái đám nữ sinh lẳng lơ có thể chịu được đả kích này, thế nhưng Tĩnh Lý không có khả năng, hân rất đơn thuần, rất hồn nhiên, ta tuyệt đối không cho phép người và hân cùng nhau.”

Thật như là một người cha đang bảo vệ con gái của mình vậy =))! Tề Đằng Ngộ trước đây chưa từng chú ý qua cái tên Thuyền Kiều Quang này, vì trường học vốn dĩ chia làm 2 phe, một là dòng dõi giàu có, hai là đám nhà giàu mới nổi, như Thuyền Kiều Quang đến cao trung mới vào học viện, hoàn toàn là vì gia đình bỗng dưng làm ăn phát đạt, đây là kiểu giàu xổi.

Mà hẳn từ nhỏ đã là người thừa kế tập đoàn, là thuộc về gia tộc giàu có, từ nhà trẻ đã học ở đây, cùng hẳn kết giao đương nhiên cũng là công tử các nhà danh giá. Hơn nữa cùng hẳn kết giao đều là những người thừa kế các tập đoàn, cũng là những tinh anh của gia tộc, lẽ dĩ nhiên hẳn chưa từng đặt Thuyền Kiều Quang vào trong mắt.

“Người. . . Người cũng can đảm đấy, dám vô lễ với ta như vậy!” Trong lời nói có hàm ý khen ngợi.

Thuyền Kiều Quang mắt lộ hung quang, từ khi hẳn vào học, chỉ biết cái cao trung này bị chia làm hai nhóm, cái đám gia tộc giàu có, căn bản là rất khinh miệt bọn họ... những người nhà mới phát lên, thế nhưng hẳn cũng không thêm đem bọn họ ra gì, mặc kệ ở nơi nào, hẳn đều là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, học ở cao trung Anh Hoa, bất quá là để làm hài lòng lão ba đã khổ cực kiếm tiền mà thôi.

“Ta biết Sâm Viên Chính Nhân lắm tiền đó là bạn của người, hội trưởng hội học sinh quyền lực nhất trường cũng là thanh mai trúc mã của người, cũng biết các người là những người tinh anh của thế gia, thế nhưng ta tuyệt sẽ không để Tình Lý bị người sỉ nhục.”

“Ta thật sự yêu Xuân Nhật, cũng không được sao?”

Đại khái không nghĩ rằng Tề Đằng Ngộ sẽ nói rõ ràng đến đơn giản như vậy, Thuyền Kiều Quang do dự một chút, lập tức lộ ra vẻ mặt khinh thường, “Ta nhớ không lầm, người là ba tháng lại thay đổi đối tượng một lần, hơn nữa nam nữ không câu nệ, cái gì cũng được.”

Tề Đằng Ngộ tiến lên trước một bước, giọng nói của hẳn trầm thấp, rất ôn hòa, thế nhưng ngữ khí hoàn toàn không có ý thỏa hiệp, “Ta là thật tâm yêu Xuân Nhật, hơn nữa Xuân Nhật coi người là một học trưởng rất tốt, ta mong người có thể thông cảm.”

“Không hiểu, ý người là gì?”

Các CLB há hốc mồm kinh ngạc, Thuyền Kiều Quang căn bản là khiêu khích, thật can đảm a < mẫu=”” công=”” tiêu=”” chuẩn=”” đó=”” :=””>! Bọn họ từ trước đến nay chưa hề thấy được hình ảnh nào hoàn mỹ như vậy, dĩ nhiên có người tự dưng dám đứng lên chống lại ba thế lực lớn nhất cao trung, Thuyền Kiều Quang trong nháy mắt biến thành thần tượng của các CLB a.

Nói đến ba thế lực lớn ở cao trung dùng tiền “giết người”, thứ nhất có Sâm Viên Chính Nhân, thứ nhì có hội trưởng hội học sinh Bắc Đại Lộ Đông Ti nắm giữ quyền lực ở trường học, còn có tên đẹp trai nhất cao trung Tề Đằng Ngộ.

Tề Đằng Ngộ cúi xuống ghé vào tai Thuyền Kiều Quang nói mấy câu, toàn bộ mọi người trong CLB không nghe ra hẳn nói cái gì, thế nhưng Thuyền Kiều Quang nghe rất rõ, sau đó mặt hẳn trắng bệch, sau đó xúc động phần nộ đỏ lên, cuối cùng háng giọng.

Tề Đằng Ngộ cười khê, “Như vậy người có thể thông cảm chưa?”

Thuyền Kiều Quang nói nhưng là lời nói lọt ra từ kẽ răng vì hàm răng của hẳn đang nghiến chặt, như thể hẳn đang rất tức giận, hơn nữa là phần hận vì phải khuất phục.”Ta đã hiểu.”

“Vậy ta đi đây.”

Thuyền Kiều Quang túm ống tay áo của hẳn, sắc mặt xanh xám không thay đổi.”Ta nói cho người, chỉ cần Tình Lý không vui, ta đây tính sổ với người, ta sẽ đánh người giữa đường, dù có bị đuổi học ta cũng không quan tâm.”

Tề Đằng Ngộ hơi ngạc nhiên gật đầu, hẳn một mạch đi tới hội học sinh, bắc Đại Lộ Đông Ti buồn chán ngáp một cái, Tề Đằng Ngộ không dài dòng nói luôn.”Thuyền Kiều Quang có thể dùng được, cho hẳn vào hội học sinh đi.”

Bắc Đại Lộ Đông Ti ánh mắt chợt lóe, “Sao lại phá lệ vậy, hội học sinh chưa từng có đám nhà giàu mới nổi vào.”

Tựa người thoải mái ngồi vào ghế, Tề Đằng Ngộ thấp giọng nói: “Đây là cơ hội cải cách tốt, sau này chúng ta mở công ty nhất định cần một người như vậy.”

Bắc Đại Lộ Đông Ti nở nụ cười, đây là tôn chỉ của Anh Hoa Học Viện khi thành lập, tìm kiếm toàn bộ học sinh cao trung có tư chất tốt nhất Nhật Bản, sau đó đưa vào hội học sinh, sau đó khi bọn họ thừa kế công ty có thể sử dụng những người này, hắn mở máy tính, nhập danh tính Thuyền Kiều Quang, lập tức trên màn hình xuất hiện rất nhiều thông tin.

“Ta ngày mai sẽ mời hắn nhập hội.” Bắc Đại Lộ Đông Ti xong xuôi đóng laptop, trên mặt lộ vẻ tươi cười. “Bởi vì dù sao đây cũng là mệnh lệnh của lý sự trưởng tương lai a.”

Tề Đằng Ngộ chính là người sau này sẽ quản lý Anh Hoa Học viện, trường học này chính là thành quả một đời của cụ cố nội. Mỗi người của Tề Đằng gia học ở trường này đều phải học cách quản lý trường học, đây là một loại huấn luyện, chuẩn bị cho quản lý sản nghiệp của gia tộc sau này.

Hắn lấy tư cách này mà nói cho Thuyền Kiều Quang, uy hiếp mình có thể đuổi học hắn, hơn nữa cách đuổi học sẽ làm cho cha mẹ hắn mất mặt đến cực điểm, Thuyền Kiều Quang mới chịu buông tay chuyện của hắn và Xuân Nhật.

Tuy rằng hắn cũng chán ghét thủ đoạn uy hiếp, thế nhưng chí ít cũng làm hắn đạt được ý muốn, xét trên mặt nào đó, hắn không vừa mắt tên Bắc Đại Lộ Đông Ti, thế nhưng cùng hắn chơi chung quá lâu, có lẽ đã nhiễm cái thói của tên Đông Ti này. < nôi=”” nào=”” vung=”” nấy,=”” bạn=”” bè=”” sao=”” thì=”” người=”” làm=”” vậy=””>

>

Nói qua cũng phải nói lại, quả nhiên đám thành viên CLB tất cả đều tiêu thanh biệt tích, không dám quấy rầy chuyện tốt của hắn và Tĩnh Lý Xuân Nhật nữa.

Mà Thuyền Kiều Quang ngay lập tức, bị mời vào hội học sinh, Thuyền Kiều Quang đã làm trưởng đội bóng rổ, chỉ riêng đội bóng rổ hắn đã rất bận rồi, hắn căn bản là không có khả năng kiêm nhiệm thêm nữa. Kết quả không biết Bắc Đại Lộ Đông Ti làm cách nào đó mà thuyết phục hắn vào làm một cái chức thật sự nhàn rồi.

Tuy là nhàn nhã, nhưng hắn là người đầu tiên trong nhóm nhà giàu mới nổi được vào hội học sinh, cũng là thành viên hiếm có của CLB thể thao có thể vào được hội, hắn lập tức trở thành hào quang của CLB thể thao. Báo hại Thuyền Kiều Quang than phiền với Tĩnh Lý Xuân Nhật liên tục, hắn rốt cục không hiểu nổi cái đám học sinh này nghĩ cái gì nữa.

Vào hội học sinh có cái gì tốt, những người này thi nhau vào hội học sinh, lại còn xem vào hội học sinh là cái gì danh giá lắm, hại hắn hiện tại có rất nhiều kẻ đổ kị.

Nhất là cái đám công tử gia tộc giàu có mà chưa được vào hội, căn bản là đối hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, hắn tại trường học bỗng nhiên Thuyền Kiều Quan biến thành kẻ đứng đầu bảng “những kẻ đáng bị oán hận nhất trường”

Đã vài lần, ngăn tủ để giày của hắn bị nhét vào mấy cái hình nộm bùa chú, bằng không thì là khăn tay có máu, nếu không cũng là bỏ đinh vào giày. Cái đám thói tha đám tìm hắn gây chuyện, nếu muốn thì cùng hắn quang minh chính đại đánh một trận, dùng cái thủ đoạn này làm hắn cười đến rụng răng luôn, khiến hắn càng cảm thấy khinh thường bọn họ.

“Di, tủ giày của học trưởng cũng bị để đinh vào sao?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật kinh ngạc hỏi, thế nhưng Thuyền Kiều Quang lập tức nghe ra bất thường trong lời nói của hắn; hắn sắc mặt ngưng trọng, “Người cũng bị vút đinh sao?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật rốt cục thừa nhận, việc này hắn cũng không dám nói, chỉ dám để ở trong lòng.” Ờn, còn có người rất độc ác vút xác chuột vào, ta cuối cùng đào một cái mộ ở vườn hoa, chôn nó thật tốt.”

Thuyền Kiều Quang ngạc nhiên, thế nào cũng không hiểu tính cách ôn nhu, tâm địa thiện lương đến như Tĩnh Lý Xuân Nhật, lại vẫn có người gây phiền phức cho hắn.

“Người đâu có tham gia hội học sinh, hơn nữa người không phải loại người hay đắc tội với người khác, sao lại có người muốn hại người chứ?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật do dự một chút, bởi vì ... tình trạng này đã có từ lâu rồi, hơn nữa hắn cũng không có ai để hỏi, hắn lại rất tin tưởng Thuyền Kiều Quang, Vì vậy cuối cùng cũng nói ra.

“Đối phương có lưu lại tờ giấy, muốn ta chia tay cùng A Ngộ chia tay” < tiểu=”” q:=”” ợe,=”” dừng=”” có=”” gọi=”” a=”” ngộ=”” đi,=”” ta=”” mắc=”” ói=””=”>

Mấy ngày nay hẹn hò, hắn cùng Tề Đằng Ngộ cuối cùng đã gọi tên nhau thật thân mật, Tĩnh Lý Xuân Nhật che má, trong lòng ngại ngùng.

“Ta nghĩ. . . Nhất định là không quen nhìn A Ngộ thông minh anh tuấn như vậy lại đi bên cạnh một người như ta, cho nên mới muốn chúng ta chia tay.”

Thuyền Kiều Quang nghe hắn nói, thiếu chút nữa tức chết đi được. Tĩnh Lý Xuân Nhật khổ người tuy lớn, vận động tuy mạnh, nhưng cá tính rất thiện lương, chuyện gì cũng để trong lòng, hắn nếu như không nói rõ ràng, chắc nín nhịn cả đời mất.

“Cái gì là “người như người”? Tự tin một chút đi, cái tên ghê tởm Tề Đằng Ngộ vì người, dùng thân phận chen ép ta, còn nói sẽ đuổi học ta thật mất mặt, sở dĩ hắn rất coi trọng người.”

“Cái gì thân phận? A Ngộ có thân phận gì? Hắn thế nào khả năng năng khiến học trưởng bị đuổi học?”

Thuyền Kiều Quang cắn môi, Tề Đằng Ngộ không muốn hắn nói ra, bằng không sẽ khiến hắn bị đuổi học càng mất mặt. Hắn tuy rằng tức giận, thế nhưng phải đáp ứng, hắn không thể nói ra thân phận Tề Đằng Ngộ.

Hắn đối Tĩnh Lý Xuân Nhật nói: “Tĩnh Lý, người là một người vô cùng tốt, người so với ta cùng cái đồng nam thối nát nữ vô sỉ kia còn tốt hơn gấp nhiều lần, người phải tự tin lên. Nếu là cái tên Tề Đằng Ngộ kia dám để cho người thương tâm, ta sẽ cho hắn no đòn, thế nhưng người nhất định phải có lòng tin.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật bị hắn nói đến cảm động, mắt hắn ươn ướt, sự bất an mấy ngày nay, cuối cùng cũng đã bị tổng khứ hết.

“Cảm tạ người, học trưởng, lòng ta đã nhẹ nhõm hơn rồi.”

Thuyền Kiều Quang nhìn hắn mắt ứa lệ, tâm tình càng thêm khó chịu, hắn quyết định đợi lát nữa nói chuyện với Tề Đằng Ngộ về chuyện của Tĩnh Lý Xuân Nhật. Hắn là bạn trai của Tĩnh Lý, làm sao có thể khiến Tĩnh Lý Xuân Nhật bất an như thế, để xem cái tên bạn trai này xử lý ra sao! < ôi=”” ta=”” chỉ=”” coi=”” cái=”” từ=”” bạn=”” trai=”” mà=”” mất=”” hết=”” cả=”” ruột=”” xd~=””>

---

Lão gia: Nhân tiện: mấy chỗ mà ghi là phó CLB ở các chương trước là Trưởng CLB đấy nhé, vì có chút nhầm lẫn, bản word sẽ sửa sau, em Võ Điền trong các chương trước h cũng đổi thành Vũ Điền rồi phải không nào? Đó mới là tên đúng đó, mọi người nên nhớ và làm quen đi nha

~Nói là 1 tuần 2 chương cơ mà lão gia bị ... yếu QT nên là tuần này ta post 1 chương thôi, nhưng tuần sau nữa là ta nghr học rồi nên quyết tâm tháng này hoàn cho các TY nhé, rồi sẽ cho các nàng xoi một bộ đoản văn làm trắng miệng :”> các nàng thic hài hước... hay BE >:”)

Aki: Vũ Điền? Liệu có phải là Võ Điền Khải Thái? Nếu thế thì phần này bạn Thuyền Kiều Quang bảo bạn ấy dụ dỗ Tề Đằng Ngộ, phần sao bạn Quang sẽ phải trả 1 cái giá hơi bị đắt à nha =))

## 9. Chương 9

“Ta tới bây giờ chưa từng nghe Tiểu Xuân nói về điều này.”

Thuyền Kiều Quang túm Tề Đằng Ngộ đến một chỗ vắng vẻ trong trường, sau đó đem chuyện Tĩnh Lý Xuân Nhật chịu ủy khuất nói từ đầu đến cuối cho Tề Đằng Ngộ nghe. Hắn nghe Thuyền Kiều Quang nói xong, cau mày, hắn chưa hề nghe Tĩnh Lý phàn nàn cái chuyện này.

“Đó là hắn không tự tin vào bản thân, hắn sợ nói với người những điều này, người sẽ cho rằng hắn rất phiền toái, sau đó không muốn gặp hắn nữa, người phải cố hiểu hắn, hơn nữa phải bảo vệ hắn, bằng không người còn nói hèn hò cái gì.”

Thuyền Kiều Quang phẫn hận nói khiến Tề Đằng Ngộ trong lòng chấn động không ngớt, hắn đã từng nói rất nhiều chuyện yêu đương, cũng từng tùy tiện cùng nhiều người phát sinh quan hệ, vì vậy hắn mới có thể bỏ qua những tiểu tiết như vậy.

Những người trước đây cùng hắn hẹn hò, đều muốn lợi dụng hắn, hắn tự nhiên biết những gì bọn họ nói ra đều là chuyện bé xé ra to, thế nhưng Tĩnh Lý Xuân Nhật không giống với đám người đó, hắn không giống những người đó suốt ngày đòi hỏi, vì vậy hắn càng phải chú ý Tĩnh Lý từng chút một để hiểu hắn, không thể lơ là.

“Ta sẽ sớm nói chuyện với Tiểu Xuân, người yên tâm đi, ta sẽ chiều cố hắn, tuyệt đối sẽ không để đám người nhát nhéo kia làm phiền hắn.”

Chỉ ít mấy câu này cũng giống người nói, Thuyền Kiều Quang phi thường thỏa mãn rồi đi.

< ==>” thuyền=”” kiêu=”” học=”” trưởng=”” xem=”” ra=”” khinh=”” bỉ=”” a=”” ngộ=”” cực=”” đĩnh=”” luôn=”” đó=”>”>

Từ hôm đó trở đi, Tề Đằng Ngộ luôn đi cùng Tĩnh Lý Xuân Nhật, hắn đầu tiên là kiểm tra tủ giày của Xuân Nhật, ngăn kéo các loại, quả nhiên phát hiện có đinh, có lúc lại thấy bánh mì đầy dòi bọ, cùng giẻ lau bẩn thỉu. Tĩnh Lý Xuân Nhật vẫn còn cố gắng giấu, nhưng hắn thì tức giận đến run người.

Trên mặt thứ này, chỉ có mẫu giấy, viết: “Ly khai Tề Đằng Ngộ, người là đồ quái dị”, những cái này không còn nghi ngờ gì chính là muốn chia về Tĩnh Lý Xuân Nhật.

“Tiểu Xuân, này thật quá đáng.”

“Không nên tức giận, A Ngộ...”

Hắn hắn là vì tức giận đến sắc mặt đều thay đổi, Tĩnh Lý Xuân Nhật thanh âm hoảng sợ cầu xin. Tề Đằng Ngộ nén giận, hướng đôi môi nhỏ nhắn của Tĩnh Lý hôn một cái, trấn an hắn.

“Ta không phải giận dữ với người, là tức mấy kẻ đùa dai kia. Nếu như nói ta giận dữ với người, lý do duy nhất là vì người bị đám người đó khi dễ như vậy vì sao lại không nói cho ta hay, lẽ nào người không tin ta?”

“Đều không phải, ta làm sao có thể không tin A Ngộ, vì loại chuyện này rất phiền, ta sợ A Ngộ thấy phiền phức...”

“Chuyện của người tuyệt không phiền phức, người không nói cho ta biết, có nghĩa là người không tin ta, đúng hay không?” Tề Đằng Ngộ hiếm khi tức giận như vậy, mặt mũi đỏ bừng, “Ta không chỉ muốn thân thể của người, cũng muốn lòng của người.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật cảm động muốn khóc, làm hại Tề Đằng Ngộ nhìn hắn khóc ướt cả khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng trở nên bị kích thích, hắn kéo tay Tĩnh Lý nhanh chóng tiến vào phòng nhỏ, vẫn trụ đôi môi ngon ngọt của hắn, Tĩnh Lý Xuân Nhật hé môi, mặc hắn mạnh mẽ hút trứ mật trấp trong miệng.

“Nhũ đầu của Tiểu Xuân thật mềm...”

“Đừng có nói vậy, xấu hổ quá đi.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật xấu hổ khuôn mặt đỏ bừng, Tề Đằng Ngộ một ngụm cắn lên nhũ tiêm, bàn tay lần xuống, vuốt ve bộ vị của hắn. Đằng Ngộ trong lòng tuy vậy rất còn để ý việc Tĩnh Lý Xuân Nhật không nói cho hắn biết chuyện.

“Tiểu Xuân thề với ta, sau này hoàn toàn tin ta, bất luận phát sinh chuyện gì, cũng phải nói cho ta biết.”

Bàn tay thành thực xoa nắn chỗ đó của hắn, mà tiểu huyết cũng khao khát kịch liệt co rút, hình như không chỉ muốn được vuốt ve phía trước, mà phía sau còn muốn Tề Đằng Ngộ mạnh mẽ tiến nhập, khiến cho cảm giác sáng khoái lan rộng khắp cơ thể mẫn cảm.

“A Ngộ, a a a... chỗ đó, chỗ đó...”

Mở hai chân, thắt lưng nâng lên, ám chỉ muốn Tề Đằng Ngộ vỗ về bộ vị đang mở miệng, Tề Đằng Ngộ hôn môi hắn, nhẹ nhàng dùng bộ vị đứng thẳng cọ sát chứ không tiến nhập.

“A Ngộ, ta van người, nơi đó thật ngứa...”

Chỉ là cọ sát một chút, cảm giác nóng ẩm đã khiến cho Tinh Lý Xuân Nhật khê cần vai Tề Đằng Ngộ, thì ra đau đớn như vậy cũng có thể biến thành tê dại sung sướng, có lúc thoải mái đến mức khiến hắn té xỉu, nhất là Tề Đằng Ngộ còn có thể kéo dài khoái cảm của hắn, khiến hắn đến cao trào thật lâu.

Ngón tay đưa vào, hắn khàn khàn rên rỉ, thắt lưng cũng không ngừng đưa theo di chuyển của ngón tay, Tề Đằng Ngộ miệng ngậm nhũ đầu của hắn, vừa liếm vừa mút, khiến nhũ đầu của hắn trở nên sưng đỏ.

“Tiểu Xuân, ta... Ta thích người, rất yêu người.”

Lần đầu tiên nghe Tề Đằng Ngộ nói những lời thật tâm, Tinh Lý Xuân Nhật ôm chặt vai Tề Đằng Ngộ, khóc nói: “Ta cũng vậy, A Ngộ, ta cũng rất yêu người, rất thích người.”

Tề Đằng Ngộ thở hổn hển, hạ bộ hắn bị kích thích đến mức phóng xuất. Có lúc hắn cũng không rõ, vì sao Tinh Lý Xuân Nhật nói vài câu ái ngữ, là có thể ảnh hưởng lớn đến hắn như vậy.

Hắn giật lại hai chân Tinh Lý Xuân Nhật, cố sức tiến vào vào, bên trong vừa ẩm nóng vừa mềm mại, tựa như Tinh Lý Xuân Nhật vừa mềm mại ấm áp, trái tim thiện lương khả ái, khiến hắn một kẻ phóng đảng, có thể tìm được một nơi nương tựa ấm áp.

Ngay cả Tinh Lý Xuân Nhật bề ngoài không đáng yêu, thế nhưng càng ở cùng hắn, hắn lại nghĩ Tiểu Xuân chính là tình nhân đáng yêu nhất thế giới này.

Làm xong xuôi, Tề Đằng Ngộ dựa lên người Tinh Lý Xuân Nhật, hôn khuôn mặt vẫn còn xấu hổ của hắn. Tay Tinh Lý Xuân Nhật nhẹ nhàng vỗ về trên lưng Đằng Ngộ, hai người lần thứ hai hôn môi thật ngọt ngào.

“A Ngộ...”

“Àn?”

“Nếu như A Ngộ phát hiện ta là một nam nhân rất đáng ghét thì phải làm sao bây giờ? Có phải sẽ không bao giờ cùng ta nói chuyện nữa?”

Tinh Lý Xuân Nhật nói đầy lo lắng, nhưng khiến Tề Đằng Ngộ thiếu chút nữa cười lớn, nỗi lo của hắn thực sự rất khả ái.

“Tiểu Xuân không có chút gì đáng ghét, mà là đáng yêu nhất nhất thế giới, nam nhân đẹp nhất, cơ bụng này, không phải nam nhân nào cũng có.”

Hắn hôn bụng Tinh Lý Xuân Nhật, Tinh Lý Xuân Nhật co người lại, hắn là một vận động viên, cơ thể tương đối rắn chắc, nhưng cơ thể Tề Đằng Ngộ cũng là thập phần hoàn mỹ, hắn đã từng có người huấn luyện thể hình, vóc người không tệ.

“A Ngộ, ta cầu người, đừng ghét ta.”

Hình như nghĩ đến Tề Đằng Ngộ sẽ ghét hắn, Tinh Lý Xuân Nhật chực khóc, Tề Đằng Ngộ hôn môi hắn, nghiêm túc nói: “Rốt cuộc làm sao vậy? Vì sao lại nói như vậy, Tiểu Xuân thích người khác sao?”

“Không có, ta chỉ thích A Ngộ.”

Tinh Lý Xuân Nhật lập tức lắc đầu phủ nhận, Tề Đằng Ngộ chăm chú nói: “Vậy thì tại sao lại cho là ta sẽ nghĩ người đáng ghét, sẽ ghét người nào?”

“Bởi vì... Bởi vì...” Tỉnh Lý Xuân Nhật mắt đỏ hoe, “Bởi vì một ngày nào đó, A Ngộ sẽ cho rằng ta rất đáng ghét.”

Tề Đăng Ngộ lộ ra vẻ mặt không thể không cứng chiều, “Ta nghĩ đó là không có khả năng, trong lòng ta, Tiểu Xuân vĩnh viễn đều là đáng yêu mê người.”

Hắn hôn xuống bụng nhưng vì quá gần phía dưới lại khiến Tỉnh Lý Xuân Nhật có cảm giác. Tề Đăng Ngộ đem hắn đặt ở dưới thân, lại một hồi nhiệt tình tiến tới.

Ngọt ngào vài ngày, Tề Đăng Ngộ thậm chí đem tủ giày của hắn chế một cái khóa đặc biệt để cho người khác dù muốn mở cũng không mở được, đảm người gây sự đương nhiên không thể làm gì khác hơn là buông tha.

Hôm nay Tề Đăng Ngộ đưa Tỉnh Lý Xuân Nhật về nhà, hai người nhìn nhau mỉm cười ngọt ngào đến nỗi Tỉnh Lý Xuân Nhật tâm đều say, cuối cùng khiến hắn phạm vào sai lầm nghiêm trọng thứ nhất: cho Tề Đăng Ngộ bước vào nhà hắn. :”)

>

Sai lầm nghiêm trọng thứ hai là nói ra ngày hôm nay cha mẹ hắn không ở nhà, cha mẹ vì chuyện họ hàng nên sẽ ngủ ở ngoài.

Hắn trong nhà không có ai, Tề Đăng Ngộ vốn đứng trước cửa hôn tạm biệt hắn, hai người thế nhưng càng hôn càng nhiệt tình, tay Tề Đăng Ngộ đã qua lại vuốt ve hông và lưng của hắn. Hắn một trận sợ run, tay của Tề Đăng Ngộ chỉ cách một lớp vải mỏng, nhẹ nhàng nhu lỏng bộ vị, khiến hắn phát ra tiếng rên rỉ xấu hổ muốn chết.

“A a... A Ngộ...”

Tỉnh Lý Xuân Nhật vẻ mặt say mê, con mắt mơ màng một tầng thủy quang, hai gò má vốn nam tính lại trở nên hồng hào phấn nộn, đôi môi đỏ tươi ướt át bị hôn đến sưng đỏ, tỏa ra một mùi hương ngọt ngào, hắn hiện tại thoát nhìn tựa như một tiểu khả ái rạo rực yêu đương, khao khát tình yêu của hắn.

“Nhà người thực sự không có ai?”

“Ân.”

Hắn một bên trả lời, Tề Đăng Ngộ đã thâm nhập vào trong y phục hắn, nhẹ vỗ về hai tiểu đào hồng trước ngực hắn, thắt lưng hắn gần như mềm nhũn, ngay đến chống đỡ cũng không được.

“Chúng ta đi đến phòng người.”

“Ân... Ân.”

Vừa ân một tiếng, vừa nghe đến vào phòng, lý trí của hắn bỗng nhiên trở về, hắn lập tức một thân mồ hôi lạnh, căn phòng màu hồng đầy hoa của hắn, bên trong đầy búp bê cùng quần áo búp bê, thoát nhìn giống như là căn phòng mơ mộng của tiểu cô nương, hay chính là căn phòng mơ ước của búp bê Barbie.

Hai tiếng “ghê tởm” đột nhiên nảy ra trong đầu hắn, bạn tốt hồi tiểu học, tuy rằng đi qua phòng hắn, cũng không có đối hắn nói cái gì, thế nhưng lúc nhìn hắn thì chỉ có thể dùng hai tiếng “ghê tởm” để hình dung, hắn hoàn toàn không muốn Tề Đăng Ngộ cho rằng hắn phi thường ghê tởm.

Hắn lập tức cố sức đẩy Tề Đăng Ngộ ra, thanh âm không khống chế được nói: “Không thể vào phòng ta, không được, không được!”

Hắn ý chí kiên quyết, hơn nữa Tề Đăng Ngộ lần đầu tiên bị hắn dùng hai tay đẩy ra, trong lòng hắn Tỉnh Lý trước nay đều như chim nhỏ nép vào lòng, mềm mại thuận theo, chưa từng có biểu hiện cự tuyệt mạnh mẽ như vậy, hơn nữa đẩy hắn mạnh như vậy, như thế hắn là đối thủ thi đấu vậy, biểu tình của hắn chỉ có thể dùng ba chữ “Không bình thường” để hình dung.

“Tiểu Xuân cũng vào phòng ta rồi a, vì sao ta không thể vào phòng người?” Tề Đăng Ngộ không thể lý giải bất thường của hắn.

Nhắc tới chuyện vào phòng Tề Đằng Ngộ, đương nhiên nhớ tới việc họ ở trong căn phòng to như vậy, làm cái chuyện xấu hổ gì, thế nhưng việc Tề Đằng Ngộ vào phòng hẳn hoàn toàn khác, hẳn liều mạng lắc đầu: “Không được là không được, tuyệt đối không được.”

“Phòng người có cái gì mà ta không thể nhìn sao?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật chớp mắt, môi mím chặt, chứng thực câu hỏi của Tề Đằng Ngộ, hẳn không biết phải nói thế nào, không thể làm gì khác hơn là lặp lại y như cũ.

“Không thể vào phòng ta, A Ngộ, chúng ta đi nhà nghỉ bên ngoài đi, người muốn ta làm cái gì cũng được.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật như là hạ quyết tâm, nhất định không để Tề Đằng Ngộ vào phòng hẳn, hẳn thở sâu, chủ động kéo quần của Tề Đằng Ngộ, sau đó quỳ xuống, đầu của Tĩnh Lý vừa vịn ngang bằng eo của hẳn.

Tề Đằng Ngộ kinh ngạc đến cực điểm, Tĩnh Lý Xuân Nhật trên mặt không có e thẹn hay xấu hổ thường ngày, trên mặt biểu tình thập phần kiên quyết, như thể đây là chuyện bất đắc dĩ, chứ không phải quan hệ ngọt ngào giữa hai người yêu nhau.

Sắc mặt Tề Đằng Ngộ xanh đen lại, hẳn dù nghĩ như thế nào, cũng vô pháp tưởng tượng Tĩnh Lý Xuân Nhật vì sao lại chủ động làm việc này, còn hẳn đều là bị động, hơn nữa phải ba lần bảy lượt đòi hỏi, dù dĩ Tĩnh Lý, hẳn mới có thể lúng ta lúng túng làm việc này.

“Có ai khác trong phòng người sao?” Đây là cách lý giải duy nhất của hẳn vì sao Tĩnh Lý Xuân Nhật lại sợ hẳn vào phòng mình đến vậy.

Tĩnh Lý Xuân Nhật kịch liệt lắc đầu, “Không có.”

Hẳn vừa đưa môi lại gần, Tề Đằng Ngộ lập tức đẩy hẳn ra, loại chuyện bất đắc dĩ thế này, tự tôn của hẳn không cho phép, huống chi hẳn hiện tại một điểm cũng không phần khích.

“Cho ta xem phòng của người, Tiểu Xuân, người nói người tin tưởng ta, vậy hãy để cho ta tin tưởng người.” Hẳn từ nhỏ đã có xuất thân cao quý, ngữ khí uy nghiêm, tựa như của một bậc đế vương, hiện tại hẳn tỏa ra cái khí thế không thể miêu tả thành lời được.

Tề Đằng Ngộ kéo tay hẳn, Tĩnh Lý Xuân Nhật cả người run, thậm chí đau khổ rơi lệ.”Không nên, A Ngộ, van cầu người không nên.”

“Ta yêu người, Tiểu Xuân, ta ngày hôm nay không muốn mang theo nghi hoặc về nhà, nỗi nghi ngờ này sẽ biến thành một khối u ác tính, chúng ta hai người một ngày nào đó sẽ vì vậy mà cãi nhau, biệt ly.”

Hẳn nói đến hai chữ biệt ly, Tĩnh Lý Xuân Nhật có đến cả mặt ứa đầm, hẳn cước bộ bủn rủn, bị Tề Đằng Ngộ kéo, cả người hư nhược không thể đứng dậy, có thể thấy được hẳn đã phải chịu đủ kích to lớn.

Hơn nữa lúc Tề Đằng Ngộ bước trên cầu thang thì hẳn ôm mặt khóc nức nở, trong lòng hẳn chỉ có tuyệt vọng, không cần đợi sau này bọn họ cãi nhau mà biệt ly, hẳn đã biết chỉ cần Tề Đằng Ngộ nhìn phòng hẳn xong sẽ không bao giờ quan tâm đến mình nữa, có khi còn nói hẳn thật ghê tởm, hẳn không biết mình có thể hay không chịu được đủ kích này.

Không, hẳn không thể chịu được, hẳn biết nhất định chịu không nổi.

Hẳn muốn chạy trốn, thế nhưng chân đã bủn rủn không thể đi nổi, hẳn bị Tề Đằng Ngộ kéo lên cầu thang, nếu không phải Tề Đằng Ngộ vừa kéo vừa đỡ hẳn, hẳn đã ngã lăn xuống lâu rồi, đến trước căn phòng, Tề Đằng Ngộ hỏi hẳn, “Có phải phòng này không?”

Hẳn tuyệt vọng gật đầu, nước mắt không ngừng chảy xuống, Tề Đằng Ngộ thấy hẳn khác thường như vậy, trong lòng cũng nặng trĩu, thở sâu, chuẩn bị tâm lý mở cánh cửa đó, chỉ là quang cảnh trong phòng, hoàn toàn không giống với tưởng tượng của hẳn.

Ánh nắng cuối ngày, xuyên thấu qua rèm cửa phần hồng trong suốt, trong phòng bị màu phần hồng nhàn nhạt bao phủ.

Vải bọc trên chiếc ghế sofa nhỏ cũng là màu hồng, trên đó là hai chiếc gối ôm hình trái tim một hồng một đỏ, một cái viết tên Tĩnh Lý Xuân Nhật, một cái viết tên Tề Đăng Ngộ, để cùng một chỗ, thật giống như Tĩnh Lý Xuân Nhật chìm đắm trong biển tình.

Trên giường lại có ga trải giường phấn hồng, đệm cũng màu phấn hồng, thế nhưng đậm nhạt khác nhau, tạo cảm giác thập phần mộng ảo, hơn nữa hai bên trái phải lại có đăng ten trắng, một tầng lại một tầng rủ xuống, cảm giác như là chiếc giường trong truyện cổ tích.

... Như thế tiến đến chiếc giường này, là có thể thấy mỹ nhân say ngủ ở trên giường, chờ mong hoàng tử đến.

Ngăn tử có rất nhiều búp bê mặc lễ phục hoa lệ, mỗi một kiện lễ phục đều là handmade, có phong cách Trung Quốc, đồ thời trung cổ, phong cách Ai Cập, múa ba lê, thậm chí còn có 12 búp bê mặc đồ mỉm cười chào đón khách.

Tề Đăng Ngộ mục trừng khẩu ngọc nói không ra lời, bên trong không có bất luận cái gì nam nhân, phòng này chỉ có nghệ thuật tinh xảo, hơn nữa khiến hấn hoa mắt hỗn loạn, ngay cả hấn tham dự tiệc quốc tế của thiết kế sư, cũng không thể như phòng của Tĩnh Lý Xuân Nhật khiến hấn giật mình.

“Ồ ô... Ta thích những thứ này, ta từ nhỏ đã thích, A Ngộ, ta như vậy rất kì quái, người sẽ nghĩ ta rất buồn nôn?” Hấn khóc đến cạn nước mắt, bởi vì một kẻ đáng ghê tởm như hấn, Tề Đăng Ngộ sẽ rời bỏ ngay hôm nay.

Tề Đăng Ngộ cười lớn, Tĩnh Lý Xuân Nhật thấy hấn cười, hấn khóc càng thương tâm.”Ta biết ta ghê tởm, ta đã từng sửa đổi, thế nhưng dù sửa thế nào cũng... phụ mẫu ta cũng đã bó tay rồi.”

Tề Đăng Ngộ vừa nghe, chỉ biết hấn đã hiểu lầm ý mình, hấn kéo Tĩnh Lý lắc đầu nói: “Đều không phải, Tiểu Xuân, người thật giỏi, ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua ý tưởng sáng tạo như thế, đẹp như thế, rất chuyên nghiệp.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật sững sốt, Tề Đăng Ngộ hôn lên má hấn một cái, đây đúng là cơ hội hiếm có trời cho, từ nhỏ hấn đã đi đến nhiều dạ hội, vậy mà bây giờ mới thấy được những đồ thủ công tinh xảo đến vậy.

“Người từ nhỏ thích cái này thật hiếm có, đây là tài năng thiên phú. Ta nghe nói nước ngoài có rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng, từ nhỏ cũng là thích may vá, người vì sao lại vào cao trung Anh Hoa? Hấn là vì người muốn vào khoa thiết kế mới đúng chứ?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật nước mắt đọng ở trên má, hấn không dám tin mình nghe thấy được cái gì, Tề Đăng Ngộ không chỉ không cảm thấy hấn ghê tởm, trên mặt lại là tự hào, hình như đang nói mình thích những thứ này phi thường thú vị, đặc biệt, hơn nữa khiến hấn tự hào, thậm chí tôn trọng khả năng may vá của hấn.

“A Ngộ không cảm thấy đáng ghét sao?” Hấn hỏi lại, bởi vì quá mức khiếp sợ, hấn hiện giờ vẫn còn ngây dại.

Tề Đăng Ngộ đem cái gối ôm trên sofa lại, mặt trên viết tên của hấn, mặt dưới thêu hình hoàng tử đội vương miện.

< tề="" đầ="" ngộ="" hắ="" là="" làm="" cho="" ta="" không="" làm="" cho="" ngư="" ngư="" xấ="" hỏ="" cái="" gì="" tiể="" q="" ta="" xấ="" hỏ="" vì...="" vì...="" á="" á="" á...="" nại="" quá="" đi,="" ngộ="" ngào="" quá="" đi,="" ta="" muốn="" chết,="" tề="" đầ="" ngộ="" \*rồ="" \*:="" ngư="" cú="" cho="" ta!!!!="">

Từng đường kim mũi chỉ đều cho Tề Đăng Ngộ say mê, hấn có thể tưởng tượng ra trên ghế sofa mềm mại, bên trên lại có cái gối ôm này mà có tiếng thét chói tai thì sẽ có bao nhiêu nữ tính cùng khả ái. Tài năng này có cái gì mà đáng ghét chứ, đây là thiên phú cậu không được, Tĩnh Lý Xuân Nhật là quá tự ti, mới cho rằng mình như vậy, nhất định phải thay đổi quan niệm của hấn.

“Vì sao đáng ghét, Tiểu Xuân, người trong mắt ta chính là nhà thiết kế cực kì tài năng.” Hấn nhấn mạnh hai tiếng “cực kì”, khiến Tĩnh Lý Xuân Nhật trên mặt là biểu tình không thể tin nổi, hấn hỏi: “Người đã từng học thiết kế sao? Hay đều là tự học?”

“Ta tự học.”

Bị hấn liền tiếp hỏi chỉ có thể vô thức trả lời, Tề Đằng Ngộ đang ở phòng hấn, nhìn ngó qua lại những đồ hấn đã làm, mỗi lần xem qua như nhau hấn đều khen ngợi hết lời.

Hấn làm những đồ vật này, cho tới bây giờ đều chỉ dám lén lút làm, thế nhưng Tề Đằng Ngộ nhìn những thứ đó đều như nhìn thấy đồ vật đẹp nhất thế giới, khiến tâm tình hấn ấm áp, hảo cảm động.

Mãi cho đến khi hấn nhìn tới chiếc giường, Tĩnh Lý Xuân Nhật mặt đỏ lên, chiếc giường như của công chúa Bạch Tuyết, căn bản là không thích hợp cho nam nhân to lớn như hấn nằm, Tề Đằng Ngộ chạm vào những đóa hoa được thêu lên, những bông hoa thêu rất sống động, như thế sẽ cảm nhận được cả mùi hương của hoa hồng.

“Đây là giường ngủ của người sao?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật xấu hổ gật đầu, tự ti nói: “Tuy rằng ta lớn to lớn như vậy lại thích ngủ trên giường này nhất định rất, rất quái lạ.”

Tề Đằng Ngộ đương nhiên nói ra ý nghĩ của hấn, trong mắt hấn, trong lòng hấn, Tĩnh Lý Xuân Nhật đều phi thường khả ái, thế giới không có ai có thể nằm chiếc giường này hợp hơn hấn. :”>

“Vì sao? Ta lại tưởng tượng Tiểu Xuân lỏa trứ thân thể ngủ trên giường, chắn phủ qua thất lưng, da thịt mật sắc của người nhất định càng thêm mê người.”

Bị tưởng tượng của hấn làm cho chân tay luống cuống, khuôn mặt Tĩnh Lý Xuân Nhật đỏ lựng, Tề Đằng Ngộ vẫy hấn, hấn lại lùi lại, sau đó Tề Đằng Ngộ ghé vào lỗ tai hấn nói, mong muốn hấn có thể thỏa mãn tưởng tượng vừa rồi của mình.

Đây là chuyện xấu hổ không thể tưởng được, hấn thế nào có thể làm, thế nhưng... Thế nhưng... Vừa nhìn Tề Đằng Ngộ nét mặt tuần tú tự tiểu phi tiểu, tay hấn không nghe lời liền thoát dần quần áo, cả nội khố cũng bỏ đi xuống.

Hấn lỏa thân nằm trên giường, cảm giác chần đờ lạnh lẽo dán chặt vào da thịt nóng như lửa của hấn, Tề Đằng Ngộ còn không có chạm hấn, hạ thân hấn đã ngừng đầu, còn có chút ẩm ướt.

Hảo mắt mặt, quá mắt mặt, bởi vì... mắt mặt, hấn khẽ mở mắt, Tề Đằng Ngộ cũng lỏa trứ thân thể, cánh tay vạt qua, ngủ cạnh hấn, ghé vào lỗ tai hấn khẽ cười nói: “Ta nằm trên giường Tiểu Xuân ôm Tiểu Xuân, như thế Tiểu Xuân vĩnh viễn thuộc về ta.”

Hai lỗ tai của hấn cũng hồng cả lên, đối thói quen thích nói ngon ngọt của Tề Đằng Ngộ, hấn cũng chỉ biết phản ứng như vậy.

“Tiểu Xuân? Tiểu Xuân đã bao giờ nằm trên giường này muốn ta ôm người chưa?”

Ô ô, chuyện mắt mặt thế, làm sao dám thẳng thắn nói ra? Hấn xấu hổ giấu mặt dưới gối < tiểu=’’ q:=’’ á,=’’ á=’’ á...\*xông=’’ vô\*=’’ ta=’’ muốn=’’ rếp,=’’ ta=’’ muốn=’’ rếp=’’ ...=’’ tề=’’ đằng=’’ ngộ=’’ \*đạp=’’ ra\*=’’ người=’’ tiến=’’ một=’’ bước=’’ ta=’’ bóp=’’ cổ=’’ ;tt^tt=’’>, làm Tề Đằng Ngộ cười ha hả, tiếng cười dồn dập trong ngực, khiến Tĩnh lý mê muội, thật giống trong mộng, Tề Đằng Ngộ tại giường ôm hấn.

Không, hấn là đẹp hơn trong mộng rất nhiều, Tề Đằng Ngộ so với trong mộng vừa ôn nhu, lại yêu hấn, hấn thấy mình như thể một nữ nhân hạnh phúc nhất thế giới này, thậm chí so với công chúa Bạch Tuyết trong truyện càng thêm mỹ lệ, khả ái.

---

Tiểu Q: Từ h lão gia sẽ đc gọi là Tiểu Q nha

Vì sao ư? Vì ta thích, vậy thôi!!!! Phần tán nhảm của ta rất nhảm, chỗ hồng hồng đó, vì vậy nó k ảnh hưởng j đến cốt truyện hết

Các nàng có thể bỏ qua hông đọc cũng đc :’’> Tuần này... cố làm khoảng 2 chương =’’ Ta rất tiếc chỉ có thể 1 tuần định kì 1 chương thôi, vì 2 chương thì ta hèm có tgian TT^TT. Nhưng không sao, cố gắng hoàn càng nhanh càng tốt T^T , liên tục dời lịch thế này thật bực, mà ta k thể làm j khác hơn TT^TT

Vậy... khi nào ta rảnh sẽ làm Hủ nam cho các nàng :”>

Mặc Nhiên: thật ra cái lý do lão gia muốn được gọi là “tiểu Q”, ta có thể nói tóm gọn trong 4 chữ: cửa-sùng-làm-nghe =>) \*ôm laptop bỏ chạy\*

## 10. Chương 10

Hai người ngủ trong phòng Tĩnh Lý qua đêm, buổi sáng hai người cùng nhau tắm, Tĩnh Lý Xuân Nhật vẫn rất lo lắng hỏi: “A Ngộ, người thực sự sẽ không nghĩ đường đường một đại nam sinh, thích may quần áo cho búp bê là rất... rất ghê tởm chứ?”

Vừa thốt ra hai tiếng ghê tởm, Tĩnh Lý Xuân Nhật nước mắt đã ứa mi, trước mặt Tề Đăng Ngộ, hắn tương đối không phòng bị, thực sự là vì được yêu mà khóc, không cần làm bộ hắn là nam nhi mạnh mẽ như bề ngoài, kỳ thực hắn rất dễ xúc động, một việc nhỏ xíu cũng có thể khiến hắn khóc.

Tề Đăng Ngộ trong tay dính đầy bọt biển, đang giúp hắn chà lưng, từ nhỏ vốn đã sống an nhàn sung sướng, nhất hô bá ứng, tính cách kiên định, hơn nữa cũng sẽ không hoài nghi chính mình, sự tự tin không bao giờ cách xa hắn, hắn liếc mắt là có thể nhìn ra Tĩnh Lý Xuân Nhật rất thiếu tự tin vào bản thân mình.

Hắn cổ vũ nói: “Tiểu Xuân, người cần tự tin hơn, người làm những thứ đó rất đẹp, rất đặc biệt, ta cho tới bây giờ chưa từng xem qua những thứ nhỏ xinh đẹp như thế.”

Thuyền Kiều Quang cũng nói hắn không tự tin, Tĩnh Lý chần chờ hỏi: “Thật vậy chăng?”

“Đương nhiên là thật.”

Tề Đăng Ngộ không do dự lại khích lệ hắn, Tĩnh Lý bắt đầu nói về quá trình tạo ra những thứ nhỏ xinh, lúc hắn nói thật vui vẻ, bởi vì cho tới bây giờ cũng chưa từng có người nghe hắn nói, hắn nói đến quên thời gian, mà Tề Đăng Ngộ cũng kiên trì nghe, chia sẻ niềm vui với hắn.

Nhìn hắn vui sướng như vậy, Tề Đăng Ngộ phát giác kỳ thực Tĩnh Lý Xuân Nhật rất không thích vận động, hắn thích chính là có thể làm những đồ may vá đáng yêu, đây mới là niềm vui thích thật lòng của hắn.

“Tiểu Xuân thích vận động không?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật do dự một chút, nhưng nói lại không thật lòng: “Th... Thích a.”

“Thích hơn cả những vật nhỏ này?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật cúi đầu trầm mặc, sau đó lắc đầu, Tề Đăng Ngộ hỏi: “Vậy người vì sao không làm những gì người thích?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật viền mắt hồng gần như sắp khóc, “Như vậy... Như vậy mọi người sẽ nói ta... ta là tên quái thai đáng buồn nôn!”

“Nói lung tung, người có tài năng đặc biệt như vậy, đây là trời cao ban tặng. Tiểu Xuân, người cứ làm chuyện người thích, hơn nữa còn phải nâng cao đầu ưỡn ngực mà làm.”

“Trường học bên nam sinh, không có... không có CLB gia chánh.”

“Vậy Tiểu Xuân có thể tự tạo a.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật khóc thành tiếng, “Ta không có khả năng, ta làm sao có thể thành lập CLB.”

“Người không thử làm, thế nào biết không có khả năng.”

Hiếm khi Tề Đăng Ngộ nói thật nghiêm túc, Tĩnh Lý Xuân Nhật khóc càng mạnh. “Ta là bởi vì khả năng vận động mới được vào trường, ta phải đoạt được huy chương toàn quốc, mới có thể tiếp tục học.”

Tề Đăng Ngộ chạm vào bờ vai run lên vì khóc của hắn. “Vậy chỉ cần CLB gia chánh cũng đoạt được huy chương toàn quốc là được, điều kiện của trường chẳng phải là đạt được rồi sao.”

“Không có khả năng, không có khả năng.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật khóc gục đầu vào đầu gối, Tề Đằng Ngộ cầm tay hắn, mắt hắn đỏ ngầu vì khóc lại ngược lên nhìn Tề Đằng Ngộ, Tề Đằng Ngộ anh tuấn ưu tú như vậy, hắn thế nào có thể hiểu một kẻ tầm thường như mình.

Tề Đằng Ngộ kiên trì nói: “Tiểu Xuân, người hãy làm chuyện người thích, người cứ là chính mình, mặc kệ người khác nói như thế nào, người là chính mình, như vậy mới là hạnh phúc.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật không có cách nào nói rằng thể thao vui vẻ, tuy rằng hắn rất tốt về phương diện thể thao, thế nhưng hắn cũng không quá nhiệt tình. Thực sự tối quan trọng trong lòng hắn, chỉ có căn phòng nhỏ, bên trong có những vật nhỏ khả ái đáng yêu, hắn chỉ cần nghĩ cũng phi thường vui sướng, thậm chí làm cả đời cũng sẽ không chán ghét.

“Ta... Ta thực sự có thể chứ? A Ngộ?” Hắn đối chính mình không có chút tự tin nào.

Tề Đằng Ngộ vẫn tươi cười, muốn giúp hắn tự tin hơn. “Đương nhiên a, Tiểu Xuân, nhà của ta có qua lại với các công ty thời trang, tin vào con mắt của ta đi, người rất có tài.”

Bằng một ý tưởng chưa từng dám nghĩ tới, bằng một dũng khí trước nay chưa từng có Tĩnh Lý Xuân Nhật hạ quyết tâm. “Ta đây... Ta muốn thành lập CLB gia chánh.” Hắn thanh âm nhỏ dần, “Nhưng trước tiên phải xin lỗi Quang học trưởng, báo ta muốn rời CLB bóng rổ.”

“Àn, người muốn thì sẽ làm, ta mong muốn qua năm mươi năm, chúng ta vẫn có thể bên nhau, Tiểu Xuân có thể sống mà không hối hận, chỉ có hạnh phúc.”

Hắn tự dưng nói năm mươi năm sau, Tĩnh Lý Xuân Nhật cảm động muốn khóc, ôm chặt Tề Đằng Ngộ.”A Ngộ, người rất tốt với ta, luôn cổ vũ ta, ta rất yêu người.”

Tề Đằng Ngộ ôm sát hắn, tựa đầu mình lên đầu hắn, trong lòng là yêu thương. Đằng Ngộ cũng không nói gì, bởi vì Tĩnh Lý Xuân Nhật, đã khiến hắn thoát khỏi cuộc sống phong lưu vô vị, sau đó lại giúp hắn tìm được người hắn yêu cả đời.

“Cái gì?” Hàm dưới của Thuyền Kiều Quang thiếu chút nữa rớt xuống, “Người muốn rời khỏi CLB bóng rổ, sau đó thành lập CLB gia chánh, Tĩnh Lý a, nếu như người muốn tìm nữ sinh cũng không cần thành lập ra cái CLB đó nha.”

“Không phải, học trưởng, ta... Ta thực sự rất thích gia chánh, đây là bánh quy ta làm hôm nay, mọi người lại ăn thử đi.”

Nhìn chiếc bánh quy nhỏ hình trái tim, Thuyền Kiều Quang nhéo mặt mình một chút, thoát nhìn rất đáng yêu, so với nữ sinh làm ra thì còn đáng yêu hơn, thế nhưng có thể ăn được hay không, có hay không độc, ăn có thể hay không tiêu chảy, bọn họ.... đám nam sinh thói mà làm đồ ăn, đảm bảo có độc

“Học trưởng thử đi?”

Trước ánh mắt khẩn cầu của Tĩnh Lý Xuân Nhật, Thuyền Kiều Quang không tình nguyện cầm miếng nhỏ nhất, hơn nữa nhìn về nơi xa năm WC cách đây năm mươi thước, nếu là ăn một lần bị tiêu chảy, chỉ ít WC rất gần, nếu là trúng độc nói... Ngộ, vậy chỉ có thể gọi xe cấp cứu rồi.

“Tĩnh Lý, phiền người nếu ta té xỉu không đứng dậy được, người phải giúp ta gọi xe cứu thương đó.”

“Cái gì xe cứu thương?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật không hiểu lập lại một lần, Thuyền Kiều quang cầm miếng bánh bích quy, vẽ mặt thống khổ giống như uống thuốc trừ sâu bỏ tất vào miệng, lập tức hương thơm cùng vị ngọt tản ra nơi đầu lưỡi. Hắn vội vàng chớp lấy miếng thứ hai, nếu nhớ tiêu chảy hay trúng độc, một miếng hay hai miếng cũng như nhau. =))

Ăn rất ngon, hắn lập tức lấy miếng thứ ba, nếu như phải lên xe cứu thương, hắn ăn nhiều một chút, có bị bệnh nghiêm trọng, như vậy mới bỏ công phải lên xe cấp cứu. Hắn ăn đến tám chín miếng, đại khái là hắn ăn thật xấu, đội bóng rổ nghĩ thấy mùi thơm liền kéo đến.

“Cái gì vậy? Ta cũng muốn ăn.”

“Ta cũng muốn.”

“Chưa một miếng cho ta.”

“Oa, cái này ăn thật ngon, so với bánh mẹ ta mua ở tiệm gia truyền trăm năm thì còn ngon hơn nhiều.”

Mọi người thi nhau ăn, căn bản là không rảnh nói, ba phút sau, một hộp bánh quy đã không còn, người không đến kịp thì kêu lên: “Đã không còn sao? Ta một miếng cũng chưa có ăn.”

Người ăn xong rồi còn kêu: “Có còn hay không? Còn hay không a?”

Phản ứng như thế nhiệt liệt, khiến Tỉnh Lý Xuân Nhật trợn mắt lắc đầu, “Hết rồi, bắt quá còn có loại bánh khác, mọi người có muốn không?”

Thuyền Kiều Quang đương nhiên gật đầu, những người khác càng gật đầu mạnh, một đám người thi nhau đến phòng gia chánh nam sinh, người của CLB khác cũng đến xem thật náo nhiệt, đợi được bánh bích quy lần thứ hai ra lò. Bánh của Tỉnh Lý Xuân Nhật làm thật ngon miệng, bọn họ nhanh tay nhanh chân gọi mấy người cùng CLB tới ăn bằng không chừa mấy mà hết.

Cứ như vậy, CLB gia chánh của nam sinh ngày đầu tiên vô cùng tấp nập, bánh quy vừa ra lò liền ăn hết, mấy tên vận động viên to cao, tất cả đều nhìn chăm chăm lò nướng chảy nước miếng, đến lúc Tỉnh Lý Xuân Nhật nói hết nguyên liệu, mọi người mới không cam lòng rời đi. Thế nhưng từ đó về sau bánh quy Tỉnh Lý Xuân Nhật làm đã trở thành một trong bảy truyền kì nổi tiếng của trường học này.

Đồn đại là như vậy, nghe nói người đã ăn xong, ít nhất trong vòng bảy ngày không muốn ăn bánh quy người khác làm, hơn nữa trong mộng còn mơ thấy được ăn bánh Tỉnh Lý Xuân Nhật làm.

Tỉnh Lý Xuân Nhật rời khỏi CLB bóng rổ, tự thành lập CLB gia chánh, hơn nữa trong quá trình đều được Thuyền Kiều Quang hỗ trợ, mà Thuyền Kiều Quang lên lút đưa ra điều kiện, điều kiện chỉ có một, có bánh bích quy mới, đồ ăn vân vân, dù thế nào cũng phải cho hắn ăn thử.

Hắn là quỷ ham ăn, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội được ăn đồ ăn của Tỉnh Lý Xuân Nhật.

Bắt quá trong quá trình tuyển thành viên CLB, Tỉnh Lý Xuân Nhật lại gặp phải rất nhiều khó khăn, trường học chia làm hai khối: khối nữ sinh và khối nam sinh, đương nhiên nam nữ danh gia vọng tộc vẫn nói chuyện cùng nhau, dù sao trường học cũng rất thoải mái, thế nhưng nữ sinh đã tham gia vào CLB văn học và gia chánh, không có khả năng tới tham gia CLB của hắn.

Mà muốn nam sinh gia nhập CLB này, giản đơn một câu nói, muốn bọn họ ăn bánh quy còn có thể, muốn bọn họ làm bánh quy, bảo ném bóng vào rổ 100 lần còn có lý hơn.

Không ai đăng kí, Tỉnh Lý Xuân Nhật cố lấy dũng khí, mượn một phòng học nhỏ, làm một gian hàng để mọi người ăn thử, mong muốn sẽ có người hứng thú, càng mong muốn có người đăng ký.

Phòng học được hắn bài trí qua, Thuyền Kiều Quang cùng Tề Đăng Ngộ đều qua giúp đỡ, bắt quá Tề Đăng Ngộ về mặt thống khổ nói hắn không tiện ra mặt, dùng một lý do kì quái, nói hắn muốn bảo trì vị trí trung lập nên không thể tham gia hoạt động của CLB nào hết.

Tuy nhiên hắn cũng nói hội trưởng hội học sinh Bắc Đại Lộ Đông Ti hiệp trợ Xuân Nhật, hắn cũng là không thua mỹ nam tử Tề Đăng Ngộ, chỉ là hắn mang kính mắt, trên mặt tiểu ý càng sâu, có điểm tự tiểu phi tiểu gian trá, hơn nữa nhìn ánh mắt của hắn, rõ ràng là muốn đem Tỉnh Lý Xuân Nhật cởi phăng y phục.

Thế nhưng Xuân Nhật nhất quyết nghĩ mình nhìn nhầm, nghĩ như thế nào, hắn là nam tử tráng kiện như thế, hơn nữa Đông Ti là hội trưởng hội học sinh, là hảo bằng hữu của A Ngộ, không có khả năng có ý xấu với hắn.

“Người và A Ngộ gặp gỡ đã ba tháng rồi a?” Lần đầu tiên hai người nói chuyện riêng, hắn đã hỏi Xuân Nhật một câu hỏi thật mơ hồ.

Hắn và Tề Đăng Ngộ càng ngày càng ngọt ngào, ba tháng qua quả thật như trên thiên đường vậy, hắn đỏ mặt gật đầu, “Ngày mai mới đến ba tháng.”

“Người rất đáng yêu.”

Thế nào cũng không thể nói mình đáng yêu chỗ nào, lại được một hội trưởng hội học sinh anh tuấn phong độ như thế tán thưởng, hẳn kinh ngạc vô cùng, chẳng thể nào trả lời. Đã đành Tề Đằng Ngộ dịu dàng, mới để ý đến người ngoại hình không đặc biệt, nhìn qua cũng không có gì khả ái như hắn.

Bắc Đại Lộ Đông Ti ý vị sâu xa chạm vào bờ vai của hắn, Đông Ti cũng không quá cao, thế nhưng lại che phủ hắn, hẳn phát hiện ra người này cùng A Ngộ, dáng người rất giống nhau, đều có vóc dáng kiện mẩy.

“Ta sẽ bảo hội học sinh nhiệt tình giúp đỡ người chiêu mộ hội viên, chỉ cần có đủ ba người liền được.”

Tính cả mình, chỉ cần có ba người là được, nghe cũng không khó lắm, lời nói của hắn khiến Tinh Lý Xuân Nhật tràn ngập hi vọng.”Cảm tạ người, hội trưởng.”

“Không cần khách khí, hi vọng sau ngày mai khi người nói chuyện về “cuộc tình ba tháng” với A Ngộ xong, người sẽ không dùng phương pháp này để cảm tạ ta.”

Hắn nói đầy ẩn ý, thế nhưng Tinh Lý Xuân Nhật đang bày biện phòng học, bên trong bài trí theo phong cách Rococo, hẳn rất thích sự hoa lệ như vậy, toàn tâm toàn trí mải bố trí phòng, vì vậy hắn cũng không để ý tới ngữ điệu của Bắc Đại Lộ Đông Ti, mà Bắc Đại Lộ Đông Ti nhìn hắn bố trí như vậy, thấy không có gì khác thường, đưa cho hắn kí bản kê khai của hội học sinh xong liền ly khai.

Hắn in một vài poster, phát tờ rơi, trên bàn cũng cũng có những chiếc bánh quy đủ hình dạng màu sắc, mùi vị, hi vọng sẽ có thêm nhiều người qua nếm thử bánh quy của hắn.

Tan học xong, quả nhiên có vài người đi tới, một nam sinh nhỏ nhắn khả ái, thoát nhìn rất hợp với CLB gia chánh, Tinh Lý Xuân Nhật vội vã đứng lên tiếp đón nhưng ngay lập tức thất vọng.

Nam sinh nhỏ nhắn khả ái này, chính là người ngày đó nằm đè lên người Tề Đằng Ngộ, người khiến hắn tự ti vô cùng – Vũ Diên. Hắn bởi vì lớn lên khả ái, có thể nũng nịu, đi cùng là một đám người hâm mộ, vừa đi vào nhìn bố trí phòng học của hắn, liền có người nhìn búp bê của hắn kêu lên ghê tởm: “Cái thứ gì đây?”

“Cái bánh này thật đáng, quá khó ăn, phi!”

“Không có nước hoa quả, ở đây đúng là keo kiệt, bên nữ gia chánh còn có nhiều đồ uống bưng qua lại cho ta, ở đây thế nào không ai làm như vậy, người đối đãi khách nhân như thế này sao? Vậy thì ai muốn tham gia cái xã đoàn của người chứ?”

< tiểu=’’’’ q=’’’’ k=’’’’ thực=’’’’ muốn=’’’’ đối=’’’’ đ=’’’’ cũng=’’’’ tùy=’’’’ loại=’’’’ người=’’’’ loại=’’’’ người=’’’’ có=’’’’ thể=’’’’ đối=’’’’ đ=’’’’ liền=’’’’ tử=’’’’ tế=’’’’ loại=’’’’ người=’’’’ chẳng=’’’’ phải=’’’’ người=’’’’ còn=’’’’ kém=’’’’ văn=’’’’ minh=’’’’ hơn=’’’’ thú=’’’’ thì=’’’’ ta=’’’’ tự=’’’’ nghĩ=’’’’ không=’’’’ phải=’’’’ đối=’’’’ đ=’’’’>

Tinh Lý Xuân Nhật vội vã bưng chén nước cho cái người đang quát tháo kia, người kia vừa uống một ngụm liền phun ra.

“Người có làm hay không, thứ này khó uống muốn chết, ta từ trước đến nay đều là uống nước khoáng của châu Âu, là nước khoáng từ núi Alps ta mới có thể nuốt trôi.”

“Đối... Xin lỗi.”

Thấy Tinh Lý Xuân Nhật xin lỗi, những người này càng kiêu ngạo, Vũ Diên cậy người đông thế mạnh, có người bắt đầu cầm búp bê của hắn đem hai chân mở rộng làm động tác \*\*\* loạn, vừa làm vừa cười nói những từ ngữ tục tĩu.

“Thỉnh... Thỉnh không nên như vậy...” Tinh Lý Xuân Nhật muốn đoạt lấy búp bê, lại bị một người truyền qua người kia, tưởng chừng như ác mộng lại lặp lại.

Này....

Vũ Diên kiêu căng nói: “Mấy cái thứ không đáng tiền này, tùy tiện ta kêu cha ta mua một đồng đền cho người. Uy, hẳn hình như muốn khóc, chúng ta lột đồ búp bê của hắn...”

“Không nên như vậy...” Đó là quần áo hắn khổ cực làm ra, bị xé rách vứt xuống dưới đất chà đạp như một mớ giẻ rách, hơn nữa bọn họ cười vô cùng khoái trá, khiến hắn đau như đứt từng khúc ruột.

Nuộm nướt đi vào, trưởng CLB golf dùng gậy nhấc lên y phục bị xé rách, những thành viên trong các CLB người nào người nấy đều cao trên 1m75 đứng cùng nhau, so với bất kì cái tên gậy rồi nào ở đây đều cao hơn, hần lạnh lùng nói: “Người đối với y phục búp bê của bằng hữu ta có ý kiến gì sao?”

Trưởng CLB Sumo cầm lấy miếng bánh quy cắn mạnh, một bên hung hăng trừng mắt nhìn cái tên vừa kêu bánh quy khó nuốt. “Người có biết hay không lãng phí sẽ bị trời phạt, hơn nữa kẻ nói láo cần thận nửa đêm sẽ cắn đứt lưỡi, bánh quy này rõ ràng là vô cùng ngon.”

Đội tennis cầm vợt ra vỗ vai đối phương, mặt khác uống nước trà Tĩnh Lý Xuân Nhật để trên bàn, dáng tươi cười cũng là đồng dạng đáng sợ.

“Người chỉ uống nước từ Châu Âu, là cái nước khoáng từ núi Alps? Mẹ nó, ta có biệt thự chỗ đó, thế nào ta lại nghĩ nó chả có gì đặc biệt, ta lại nghĩ Tĩnh Lý pha nước trà rất tuyệt, hay là vị giác ta có vấn đề sao? Ban G đứng không, thuận tiện nói luôn ta là ban A nha.”

Đối phương lập tức co rúm lại vì sợ, cái trường học này phân theo tiền lực phân ban, đại bộ phận phân tại ban A ban đều là có tiền, lại có năng lực, ban G đã là tốp cuối rồi, làm sao có thể cùng hần bì.

Trưởng CLB bóng đá dùng hoàng kim cước của hần, hung hăng đá những kẻ này ra ngoài, mà trưởng CLB quyền anh cũng hung hãn nắm tay, cuối cùng CLB bóng rổ một đám vây quanh, khiến những người này tất cả đều sợ đến không dám nói thêm nửa lời.

Thuyền Kiều Quang đi cuối cùng, hơn nữa hần vừa vào phòng học, đã đi đến phía Vũ Điền chất vấn: “Ngăn tử Tĩnh Lý có phải do người phá?”

Vũ Điền vẻ mặt ngạo mạn nói: “Đến lượt người hỏi ta sao? Cái đồ giàu xổi.”

Ba một tiếng, Thuyền Kiều Quang hung hăng thưởng hần một bạt tai, Vũ Điền không dám tin cái tên này dám đánh hần, lập tức trong mắt hần tỏa ra quang mang hung ác, đối Thuyền Kiều Quang quyền đấm cước đá thét to: “Ngay cả ba mẹ ta chưa từng đánh ta, người dám đánh ta, cái tên chó má giàu xổi!”

Rất đáng tiếc chính là hần hươ tay múa chân liền bị Thuyền Kiều Quang ngăn chặn, căn bản là đánh không được hần, Thuyền Kiều Quang thanh âm vừa lạnh vừa trầm, “Người nghe rõ cho ta, còn tìm Tĩnh Lý gây rối, ta thấy một lần, liền đánh người một lần.”

“Người dám nói với ta như vậy?”

Vũ Điền cao giọng, hần lớn lên đẹp như vậy, ngay cả nam nhân cũng phải nịnh nọt hần, cái tên giàu xổi này cho mình là cái quái gì chứ.

“Người nói cái gì cũng được, bất quá ta xin khuyên người, không nên đùa bỡn nam nhân quá mức, ngày nào đó bị tên hỗn đản nào cưỡng bức, đừng nói ta không cảnh cáo người.”

“Cưỡng..... gian? Hạ lưu, chỉ có người cái đồ giàu xổi mới có thể nói cái thứ như vậy.”

Đại khái là không chịu nổi cái từ ngữ hạ lưu như vậy, Vũ Điền tức giận đến run người, hần hung hăng tát Thuyền Kiều Quang một cái rồi tức giận đi.

Vừa đi, cái đám người a dua cũng nhanh chóng tan tác, mà Vũ Điền khí lực nhỏ như vậy, so với đầu bóng rổ một trận còn không bằng.

Thế nhưng Thuyền Kiều Quang cố sức lắc tay, nhớ lại cảm giác vừa nãy, thật đáng sợ! Đường đường là một nam nhân má lại mềm như vậy. Má của Vũ Điền mềm đến mức có thể so với đậu hũ, khiến tay hần thiếu chút nữa không kiềm được chỉ muốn xoa xoa.

May là hần không phải đồng tính luyến ái, không có khả năng coi trọng Vũ Điền, bằng không năm tháng thanh xuân của nam tử, chắc là sẽ phải đặt hết trên người một tiểu nộn đậu hũ.

Đội được những tên xấu xa kia vừa đi, Thuyền Kiều Quang ôm Tĩnh Lý Xuân Nhật, “Xuân Nhật, chúng ta đều vội tới cổ vũ người.”

Trần đầy một gian phòng học, người của những CLB hẳn từng tham gia đều đến, hơn nữa còn hung hăng ăn bánh quy, uống nước trà của hắn, Tỉnh Lý Xuân Nhật cảm động đến mức nước mắt tuôn ra, so với ác mộng hồi bé của hắn hoàn toàn khác, bây giờ hắn có thật nhiều bạn tốt giúp đỡ hắn, bệnh vực hắn.

“Ngô, xin hỏi nơi này là CLB gia chánh mới lập phải không? Ta nghe nói CLB muốn tuyển thành viên...”

Một nam hài tướng mạo trắng nõn, đỏ mặt ập a ập ứng xuất hiện trước cửa, Tỉnh Lý Xuân Nhật lập tức vui vẻ đi tới, giải thích tận tình cho hắn về CLB.

Ngày hôm đó, bánh bích quy thành viên các CLB ăn hết, nước trà cũng bị những tên con trai cao to đó uống hết, cầm tờ rơi tới hỏi cũng chỉ có mấy người, thế nhưng cũng đủ khiến Tỉnh Lý Xuân Nhật sung sướng cả ngày.

---

Tiểu Q: Phong cách Rococo là một phong cách kiến trúc khá cổ điển của Pháp năm một nghìn chín trăm... lâu rồi =]] Ai quan tâm có thể lên gu gõ chan để xem. Theo cá nhân ta thì nó có vẻ giống kiểu thời Victoria??? Và đúng là rất hoa lệ. Các nàng dùng gu gõ sẽ ra một hình ảnh rất đặc biệt. 3 người tìm dc hình ảnh đó sẽ nhận dc 1 tranh đen trắng chủ đề tùy chọn của ta :”> Ai có DA thì hãy qua link này chơi trò chơi nhá. [minqiu.deviantart.com/](http://minqiu.deviantart.com/)

## 11. Chương 11

“Làm tốt lắm!”

Hội trưởng hội học sinh Bắc Đại Lộ Đông Ti đối hắn mỉm cười, thích thú thối nhẹ lên trán Xuân Nhật, hắn dùng lực gật đầu, thực sự là thành công trên mong đợi. Có bốn nam sinh báo danh, một người bên CLB thể thao, hắn ập a ập ứng nói muốn làm bánh quy là vì Valentine sắp đến, muốn tặng bánh quy cho bạn gái.

Có thêm người vào đăng ký, hắn liền qua xin giấy chứng nhận của hội học sinh, Bắc Đại Lộ Đông Ti nhận giấy xong, lập tức phê chuẩn thành lập câu lạc bộ.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi là trưởng CLB.”

“Cảm tạ người, hội trưởng.”

Hắn vui sướng nở nụ cười, trong lòng vui mừng vô cùng, tất cả đều nhờ vào Tề Đằng Ngô đã cổ vũ hắn, hắn mới có thể làm được cái việc mà cả đời có lẽ cũng không làm được. Từ khi gặp Tề Đằng Ngô, hắn đã thay đổi hoàn toàn.

Hắn đưa tay cầm lấy giấy phê chuẩn của hội học sinh, Bắc Đại Lộ Đông Ti liền cầm lấy tay hắn, hắn chần chờ một chút, thế nhưng nụ cười của Bắc Đại Lộ Đông Ti cho thấy đó rõ ràng là cố ý, hắn hoảng hốt thu tay lại, đối phương lại không chút động đậy, hắn dùng lực rút về, nhưng cũng không thay đổi.

Hắn là kiện tướng của CLB thể thao, theo lý thuyết lực cánh tay rất không nhỏ, thế nhưng bị Bắc Đại Lộ Đông Ti cầm liền vô pháp nhúc nhích.

“Ngươi hôm nay đã cùng Tề Đằng Ngô nói qua chưa, chuyện nổi tiếng ba tháng của hắn?”

“Cái gì ba tháng?” Hắn hoàn toàn không thể lý giải Đông Ti đang nói cái gì.

Bắc Đại Lộ Đông Ti tròn mắt nhìn, lập tức cười lớn, “Ngươi là thực sự không biết? Chuyện tình ba tháng của A Ngô rất nổi tiếng, ngươi ngày hôm nay còn chưa nói chuyện cùng hắn?”

“A Ngô nói hắn có việc, tới trung đình một chút.”

Bắc Đại Lộ Đông Ti che trán cười to, cười đến không thể hiểu nổi. “Hay làm sao, hắn mỗi sau ba tháng hẹn hò, sẽ đến trung đình nghe người khác tỏ tình, người nào cùng hắn tỏ tình, chỉ cần hắn thấy thuận mắt, sẽ lập tức đưa vào phòng nhỏ, chuyện nổi tiếng như vậy, không ai nói cho ngươi sao?”

Tỉnh Lý Xuân Nhật ngây ngẩn cả người, ba tháng trước, hắn muốn tỏ tình với Tề Đằng Ngô nên đến trung đình. Tề Đằng Ngô nhận sai người, lại lập tức đưa hắn đến phòng nhỏ, lúc đó hai người đã làm nhiều chuyện

rất xấu hổ, hơn nữa Tề Đằng Ngộ hình như rất quen với chuyện này... Thân thể hắn vì nhận ra điều đó mà phát lạnh.

“Tình Lý, A Ngộ mỗi ba tháng sẽ bỏ mặc tình nhân rồi đi tìm đối tượng khác.” Bắc Đại Lộ Đông Ti mặt mang tiểu ý, nói cho Tình Lý Xuân Nhật phải tiếp thu chuyện này .

“Người... Người nói dối, A Ngộ dối ta... Dối ta rất tốt.”

“Bởi vì người trên giường rất tuyệt, sở dĩ A Ngộ thích người, thế nhưng trốn không thoát ma chú ba tháng, bằng không người muốn thành lập CLB, hắn vì sao không giúp người? Bởi vì người sắp bị giữ bỏ, hắn không còn hoa tâm đối với người nữa.”

“Không có khả năng, không có khả năng ...”

Tề Đằng Ngộ rõ ràng cổ vũ hắn thành lập CLB, hơn nữa nhìn thấy căn phòng của hắn, tuyệt không cho rằng hắn đáng ghét, trái lại tán thưởng hắn, đồng thời còn trên giường như mộng yêu thương hắn, chuyện đó xảy ra mới chỉ vài ngày mà thôi, sao có thể.

“Tiểu đáng thương, đừng khóc, A Ngộ cũng không phải nam nhân duy nhất trên thế giới này, ta cũng có thể cho người tất cả.”

Hắn sợ hãi, khóc đến mặt ướt nước mắt, nhưng Bắc Đại Lộ Đông Ti là bạn thân của A Ngộ, cần gì phải lừa mình?

< e="" nhằm="" rồi,="" hắn="" là="" đại="" râm="" rê="" bằng="" hữu="" thì="" có,="" dám="" có="" ý="" nghĩ="" muốn="" ăn="" vợ="" của="" bạn.="">

Hơn nữa người bên CLB thể thao hồi trước đều nói với hắn, nói cái gì ba tháng, chỉ cần hắn không tiếp cận, bọn họ sẽ lập tức cầm khẩu không nói, hiện tại hắn mới biết được bọn họ sớm đã biết ba tháng sau, hắn sẽ bị Tề Đằng Ngộ vứt bỏ.

“Ta van người, thả... thả ra.”

“Đương nhiên không thành vấn đề, người khóc đến đỏ cả mắt rồi.”

Hắn vừa dùng lực vùng vẫy, Bắc Đại Lộ Đông Ti liền buông lỏng lực đạo, hắn trong nháy mắt rút tay về, Bắc Đại Lộ Đông Ti đưa khăn tay lau nước mắt cho hắn, đứng dậy rót một chén nước, ôn nhu nói: “Uống nước đi.”

Hắn miễn cưỡng uống nước, nước mắt rơi vào trong chén, trong lòng bỗng dưng trào lên một xung động khó hiểu. Không rõ là thương tâm hay tuyệt vọng, cứ thế lan dần trong \*\*\*g ngực, một tên con trai không có chút gì có thể gọi là xinh đẹp như hắn, thế nào có thể cùng Tề Đằng Ngộ, một người tuần tú như thể vĩnh viễn ở bên nhau.

Nước mắt càng rơi vào chén lại càng xúc động, hai mắt hắn đắm lệ đến mơ hồ, \*\*\*g ngực lạnh lẽo, thế nhưng lại có một luồng khí nóng kì quái từ thắt lưng bốc lên.

Bắc Đại Lộ Đông Ti cầm lấy chén nước trong tay hắn, để lên trên bàn, tay hắn rất lớn, ngón tay rất dài, vòng qua thắt lưng Xuân Nhật, bỗng nhiên khuôn mặt tuần tú của hắn hiện ngay trước mắt, khiến Xuân Nhật ngã lên ghế sofa.

Tay chân hắn như nhũn ra, bị vòng tay qua thắt lưng nhưng lại không có lực để cự tuyệt, hắn bị đẩy ngã vào ghế sofa, Bắc Đại Lộ Đông Ti đưa ngón tay qua gạt lệ ngân, ôn nhu nói: “Người biết không? Kỳ thực muốn quên đi một tình cảm lưu luyến nào đó, nhanh chóng tiếp nhận một tình yêu mới là cách tốt nhất.”

“Người, người ... Nói cái gì?”

Thanh âm của hắn đứt đoạn, mắt hắn không nhìn rõ cái gì, tất cả đều hỗn loạn, tất cả đều như đang nhìn vào trong kính vạn hoa vậy đến nỗi khiến hắn thấy hoa mày chóng mặt. Hắn nhắm mắt lại, rồi mở mắt, mọi thứ càng hỗn loạn, ngay cả Bắc Đại Lộ Đông Ti trước mặt hắn cũng trở nên méo mó kì lạ.

“Người thực sự thái khả ái, tại khách sạn hôm đó thấy người nhiệt tình đáp lại A Ngộ, khiến ta xem đến mê muội, tuy rằng ta không thích dùng thủ đoạn, bất quá ta xem người đối A Ngộ say đắm như vậy... Tuy rằng

dùng chút thủ đoạn ban đầu người sẽ không tiếp thu, thế nhưng tin tưởng ta, rất nhanh, người sẽ cảm thấy ở bên ta là vô cùng hưởng thụ.”

Hắn không chỉ thấy phần eo nóng, hạ thân cũng nóng, hắn nắm chặt áo trên người, nóng đến trong mắt cũng muốn toát mồ hôi, giống như hắn chạy vài chục vòng sân vận động vậy, trên người vẫn phát nhiệt, hơn nữa còn không ngừng.

“Không! Không, không nên...”

Từng cúc áo trên người bị tháo ra, Tỉnh Lý Xuân Nhật muốn giơ tay cự tuyệt, thế nhưng hai tay hư nhược vô lực thả trên sô pha, trước mắt một trận sương mù, bụng dưới cảm giác thật... thật mạnh, cường liệt như khi hắn cùng Tề Đằng Ngộ.

Hắn mở mắt, xấu hổ đến nước mắt vòng quanh, Bắc Đại Lộ Đông Ti lần thứ hai đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của hắn, thế nhưng tiện tay cởi toàn bộ cúc áo của hắn, \*\*\*g ngực trên dưới pháp phồng, một mùi hương của nam tử không giống như mùi của Tề Đằng Ngộ phả ra bên tai hắn.

Thanh âm so với Tề Đằng Ngộ nhẹ nhàng hơn, nhưng cũng thiếu đứng đắn hơn “Người so với ở màn hình TV trong khách sạn hôm đó càng khả ái.”

Y phục hắn bị vứt xuống thảm, chỉ còn nội khố mỏng mảnh, nội khố vì dương cương lộ đến ướt đầm, nội khố màu trắng ướt như thể bị đổ nước lên, thân thể chỉ còn nơi đó là còn cảm giác, còn lại tất cả đều mềm yếu vô lực.

“Ta van người, không... Không nên...”

Hắn cả người không có khí lực, ngay cả lời nói cũng đứt quãng, Bắc Đại Lộ Đông Ti đưa tay chạm xuống phía dưới, hạ thân đang đứng thẳng lập tức giật nảy lên, giây giữa vùng ra.

“A Ngộ thực sự là cái tên quá đáng, ba tháng đổi một người nhất định khiến người rất thương tâm. Người yên tâm, người muốn gặp ta bao lâu cũng được, ta sẽ yêu người thật nhiều, chỉ có điều ta đây tương đối bác ái, sở dĩ sẽ phải chia sẻ tình yêu, thế nhưng ta đảm bảo ai ta cũng yêu như nhau, ta sẽ dùng tình cảm chân thật của ta yêu các người thật nhiều.” < ta= ”” đây= ”” cũng= ”” bác= ”” ái= ”” a= ”” >

>

Nghe nói thì rõ ràng là kẻ không chung tình, hơn nữa bắt cả hai tay, thế nhưng từ miệng Bắc Đại Lộ Đông Ti nói ra, lại thành đương nhiên, thậm chí làm cho người ta nghĩ hắn nguyên bản vốn là phải như vậy.

Đơn giản là khẩu khí của hắn nghe không ra cái gì ngại ngùng hay áy náy, hắn chính là một kẻ rất tự tin, hơn nữa còn là kẻ tự tin nhất thế giới.

Bàn tay nam tính lại chạm vào hạ thân của Xuân Nhật, hắn phát sinh tiếng rên rỉ yếu ớt, sự thỏa mãn chiếm giữ đầu óc, thế nhưng nước mắt thống khổ lại cứ thế liên tiếp chảy ra quanh viền mắt, hắn không muốn ai ngoài Tề Đằng Ngộ chạm vào mình.

“Không nên, không nên...”

Hắn khóc nói không nên, thế nhưng Bắc Đại Lộ Đông Ti lại tươi cười trấn an.”Yên tâm, sẽ rất thoải mái, phi thường thoải mái.”

Đúng như lời hắn nói, thoải mái đến mức không còn nghĩ tới cự tuyệt, thế nhưng càng thoải mái, nước mắt hắn chảy càng nhiều, ướt đầm sô pha, mà Bắc Đại Lộ Đông Ti ngón cái đã nhẹ vỗ về huyệt khẩu ướt át của hắn.

Chỗ đó ngoài Tề Đằng Ngộ, không có ai chạm qua, cảm giác đó khiến hắn kiên quyết giây giữa, thiếu chút nữa ngã khỏi sô pha.

Bắc Đại Lộ Đông Ti tay dùng lực kéo hắn về, ngón tay cái hơi dùng lực, Xuân Nhật cắn răng khóc thành tiếng, ngón cái lớn hầu như đã tiến vào trong mật huyết, nội bích một trận co rút lại, mạnh mẽ hàm trụ ngón tay đang giảo động, chỉ là như thế cũng đủ khiến hắn thiếu chút nữa cao trào.

Bị người mình không yêu chạm vào lại có cảm giác như vậy, khiến cho Tỉnh Lý Xuân Nhật xấu hổ muốn chết, Bắc Đại Lộ Đông Ti nhàn thần tỏa sáng “Đúng là một cực phẩm a, A Ngộ thế nào lại chỉ muốn hẹn hò với người ba tháng.”

“Ta chỉ muốn... Chỉ cần A Ngộ.”

“Thế nhưng A Ngộ đã không muốn người nữa.” Nói ra những lời tàn khốc như vậy, thế nhưng ngữ khí vẫn không hề thay đổi.

Nghe được Bắc Đại Lộ Đông Ti nói như thế, tim Tỉnh Lý Xuân Nhật muốn vỡ thành ngàn mảnh vụn mảnh như bị mũi tên cắm thẳng vào, hấn gào khóc, khóc đến không thành tiếng, khóc đến cả người run rẩy, hấn đem tất cả tình yêu của mình cho Tề Đằng Ngộ, Tề Đằng Ngộ thế nhưng chỉ yêu hấn ba tháng mà thôi.

Có lẽ là chính lớn lên quá xấu, lại không có mị lực, bản thân lại mà một nam sinh đáng buồn nôn thích chơi với búp bê, vì thế Tề Đằng Ngộ mới có thể không nói một lời nào đã trực tiếp đi tiếp nhận lời tỏ tình của người khác.

“A Ngộ không có sai, là ta lớn lên quá...quá xấu...” Hấn vừa khóc vừa nói ra yếu điểm của mình.

Bắc Đại Lộ Đông Ti đại khái không nghĩ hấn lại nói những lời như vậy, sững sốt một chút. Tỉnh Lý Xuân Nhật lại khóc nói “Ta không giống Vũ Điền có được mị lực lớn như vậy...”

“Vũ Điền đúng là mỹ nam tử nhất nhì trong khối học sinh năm nhất.” Bắc Đại Lộ Đông Ti ăn ngay nói thật. < ...=”” nó=”” là=”” hành=”” hạ=”” con=”” nhà=”” người=”” ta=”” thì=”” có=””>

Tỉnh Lý Xuân Nhật khóc thút thít, “Ta là cái tên nam sinh đáng ghét thích búp bê”

“Nam sinh làm búp bê vài quả thật có điểm kì quái.”

Bản thân không biết nói cái gì, Bắc Đại Lộ Đông Ti không thể làm gì khác hơn là trả lời như vậy, bởi vì cách Tỉnh Lý Xuân Nhật nói chuyện càng ngày càng kì quái khiến hấn không thể đoán trước được.

“Sở dĩ A Ngộ chịu theo ta hẹn hò ba tháng, hấn nhất định là đã phải chịu đựng rất nhiều.”

==!!! E có cần cao thượng quá như vậy k, ta thấy người chịu đựng nhiều nhất là em đó.

Chịu đựng?

Trên cơ bản, Bắc Đại Lộ Đông Ti một điểm cũng nhìn không ra Tề Đằng Ngộ là một người biết từ chối chịu đựng, thế nhưng Tỉnh Lý Xuân Nhật thực sự khóc quá lợi hại, hấn không thể làm gì khác hơn là ngồi yên nghe.

Rõ ràng hiện tại hấn đang muốn ngồi trên sô pha thỏa thích đùa bỡn Tỉnh Lý Xuân Nhật, tình huống lại phát triển kì quái. Hấn hình như đang ngồi an ủi tiểu cô nương, cảm giác như thể mình đang làm bảo mẫu miễn phí.

“Có thể hấn đúng là đã chịu đựng, người thực sự không phải là mẫu người từ trước tới giờ hấn thích.”

Nghe Bắc Đại Lộ Đông Ti nói như vậy, Tỉnh Lý Xuân Nhật càng bi thương, hấn khóc đến mặt đầm đìa nước mắt “A Ngộ rất thiện lương, hấn không đành lòng thương tổn ta, cho nên mới không... không nói cho ta biết chuyện ba tháng.” Tuy rằng muốn cố nén trụ, thế nhưng nước mắt lại cứ liên tiếp rơi xuống.

Nếu có người nói Tề Đằng Ngộ thiện lương, Bắc Đại Lộ Đông Ti nhất định sẽ cười ha ha ba tiếng, sau đó nói ra đáp án mà bản thân rõ ràng nhất: không có khả năng. Thế nhưng Tỉnh Lý Xuân Nhật thiện lương ánh mắt không chút gợn sóng như vậy khiến hấn có chút không thể nói được.

“Ách, chuyện hấn ba tháng là điều rất nổi tiếng, tất cả mọi người ai cũng rõ.”

Tề Đằng Ngộ có hay không thiện lương rất khó nói, từ nhỏ đến lớn, hấn chưa từng thấy Tề Đằng Ngộ gặp khó khăn, càng không thấy hấn vứt bỏ một tình nhân, ngay sau đó lại hẹn hò với một người khác có bao nhiêu ấy vậy.

Tĩnh Lý Xuân Nhật khóc đến mắt mũi đều đỏ hồng, như thể nước mắt cả đời của hắn vừa chảy hết vậy, hắn khẩn cầu “Nếu như người không cảm thấy ta lớn lên rất xấu còn đáng ghét, ta đây có thể ở bên người không?”

Bắc Đại Lộ Đông Ti từ trước đến nay ai đến cũng không – cự tuyệt, người đi không níu kéo, thế nhưng hắn hiện tại bỗng nhiên có cảm giác bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, bởi vì đối phương hoàn toàn không phải bởi vì vô địch mị lực của hắn, mà là vì Tề Đằng Ngộ mà hi sinh, hơn nữa cái cách hi sinh khiến cho hắn không thể nào hiểu nổi.

“Khụ, người... Có muốn hay không cùng A Ngộ đàm phán một chút?” Cái loại tình huống này thật kì dị, hắn nhận không được thay Tĩnh Lý Xuân Nhật bất bình một chút, đây hoàn toàn không giống cái tính cách an nhàn không quản chuyện người khác của hắn.

Tĩnh Lý Xuân Nhật lắc đầu, khóc càng thương tâm “Ta không muốn... Không muốn làm khó A Ngộ!”

Ngộ, Tĩnh Lý quá hiện lương, Bắc Đại Lộ Đông Ti đưa ra lý do chia tay thông thường nhất, “Chính cái lớn một chút, ... ít nhất ... A Ngộ còn có rất nhiều tiền, cũng nên đòi bồi thường một chút.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật lần thứ hai lắc đầu, hắn tự ti cúi đầu, lập lại một lần nữa: “Không thể làm khó A Ngộ.”

Bắc Đại Lộ Đông Ti nghe hắn nói chuyện, bắt đầu có cảm giác đau đầu, ngay cả phương trình số học khó nhất cũng không thể so sánh với Tĩnh Lý Xuân Nhật.

“Vậy người hiện tại cam tâm tình nguyện cùng ta làm tình sao?” Hắn vẽ mặt khổ sở hỏi.

Tĩnh Lý Xuân Nhật mặc dù trên mặt đầy đau thương, thế nhưng hắn vẫn gật đầu, làm hại Bắc Đại Lộ Đông Ti thiếu chút nữa thổ huyết, cũng khiến tự tin của cả cuộc đời này sụp đổ ngay trước mắt.

Người này muốn cùng hắn trên giường, đều không phải bởi vì hắn anh tuấn mê người, có tiền có thế, học giỏi bậc nhất, tài năng khiến người khác ngưỡng mộ, còn có mưu trí hơn người, hoàn toàn chỉ là bởi vì hắn không muốn khiến Tề Đằng Ngộ khó xử, không muốn hắn cùng người mới làm chuyện đó cũng không phải áy náy, cái lý lẽ chết tiệt gì chứ.

Thoáng chốc, bộ vị vốn dĩ đang trướng lên của hắn thoáng chốc ỉu xiu, thậm chí không thể dậy nổi. =))  
Lòng tự tôn bị hạ gục

Hắn với tay lấy áo của Tĩnh Lý Xuân Nhật trên mặt đất, ném qua người hắn, tức giận đích nói “A Ngộ “đá” người không sai, nhưng cần gì phải chịu đựng như thế.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật lại khóc, Bắc Đại Lộ Đông Ti chưa từng thấy qua có nam sinh nào khóc lớn hơn hắn, hơn nữa lại khóc nhiều đến như vậy, nhưng vẫn như cũ không hận Tề Đằng Ngộ, tâm địa thiện lương như vậy, khiến Bắc Đại Lộ Đông Ti không có biện pháp làm chuyện xấu với hắn.

“Đừng khóc, ta đảm bảo ta cái gì cũng không làm nữa.” Hắn rút cục đầu hàng, hắn nghĩ nếu mình dù chỉ đụng đến một ngón chân ngón tay thì nhất định sẽ biến thành ác ma mà A Ngộ hay nói mất.

Vừa dứt lời, cửa phòng hội học sinh mở ra, là bị một người cao gầy đẩy vào, Bắc Đại Lộ Đông Ti lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Chính Nhân...”

Nói còn chưa nói xong, Sâm Viên Chính Nhân một người sai bước tới, hắn so với Bắc Đại Lộ Đông Ti còn cao hơn, một tay kéo Bắc Đại Lộ Đông Ti ra xa khỏi xô pha, quá trình không quá hai giây, hắn tiến đến chưa nói bất luận một câu nào, hành động nhưng nhanh như gió, lực kéo chứng tỏ rất mạnh, lại càng quả quyết.

Bắc Đại Lộ Đông Ti giống như một hải tử hét lớn “Người muốn kéo đứt cái cổ ta hả.”

“Chờ A Ngộ qua, hắn mới thực sự vặn gãy cái cổ của người.” Thanh âm trầm thấp dễ nghe, nhưng hàm chứa lạnh lùng “Đùa trên đầu A Ngộ, người là muốn chết sao?”

Bắc Đại Lộ Đông Ti quay đầu nói “Dù sao A Ngộ cũng đã ba tháng rồi, không phải là đã nghe tỏ tình rồi sao?”

“A Ngộ có nói vậy sao?”

“A Ngộ không nói, thế nhưng tất cả mọi người biết, hơn nữa ta cái gì cũng chưa từng làm, là thật đó.”

“Người là ngu ngốc sao? Nhanh xử lý tàn cục, bằng không đầu của ngươi sẽ rơi xuống, rất nhanh đó.” Hắc thả lỏng tay cánh tay.

Bắc Đại Lộ Đông Ti tin tưởng Sâm Viên Chính Nhân cũng không sẽ làm hại hắn, vốn dĩ muốn quay đầu đi, định nói vài câu cợt nhả thì Tề Đằng Ngộ đã tiến vào trong phòng hội học sinh, đầu tiên mắt thấy hắn cả người xích lửa, sau đó lại thấy Tĩnh Lý Xuân Nhật khóc đến không cách nào dừng lại.

Tề Đằng Ngộ trong nháy mắt sắc mặt nhợt nhạt, trở nên kinh khủng giống Tu La, hắn không chút do dự, lập tức biết là ai làm, hắn nhắm phía Bắc Đại Lộ Đông Ti, tốc độ phi thường nhanh.

Hắn một quyền vừa hướng tới, Sâm Viên Chính Nhân đem Bắc Đại Lộ Đông Ti kéo qua, tránh được một quyền, hắn lại một quyền nữa, Sâm Viên Chính Nhân đem Tĩnh Lý Xuân Nhật từ sofa kéo qua, trực tiếp đưa qua Tề Đằng Ngộ.

< a="" công="" mẫu="" mực="" đã="" xuất="" hiện="" vì="" thụ="" quên="" mạng="" người="">>  
< vâng,="" nhưng="" anh="" quên="" mạng="" người="" ta="" chứ="" có="" quên="" mạng="" em="">  
thụ="" nhà="" anh="" đầu="">

Tề Đằng Ngộ bởi vì còn ôm Tĩnh Lý Xuân Nhật, không có biện pháp động quyền thứ ba, nhân cơ hội này, Sâm Viên Chính Nhân mang theo Bắc Đại Lộ Đông Ti hướng cửa đi ra, bởi vì từ nhỏ cùng nhau lớn lên, đã rất ăn ý, Bắc Đại Lộ Đông Ti cũng lập tức đi vội vã, Sâm Viên Chính Nhân liếc hắn, ý tứ hình như đang nói: ngươi là một tên ngu ngốc.

Bắc Đại Lộ Đông Ti cuối cùng cũng thừa nhận liếc lại, đúng là mình rất ngốc. Vừa rồi một quyền, Tề Đằng Ngộ có khả năng thực sự sẽ giết hắn.

“Hắn là ở qua đình viện nói với nữ sinh, hắn đã có người yêu, sau đó không bao giờ nhận tỏ tình nữa.”

Sâm Viên Chính Nhân thấy Bắc Đại Lộ Đông Ti biểu tình thảm hại, bất quá có thể thấy Tề Đằng Ngộ như vậy giận dữ, Bắc Đại Lộ Đông Ti lại thập phần chật vật, cũng chính là kì quan suốt mười mấy năm qua.

Bắc Đại Lộ Đông Ti chạy trốn chật vật, nhưng tiếng cười vẫn như cũ sang sảng, ba người là bằng hữu từ nhỏ đến lớn, nếu là sớm biết rằng A Ngộ không muốn buông tha Tĩnh Lý Xuân Nhật, hắn cũng không có khả năng động tới Tĩnh Lý Xuân Nhật, vì thế lúc này là hiểu lầm.

Đây là nguyên tắc của hắn, đồ của người khác, hắn không lấy!

“Không nói sớm cho ta, hại ta thiếu chút nữa mất mạng.” Hắc oán Sâm Viên Chính Nhân không nói cho hắn.

Sâm Viên Chính Nhân hừ lạnh một tiếng “Ngươi còn làm loạn nữa, nhất định sẽ thành tráng niên chết trẻ.”

Bắc Đại Lộ Đông Ti cũng không cam lòng chịu thiệt, “Còn ngươi sao có thể cấm dục như thế, nếu là ta chắc đã bắt mần muốn chết.”

“Ta không thích bắt luận kẻ nào bởi vì nhà ta có tiền mà nịnh bợ ta.” Sâm Viên Chính Nhân ánh mắt vừa nhắc tới tiền, trở nên phi thường nghiêm khắc.

Đây là điều mà Bắc Đại Lộ Đông Ti không thể lý giải nổi, Sâm Viên gia phi thường có tiền là điều mà cả thế giới đều biết đến, mà Sâm Viên Chính Nhân tính tình ngoan cố như thế, hắn không có tình nhân, cũng không thích nói chuyện nhà mình có bao nhiêu tiền, thế nhưng cái tên sài lang yêu tiền này lại cố gắng để nói nghiệp, chỉ cần nói thì bao nhiêu tiền cũng sẽ lấy.

“Nói mới nhớ, ta cho Tĩnh Lý Xuân Nhật uống thuốc, bọn họ ở bên trong nhất định là đang rất nhiệt tình nha, nói không chừng A Ngộ sau đó sẽ rất thỏa mãn.”

Đối với kẻ da mặt dày, Sâm Viên Chính Nhân không thể tránh được cười khổ nói “Không nghĩ ngươi không biết xấu hổ đến như vậy, ngay đến cả sự tình này cũng tự hào.”

“Trò chơi nhân sinh chính là chuyện cả đời này ta rất muốn làm.” Vẫn như cũ lộ ra vẻ tươi cười, đưa ra chuyện muốn làm thứ hai, “Đệ nhị là thành lập hậu cung.”

Sâm Viên Chính Nhân ha ha phá lên cười, Bắc Đại Lộ Đông Ti chính là thể này, vô cùng gian trá, chẳng cảm thấy thẹn, thậm chí rõ ràng là người xấu, thể nhưng thói xấu đó của hắn, để cho người khác hận hắn không được, đây là điểm khả ái của hắn, một trong những nguyên nhân khiến cho tới bây giờ bọn họ vẫn là hảo bằng hữu.

---

Tiểu Q : Về cái phần vẽ tranh ý, đợi lúc bộ này hoàn ta sẽ post :”>

Aki: bốn, năm ngày nay nhà không có mạng, đến hôm nay ôm máy lên mới thấy, đã chậm trễ, thật xin lỗi mọi người \*cúi đầu\*

## 12. Chương 12

“Tiểu Xuân, tên hỗn đản đó đã làm cái gì?”

Tề Đằng Ngộ ôm lấy tiểu khả ái cả người vô lực vào lòng, nếu như Bắc Đại Lộ Đông Ti không ly khai, hắn chắc chắn sẽ tay không làm thịt tên đó.

Tĩnh Lý Xuân Nhật lệ rơi đầy mặt, “A Ngộ, ba tháng đã qua rồi.”

Nhắc tới ba tháng, sắc mặt Tề Đằng Ngộ liền trắng xanh bất định, cái quá khứ phong lưu của hắn trước đây mọi người đều biết, ai cũng rõ ba tháng hắn liền dứt khoát, đối người cũng như đối quần áo này nọ, thể nhưng chuyện này hắn không muốn Tĩnh Lý Xuân Nhật biết, hắn không muốn khiến Tĩnh Lý Xuân Nhật thuần khiết cho rằng hắn rất dơ bẩn.

“Tiểu Xuân, nghe này, trước đây là ta không tốt...”

Tĩnh Lý Xuân Nhật cố nén xuống tiếng khóc nức nở: “Ta sẽ cùng hội trưởng hẹn hò, người không cần lo lắng.”

Tề Đằng Ngộ cứng đờ, hắn biết là không nên nổi giận, thể nhưng bất tri bất giác nói mà như găm lên.

“Muốn cùng cái tên hỗn đản ai cũng qua lại đó gặp gỡ? Tiểu Xuân, ta tuyệt đối không đồng ý!”

Tĩnh Lý Xuân Nhật cũng không nhẹ nhàng đi chút nào, dù sao Tề Đằng Ngộ là bạch mã vương tử mà hắn luôn mơ ước từ nhỏ đến lớn. Hắn muốn che mặt lại khóc, thể nhưng không muốn đối phương khó chịu, hắn lại cố gắng nhẫn nhịn.

“Xin lỗi, A Ngộ, ta biết cùng ta gặp gỡ rất khó chịu...”

“Không có khó chịu, yêu, Tiểu Xuân, là yêu.”

Nghe được ái ngữ cường liệt như vậy, Tĩnh Lý Xuân Nhật mạnh mẽ lắc đầu.

“A Ngộ, người quá thiện lương, đối với ta quá tốt, ta sẽ quên, dù là gặp trên đường cũng sẽ không nhìn, sẽ nhận lời tỏ tình của người khác.”

Nghe hắn nói, quả thực tức muốn chết, Tề Đằng Ngộ rống giận: “Vì sao cứ muốn nhận lời tỏ tình của người khác, như bây giờ chẳng phải rất hạnh phúc sao, Tiểu Xuân?”

Tĩnh Lý Xuân Nhật cả người run rẩy ôm lấy chính mình, nghe được ái ngữ Tề Đằng Ngộ nói ra, hắn trong lòng hoang mang, rốt cục ôm chặt Tề Đằng Ngộ, vừa khóc vừa nói.

“Đừng vứt bỏ ta, A Ngộ... ta thực sự rất thích, rất thích người, thích đến không biết phải làm thế nào mới là đúng.”

“Như hiện tại là tốt rồi, hơn nữa làm sao ta có thể vứt bỏ người cho được!”

Ôm lấy hắn, đi tới trên sofa, dù là Tĩnh Lý Xuân Nhật muốn cùng hắn biệt ly, Tề Đằng Ngộ cũng sẽ khiến y vô pháp rời đi, dù là biện pháp gì chẳng nữa, suy cho cùng chỉ cần khiến Tĩnh Lý Xuân Nhật trở lại bên mình, bất luận thủ đoạn gì hắn cũng có thể dùng, hắn là loại người độc chiếm, thậm chí hắn có lúc nghĩ chính mình đem so với Đông Ti thì còn có phần hơn hắn.

Không nhân tính , ác liệt, muốn cái gì liền lấy, chỉ là hẩn ẩn giấu ở bên trong, mà Đông Ti thì thể hiện ra ngoài mà thôi. < chính=" vì=" thể=" mới=" có=" thể=" làm=" công=" a=" ">

Bá đạo công =)) >

“Rốt cuộc phát sinh chuyện gì, thế nào lại không mặc quần áo trong phòng hội học sinh?”

Khóc khô nước mắt, hơn nữa lần thứ hai được Tề Đằng Ngộ ôm trong lòng, Tỉnh Lý Xuân Nhật lại khóc thút thít kể mình uống nước, bỗng nhiên thấy không thoải mái, cả người vô lực, hơn nữa hạ phúc khô nóng, hội trưởng thấy hẩn nóng liền tốt bụng cởi quần áo giúp hẩn =)).

Tề Đằng Ngộ con mắt trừng lớn, hai tay nắm chặt, nghĩ cũng biết Bắc Đại Lộ Đông Ti không có hảo ý, hẩn nghiêng răng nghiêng lợi, đợi lát nữa nhất định phải giết tên đó, hẩn không biết tốt xấu, ngay cả người của mình cũng dám sờ mó, căn bản là tìm chết, hẩn sẽ làm Bắc Đại Lộ Đông Ti trở thành hội trưởng hội học sinh đầu tiên của Anh Hoa cao trung bị đá ra khỏi trường.

“Hẩn đã chạm vào người?”

“Không có, hẩn nói chuyện “ba tháng” của A Ngộ, sau lại rất thoải mái, đem phủ thêm y phục.”

Vẫn đang thở hổn hển, Tỉnh Lý Xuân Nhật bỗng nhiên phát hiện chính mình đang ngồi trong lòng Tề Đằng Ngộ, khí tức Tề Đằng Ngộ truyền đến, khiến mình thật muốn cảm nhận rõ hơn hơi thở của hẩn.

“Hẩn dám đụng, sẽ giết hẩn.”

Tề Đằng Ngộ còn đang hung hăng nói, Tỉnh Lý Xuân Nhật đã tựa vào người hẩn, hạ thân trở nên càng nóng, tay hẩn cảm thấy xấu hổ muốn chạm vào chỗ đó, muốn từng ngón tay xâm nhập vào, cái nơi non mềm co rút lại, nhiệt liệt hô hoán muốn thứ nóng bỏng nào đó.

“A Ngộ, ... Nơi đó nóng quá...”

Hẩn hạ thân đã ướt đầm, Tề Đằng Ngộ lập tức hiểu rõ tình huống, chờ hẩn giải nhiệt cho Tỉnh Lý Xuân Nhật xong, tiếp theo sẽ làm thật tên hôn dẫn nào đó.

Hẩn tay phải mềm nhẹ xoa bộ vị, ngón giữa tay trái xâm nhập vào tiểu huyết ngọt ngào, từng trận khoái cảm như dòng điện chạy thẳng lên não, Tỉnh Lý Xuân Nhật đáp trụ vai hẩn, ghé vào lỗ tai hẩn thở dốc.

“Có đau không? Bên trong thật ướt.” Hẩn bên trong ướt đầm.

“Sẽ không đau, A Ngộ, thật thoải mái... Thật thoải mái.”

Chỉ là ngón tay mà thôi, tiểu huyết nhỏ bé của Xuân Nhật hàm trụ ngón tay của hẩn, sau đó Tỉnh Lý chủ động chuyển động phần eo, lần theo ngón tay của hẩn.

Đôi môi kiều diễm ướt át đỏ mọng, hai gò má lấm tấm mồ hôi phấn nộn, khóe mắt ướt đỏ bừng, hơn nữa Xuân Nhật xoay thắt lưng thật sự siêu phóng đảng, quả thực như là mẫu người hạng A của Bắc Đại Lộ Đông Ti, còn nữa đó chính là tuyệt đỉnh chi tác của hẩn, chỉ có hẩn mới có thể cất giấu. :”>=]]

Tề Đằng Ngộ nuốt nước bọt, bởi vì Tỉnh Lý Xuân Nhật chủ động kéo khóa quần của hẩn, sau đó lôi ra cái thứ đã cứng đến không chịu được của hẩn, ngay trên sô pha, ngồi trên người hẩn, dùng cái nơi non mềm ướt đầm từng chút từng chút nuốt chửng cái thứ nóng bỏng đó.

Không có gương ngùng trước đây, chỉ có cường liệt khát cầu, phóng đảng căn bản là không đủ để hình dung Tỉnh Lý Xuân Nhật khả ái. Hẩn vận vẹo mình, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ, Tề Đằng Ngộ muốn hẩn làm như thế nào, hẩn sẽ làm như thế, sau đó khóc kêu tên của hẩn.

Hẩn bị bức đến phát điên, hai người tận hứng đến chiều, đến tận khi mệt mỏi nằm dài trên sô pha.

Bọn họ quá mệt mỏi, ngủ ngay trên sô pha, đợi được đến khi tỉnh lại, Tỉnh Lý Xuân Nhật hầu như vô pháp bước đi, nguyên nhân là bọn họ ân ái quá độ, cũng quá kịch liệt, Tề Đằng Ngộ ôm hẩn ra cổng, sau đó gọi xe đưa về nhà hẩn, sau đó giúp Tỉnh Lý Xuân Nhật tắm rồi đặt hẩn nằm ngủ trên giường.

Tề Đằng Ngộ ôm Tỉnh Lý Xuân Nhật ngủ, sau đó còn giúp hẩn xin nghỉ để an tĩnh nghỉ ngơi, phân phó quần gia đặc biệt chiếu cố. Xong xuôi, hẩn đến trường học, việc đầu tiên chính là gặp Bắc Đại lộ Đông Ti.

Bắc Đại Lộ Đông Ti mặt vô sỉ tươi cười vào phòng hội học sinh, Tề Đằng Ngộ không nói vòng vo vô ích, trực tiếp đưa ra giấy đuổi học. “Bị đuổi học.”

Bắc Đại Lộ Đông Ti cười rộ lên, chết cũng không thể tin.”A Ngộ, không nghiêm trọng vậy chứ, ta đâu có đụng hấn.”

“Quấy rối bạn học là một tội danh có trong pháp luật, người về bảo phụ mẫu, nói cho bọn họ, chuẩn bị sẵn thuốc đi.”

“Người nghiêm túc, A Ngộ?”

“Nhìn ta giống đang nói đùa sao? Có thể trở thành hội trưởng hội học sinh đầu tiên của Anh Hoa cao trung bị đuổi học, rất hợp với trò chơi nhân sinh của người.” Tề Đằng Ngộ lạnh lùng nói đến không gì cứu vãn được.

Nghe được đuổi học, Bắc Đại Lộ Đông Ti rốt cục sắc mặt nghiêm trọng, Tề Đằng Ngộ đích xác rất tức giận, cũng sẽ nói gì làm đó, hấn vội vã giải thích: “Không có chạm vào hấn, thực sự không có đụng vào.”

Tề Đằng Ngộ giận dữ, “Hạ được trong nước uống của hấn cũng đã đủ thấy ý đồ rồi.”

Bắc Đại Lộ Đông Ti vỗ trán, lớn giọng ca thán, “Bởi vì ta nghĩ người sau ba tháng sẽ không cần hấn nữa nên mới tiếp cận hấn, bởi vì hấn trên giường thật sự rất khả ái nha, nhìn hình không đủ thật muốn xem tận mắt một lần.”

“Xem hình?” Tề Đằng Ngộ nói, lập tức hiểu rõ vấn đề. “Người cho ta mượn phòng khách sạn là có mưu đồ đúng hay không?”

Dù không cần hỏi, Tề Đằng Ngộ cũng có thể lý giải cá tính của tên này, kẻ so với hấn càng háo sắc, càng biến thái.

“Đó là đồ cất giấu của ta.” Hấn kháng nghị.

Tề Đằng Ngộ sắc mặt đều biến, hấn lạnh lùng nói: “Muốn đuổi học, hay là muốn nộp ra?”

Bắc Đại Lộ Đông Ti cắn môi, Sâm Viên Chính Nhân mở rộng cửa tiến đến, trực tiếp đem DVD đặt ở trên bàn Tề Đằng Ngộ, Bắc Đại Lộ Đông Ti miệng há hốc, Tề Đằng Ngộ cả giận nói: “Chính Nhân, người quá sùng hấn, hấn mới có thể không thuốc chữa thế này.”

“Àn, quá chiều hấn.”

Sâm Viên Chính Nhân cũng không phủ nhận, trực tiếp thừa nhận, khiến Tề Đằng Ngộ thuận tiện mắng liên tiếp, Bắc Đại Lộ Đông Ti cùng Sâm Viên Chính Nhân không phải tình nhân, thế nhưng hai người giao tình rất đặc biệt, mà nguyên nhân khiến Bắc Đại Lộ Đông Ti vô pháp vô thiên như vậy, chính là vì Sâm Viên Chính Nhân chỉ cần có chút chuyện liền giúp Bắc Đại Lộ Đông Ti giải quyết tốt hậu quả.

“Cầm túc hấn, so với đuổi học càng thống khổ.”

Sâm Viên Chính Nhân giản đơn hai câu nói xong, sau đó đem Bắc Đại Lộ Đông Ti lôi đi, mà Tề Đằng Ngộ hoàn toàn không phản đối, bởi vì Sâm Viên Chính Nhân tuy kiêu lời, nhưng lời của hấn đương nhiên đúng, nói được làm được.

Đó chính là hấn chắc chắn hảo hảo giáo huấn Bắc Đại Lộ Đông Ti, chỉ ít Bắc Đại Lộ Đông Ti sẽ ngoan ngoãn một thời gian.

“... Thật sao?”

Tề Đằng Ngộ nói dối không đỏ mặt, hấn mỉm cười, “Không sai, mấy gian phòng trong khách sạn ven biển nhà Đông Ti, muốn hấp dẫn khách hàng, có khoảng mười gian phòng cần thiết kể lại, về phần dự toán thì không có vấn đề gì, muốn dùng nguyên liệu gì cũng ổn, muốn bỏ cái gì liền bỏ.”

Tề Đằng Ngộ không có nói hết, rằng tất cả kinh phí đều là rút từ tiền tiêu vặt của Bắc Đại Lộ Đông Ti mà ra, Sâm Viên Chính Nhân muốn cho hấn rất thâm, cuối cùng cho hấn đi dã ngoại ở vùng nông thôn, không có máy tính, không có TV, không có DVD, chỉ có thể dựa vào hai bàn tay mình, hơn nữa là vùng lạnh giá, lạnh đến phát run.

Bắc Đại Lộ Đông Ti từ trước đến giờ ăn ngon mặc đẹp, không biết tự lượng sức ở cho cùng với mấy người béo phì, nhìn thấy bụng cùng mỡ của họ Bắc Đại Lộ Đông Ti ăn mà nuốt không trôi, mà cái chính, là vì đi dã ngoại thì phải tự nấu mới có cơm ăn.

Thứ giáo huấn này, ngay cả Tề Đằng Ngộ đều phải bội phục Sâm Viên Chính Nhân thâm sâu, đối với Bắc Đại Lộ Đông Ti, cái tính cách công tử đó, thực sự là rất nhớ đời, đủ để hấn ngoan ngoãn thật lâu.

“Hội trưởng thật là tốt.” Tỉnh Lý Xuân Nhật viên mắt rưng rưng, có duyên gặp mặt có vài lần mà thôi, hội trưởng Bắc Đại Lộ Đông Ti lại hào phóng như vậy, hấn lập tức lắc đầu, “Không có khả năng, làm không được, làm sao mà được chứ.”

Tề Đằng Ngộ vỗ nhẹ vào vai hấn, cho hấn thoải mái cùng lòng tin. “Yên tâm, làm được, chỉ là thiết kế gian phòng giống như người làm là được rồi, nếu như muốn đựng vào khung nhà gì đó thì sẽ có các thiết kế sư nói chuyện.”

“Nhưng mà ta cái gì cũng đều không hiểu.”

Tề Đằng Ngộ cúi đầu nhìn hấn: “Người có muốn đến khách sạn xem người khác thiết kế?”

Tỉnh Lý Xuân Nhật do dự nói: “Có thể chứ?”

“Đương nhiên có thể, phòng nào cũng được, Tiểu Xuân có thể đi cả khách sạn.”

Nghĩ cũng biết là lần trước bọn họ đến khách sạn làm gì, lần trước tại phòng hội học sinh kịch liệt như vậy, làm hấn mấy ngày liền cũng không dám nhìn chính diện Tề Đằng Ngộ, chỉ nghĩ đến hấn, trong đầu sẽ tự động hiện ra những hình ảnh đáng xấu hổ đó.

Tề Đằng Ngộ đặt một nụ hôn nhẹ lên môi hấn.”Lại xấu hổ, không chịu cho người khác nhìn mặt.”

Tỉnh Lý Xuân Nhật ngượng ngùng cúi đầu, lập tức nhẹ nhàng ngẩng đầu, hấn rất thích Tề Đằng Ngộ, hơn nữa Tề Đằng Ngộ sau đó cũng đã giải thích với hấn sau này sẽ không còn cái chuyện gì ba tháng nữa.

Trước đó, ngay chuyện trong phòng hội học sinh diễn ra xong, hấn vừa đến trường học, thành viên CLB thể thao đều vây quanh hấn, vỗ tay chúc mừng.

“Tỉnh Lý, biết không? Thật nhiều học sinh đều khóc, bởi vì Tề Đằng Ngộ nói hấn sẽ không bao giờ nhận lời tỏ tình của ai nữa vì hấn đã có người hấn yêu.”

“Đúng vậy, tên đó rốt cục cũng làm chuyện tốt, cuối cùng cũng có thể theo đuổi hoa khôi rồi.” Trưởng CLB tức cầu nói ra ao ước lớn nhất.

“Có quỷ mới theo.” Có người đá đầu hấn.

Đám còn lại cãi nhau ầm ĩ, chỉ có Thuyền Kiều Quang lộ ra vẻ yên tâm, nắm cánh tay hấn nói: “Xem ra Tề Đằng Ngộ đối với ngươi là thật tâm, yên tâm, bất quá sau đó nếu là hấn đối với ngươi không tốt hãy nói với ta, tuyệt đối sẽ làm hấn trả giá đắt.” :”D >

“Cảm tạ, học trưởng.”

Tỉnh Lý Xuân Nhật lộ ra nụ cười hạnh phúc, có thể thể hiện cảm giác của hấn dành cho Tề Đằng Ngộ, Tề Đằng Ngộ ôm chặt hấn, Tỉnh Lý Xuân Nhật e thẹn nói: “Ta thật hạnh phúc.”

Tề Đằng Ngộ lắc đầu, hấn mới là người hạnh phúc, nếu không có Xuân Nhật cũng sẽ trở thành giống như Đông Ti, coi cuộc đời là trò chơi, vĩnh viễn cũng không biết thật tâm yêu một người có bao nhiêu đẹp đẽ, bao nhiêu hạnh phúc.

“Tiểu Xuân, ta mới thật là hạnh phúc.”

Tỉnh Lý Xuân Nhật ngượng ngùng cười, nụ cười e lệ, khiến Tề Đằng Ngộ một lần nữa không chịu nổi kéo hấn vào phòng nhỏ, một lần nữa cùng người khả ái nhất cuộc đời hấn.

.

.

“Oa, lạnh quá, lạnh quá đi, thế nào có thể dùng gỗ là nhóm được lửa? Lạnh muốn chết!”

Bắc Đại Lộ Đông Ti cả người run run, hấn đi dã ngoại thật sự thất bại, ngay cả lửa cũng nhóm không được chứ đừng nói đến ăn.

“Tiểu ca, nỗ lực lên, tay mạnh vào.”

Cái tên nông dân béo mập vỗ mạnh vai hấn, hấn nếu như trong tay là khí quan của thiếu niên khả ái, đương nhiên sẽ làm rất nhanh, thế nhưng bảo hấn dùng cây nhóm lửa, còn không phải muốn giết hấn.

“Tay đau.” Vì sao là hấn nhóm lửa, đều không phải người khác?

“Người tuổi trẻ nhất, khỏe nhất, cố gắng lên.”

“Đúng vậy, tiểu ca có cơ bụng, chân lại đẹp a.”

Một con mụ béo mập, cả gan đưa tay sờ bụng hấn, xoa cái chỗ chỉ mỹ thiếu niên được xoa, hại hấn suýt nữa thì phát nôn.

“Bỏ tay ra, lão tử không nhóm lửa.”

Hấn bỏ lại cành cây, còn dùng cái khúc gỗ đó vút lên bà béo, muốn ăn đậu hũ, nếu tuổi còn trẻ không đến bốn mươi, vóc người đủ thon thả, bộ ngực cũng không rũ xuống, hấn còn có thể xem xét. ....==!

“Tiểu ca, bọn ta rất lạnh, lại không có thể lực, tất cả đều dựa vào người, không nên vút bỏ bọn ta a.”

Đám trung niên béo núc khấn cầu, khiến Bắc Đại Lộ Đông Ti lần thứ hai ngồi chồm hổm trở về nhóm lửa, thế nhưng hấn hung hăng trừng mắt nhìn cái con mụ béo kia, còn dám tới gần hấn dùng cành cây chọc chết.

Rốt cục có khói, sau đó có lửa, đợi được lửa lớn lên, tay hấn đã bủn rủn vô lực, bọn họ vây quanh đồng lửa sưởi ấm sau đó ăn mấy cái đồ sống gì đó.

Đại khái rất cao hứng, đám người mập dĩ nhiên bắt đầu vây lửa trại ca hát khiêu vũ, hơn nữa lửa càng ngày càng vượng, bọn họ càng vui vẻ, tất cả mọi người siêu vui vẻ, trừ Bắc Đại Lộ Đông Ti.

Hấn đáng ra phải ở gian phòng ấm áp, uống đồ uống đặc biệt, sau đó trong lòng ôm mấy mỹ nhân, mỹ thiếu niên e thẹn như hoa, thỏa thích đùa bỡn thân thể bọn họ, thế nào hiện tại không có một ngọn đèn, không có TV, cái gì cũng không có, cái nơi quỷ quái, chỉ có đám người béo đang nhảy múa, đối hấn mà nói, khác nào địa ngục.

Đại khái họ rất kì quái, có người lại cởi y phục, ngay sau đó muốn thoát nội khổ, Bắc Đại Lộ Đông Ti nhin xuống cảm giác buồn nôn, hấn quay đầu đi, thật khổ sở nhin xuống, nhìn nữa chắc chắn sẽ nôn.

Hấn đem ra điện thoại di động dự bị, vốn dĩ sử dụng điện thoại di động, là sai quy định của dã ngoại, điện thoại đều bị tịch thu, nhưng hấn nhanh nhẹn giấu đi một cái.

Hấn ly khai khu trại, mở điện thoại di động, liều mạng tìm kiếm một chỗ có sóng, thật đáng ghét, đến sóng di động cũng không có.

“Đang làm gì đó, Đông Ti?”

Trước mắt là bóng người to lớn áp đảo, hơn nữa thật giống con gấu nha, Bắc Đại Lộ Đông Ti tức thì co rúm lại.

“Bá... Bá phụ.”

Cha của Sâm Viên Chính Nhân, vô cùng thích cuộc sống gần gũi với thiên nhiên, hàng năm đều tổ chức mấy cuộc thám hiểm, Bắc Đại Lộ Đông Ti chỉ nghe qua, thế nhưng cho tới bây giờ không tham gia, mà Sâm Viên Chính Nhân năm nào cũng đi thì lại không có hứng thú đề cập tới, vậy nên hấn chưa bao giờ biết nỗi khổ sở của việc dã ngoại này.

“Chính Nhân đem hảo bằng hữu gửi gắm cho chúng ta, thế hiện hấn rất coi trọng, không phải muốn trốn đi chứ? Chính Nhân sẽ rất thất vọng a.”

Tay đoạt lấy điện thoại di động trong tay hắn, cha của Sâm Viên Chính Nhân dùng chân giẫm mạnh một cái, ngực Bắc Đại Lộ Đông Ti đau nhói, Sâm Viên Chính Nhân hẳn là tránh được cái dã ngoại chết tiệt này hiện giờ đang nằm trong phòng ấm áp, thưởng thức đồ uống nóng hôi hổi sau đó cười đến đau bụng.

“Bá phụ, hình như cháu bị sốt?” Cứng không được, hẳn sẽ giả bệnh.

“Ân, Chính Nhân cũng có nói riêng với ta,” Hẳn có thể sẽ sốt, đau đầu, đau bụng, chân bị trẹo, ung thư đại tràng, ung thư trực tràng, ung thư vú, ung thư tử cung vân vân đều có, nên mang theo một bác sĩ riêng, sinh mệnh quý giá phải chiều cố thật tốt.”

Ngô, cái tên Sâm Viên Chính Nhân đáng ghét, đương nhiên biết hẳn sẽ giả bệnh, nhưng lại nói đến cái gì ung thư vú với tử cung, thật quá đáng, hẳn đương nhiên không thể.

“Bá phụ, thể chất cháu yếu đuối, mà lại quá lạnh, cháu chịu không nổi.” Hẳn tỏ vẻ đáng thương, bất quá run rẩy là thật... vì thật sự rất lạnh a!

“Chính Nhân nói thể chất yếu đuối, cho nên mới càng cần huấn luyện, bây giờ quay về doanh trại thôi.” Đáng người vẫn không hề dao động.

Tốt, Sâm Viên Chính Nhân bắt nghĩa, đừng trách ta bắt nạt.

“Bá phụ, kỳ thực cháu cùng Chính Nhân quan hệ rất phức tạp...” Hanh, viện lý do đồng tính luyến ái, để lão ba chạy một mạch về nhà chất vấn, mình liền có thể tự do.

“Phức tạp thế nào?”

Hắn giả tỏ vẻ e thẹn, “Cháu yêu Chính Nhân, không thấy Chính Nhân, cháu sẽ rất nhớ hắn. Bá phụ, cũng biết thanh niên bây giờ yêu nhau chỉ hận không thể luôn ở bên người đó mà...”

Nghĩ không ra lão cha vẫn còn bình tĩnh, nghe vậy cũng không kinh ngạc, trực tiếp kéo hắn trở lại doanh trại.

“Chính Nhân cũng nói qua với người chỉ là đùa vui mà thôi, không quá thật lòng, người trên giường có thể thương, bất quá phong tình kém, kiêu mị ít, so với cá chết thì tốt hơn một chút.”

Bắc Đại Lộ Đông Ti suýt thì thổ huyết, nói hắn như thể là một kẻ trên giường bị chồng ruồng bỏ, hẳn coi như là mặt đoan chính, cũng đẹp đến mức lưu luyến khó rời, thể mà tên kia dám nói mình như vậy.

Hắn lập tức đến điên cuồng hét lên: “Mẹ nó, hẳn cho rằng hẳn là ai vậy, ta chưa chơi đùa với hắn thì thôi, bớt làm trò đi.”

Cha Sâm Viên Chính Nhân lộ ra dáng tươi cười nhẹ nhàng, Bắc Đại Lộ Đông Ti dù không cam nguyện thể nào, cũng rất cục ngoan ngoãn ngồi ở doanh địa.

“Lạnh quá đi, mẹ nó, thực sự quá lạnh.”

Hắn nhịn không được oán giận liên tục, cha Sâm Viên Chính Nhân đưa cho hắn một bao giữ nhiệt.

“Đây, Chính Nhân gửi.”

Xem như hẳn còn có lương tâm, Đông Ti vội vã lao qua, vội vàng xé mở bao bỏ vào lòng, quả nhiên ấm áp rất nhiều, Sâm Viên Chính Nhân đáng ghét, hẳn căn bản chưa đùa Tinh Lý Xuân Nhật, nhưng lại phải chịu tội, hơn nữa gã thật đúng là biết cái gì mới là khiến hắn đau khổ nhất.

Cho dù tiếng oán than dậy đất, hơn nữa trước mắt máy cái người ục ịch khiêu vũ, tung tẩy đến mức khiến hẳn tiêu hóa không thông, thể nhưng miệng hắn nhịn không được mỉm cười.

Có đôi khi hẳn nghĩ, trên thế giới này có phải có thần thánh không, bởi vì hắn tự nhận mình thông minh vô địch, không ai có thể dạy dỗ được hắn, thể nhưng Sâm Viên Chính Nhân muốn xử phạt hắn, dùng phương pháp thường thường cũng có thể có hậu quả “tốt” thể này, có đúng hay không đó chính là người hiểu hắn nhất trên đời.

“Chết tiệt, hẳn nếu như đúng vậy, sẽ yêu hắn!” Chỉ là khả năng mà thôi, chỉ ít hiện giờ, với tính cách của tên kia, dù nói hẳn đi chuyển đổi giới tính thì tên kia cũng không thể đồng ý.

Hắn thì thảo tự nói, biên đưa tay vào bao ẩm, hơi ẩm lan đến tận trong lòng, ẩm áp trong lòng bàn tay khiến hắn cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận nhìn đám người béo khiêu vũ.

Tưởng tượng thấy Sâm Viên Chính Nhân đổi giới tính, sau đó thoa son hồng, mặc váy ngắn, hắn suýt cười đến chết, chỉ ít ở một cái nơi địa ngục thế này, tốt nhất bản thân phải tự mình tìm lạc thú, lạc thú duy nhất hiện giờ chính là tưởng tượng Sâm Viên Chính Nhân mặc đồ nữ có bao nhiêu buồn cười.

Sẽ rất hợp, ý nghĩ hỗn loạn dần, trong sự ẩm áp, hắn cảm thấy cơn buồn ngủ kéo đến, yên tĩnh chìm vào giấc mộng.

---

Tiểu Q: Ta xl các TY tự ti về lượng mỡ tự nhiên trong người mình, đặc biệt là xl chính bản thân ta vì đã viết những dòng sỉ nhục như tự đâm vào bụng mình như vậy ==! Còn 1 chương nữa thôi a

~Aki: bạn Đông Ti à, ai thượng ai còn chưa biết, sao bạn không nghĩ bạn mới là người phải đi chuyển đổi giới tính =))

### 13. Chương 13

“Oa a a! Cái người số 9 thật là lợi hại nha.”

Trên người mặc áo số 9 chính là Tinh Lý Xuân Nhật, vừa ném bóng vào rổ, mỗi lần như vậy khán đài sẽ tràn ngập tiếng cổ vũ, Thuyền Kiều Quang xem hắn như là con át chủ bài của trận đấu vậy, hắn cùng với Tinh Lý Xuân Nhật từ trước đến nay hợp tác ăn ý, hắn rất nhanh chóng chuyển bóng cho Tinh Lý, vượt qua hàng phòng thủ của đối phương, Tinh Lý nhận bóng liền hướng ném vào rổ, trọng tài báo hiệu hết thúc trận đấu, vừa lúc bóng trượt vào trong rổ rơi xuống, toàn thắng.

“Làm tốt lắm, Tinh Lý, đáng ra nên tiếp tục chơi bóng rổ.”

Thuyền Kiều Quang có chút luyến tiếc thở dài, Tinh Lý Xuân Nhật thật lâu không có theo đội tập luyện, là hắn tự mình tác động, bằng không vốn dĩ tâm của Tinh Lý không đặt vào mấy cái trò này.

Hắn hiện tại đã là trưởng CLB gia chánh, tuy rằng thành viên không nhiều lắm, thế nhưng mỗi lần bánh ga-tô, bánh bích quy ra lò đều là lúc hắn hạnh phúc nhất, hắn cũng không hoài niệm quá khứ vận động viên vinh quang, nhờ sự cổ vũ của Tề Đằng Ngộ, hắn có thể đối mặt với chính mình, hơn nữa thực sự được là bản thân mình cũng là chuyện may mắn nhất đời hắn.

Không hề ủy khuất, thậm chí không cần làm ra vẻ trẻ con ngây thơ, hắn dần nhận ra vốn dĩ chính mình không cần phải như vậy

“Xin lỗi, học trưởng!”

Tinh Lý Xuân Nhật không biết đáp lại thế nào, thành thật nói xin lỗi, Thuyền Kiều Quang hào sảng cười nói: “Cũng không phải đang mắng người, xin lỗi làm cái gì. Mỗi người có một chuyện khiến bản thân hạnh phúc, đi nào, bên CLB người có làm bánh quy mới, ta thật muốn đi ăn.”

Cái thói tham ăn của hắn không hề thay đổi, hơn nữa hiện tại toàn bộ mọi người trong trường đều muốn được ăn đồ ăn Tinh Lý Xuân Nhật làm, ha hả, bằng giao tình của hắn với Tinh Lý, còn có hắn cơ trí nghĩ ra một điều kiện ngay từ đầu, đương nhiên có thể ăn đến no căng thì thôi.

Lau đi mồ hôi trên mặt, Thuyền Kiều Quang cẩn thận cầm túi sách đưa vào tay hắn nói: “Có người chờ, mau đi đi, bằng không muộn rồi.” Hắn vội vàng nói vài lời cảm tạ “Cảm ơn, Tinh Lý, gần đây người bạn như vậy, thế nhưng lại còn qua giúp đỡ, ta thực sự rất cảm kích, giả sử không có người chắc chắn thua rồi.”

Tinh Lý Xuân Nhật hai mắt lấp lánh, ngượng ngịu cười, khiến Thuyền Kiều Quang như bị sét đánh, may là hắn không yêu, bằng không không biết cái đám CLB thể thao sẽ nổi điên thế nào nữa, ai cũng yêu quý Tinh Lý Xuân Nhật.

Thiệt, bọn họ là sỏi đá, sao có thể cùng Tề Đằng Ngộ so sánh, vừa ưa nhìn, đã thế lại giàu, hắn đối với Tinh Lý Xuân Nhật thực sự tốt, điều cuối cùng mới là là tối trọng yếu.

Từ khi Tỉnh Lý Xuân Nhật cùng Tề Đằng Ngộ, hình như hần càng ngày càng là chính mình, cũng không còn tự ti, hơn nữa còn tự tin, việc tổ chức CLB gia chánh cũng là Tề Đằng Ngộ cổ vũ, xem ra Tề Đằng Ngộ đối với hần rất có ảnh hưởng, vì vậy ngày đó Thuyền Kiều Quang mới không phản đối hai người gặp gỡ.

“Học trưởng, đi trước.”

Khoác túi xách, Tỉnh Lý Xuân Nhật cước bộ nhẹ nhàng hướng tới cái kẻ đang đứng chờ trước cửa, tóc nhuộm, hơn nữa mang khuyên tai, nhìn thế nào cũng thấy là tên đầu gấu, nhưng khiến cho ai nhìn hần cũng không thể rời ánh mắt, nhẹ giọng bàn tán xem rút cục cái người đẹp trai đó là ai.

“A Ngộ...” Tề Đằng Ngộ đưa tay cầm túi xách cho hần, Tỉnh Lý Xuân Nhật trên mặt lo lắng, “Thi đấu trình bù giờ, bị muộn rồi.”

“Ân, kêu tài xế chờ rồi.”

Đứng từ đằng xa, tài xế mở cửa xe, Tỉnh Lý Xuân Nhật cùng Tề Đằng Ngộ ngồi vào trong. Tề Đằng Ngộ nguyên bản mở miệng muốn cho Tỉnh Lý Xuân Nhật trang trí gian phòng trong khách sạn cạnh bãi biển chỉ là vì lấy lòng Tỉnh Lý Xuân Nhật, thuận tiện giáo huấn tên hỗn đản Đông Ti đó, muốn hần nhả tiền ra, khiến Tỉnh Lý Xuân Nhật thoải mái thiết kế, hần cũng không có quá để ý việc này.

Nhưng là hần hoàn toàn sơ sẩy, Tỉnh Lý Xuân Nhật kỳ thực là một người rất tận tâm, vì việc này, hần phải đi báo danh lớp học liên quan đến thiết kế kiến trúc, nhưng lại là lớp học buổi tối, hết thứ sáu rồi ngày thứ bảy hần lại đăng kí một lớp học thiết kế khác.

Hần chạy đôn chạy đáo như vậy, cứ hết giờ học ở trường liền đến lớp học thêm, đến tối mới tan học.

Sau lớp học buổi tối, Tỉnh Lý Xuân Nhật còn có thể vùi đầu xem ghi chép của mình, tự học rồi đọc sách nghiên cứu, Tỉnh Lý Xuân Nhật phi thường quý trọng những gì đạt được.

Hần tựa như bọt nước khô hút nước vậy, tiếp thu hết những gì học trên lớp, rồi lại đọc thêm xa hơn chương trình học, Tề Đằng Ngộ nhìn mà yêu muốn chết.

Mà cái tên đáng ghét Thuyền Kiều Quang, biết rõ Tỉnh Lý Xuân Nhật mệt chết được, tự dưng lại gọi hần thi đấu, mà hần vừa nhờ, Tỉnh Lý Xuân Nhật không hề hai lời liền giúp đỡ, bọn họ thần thiết như vậy nhiều lúc khiến cho Tề Đằng Ngộ không thoải mái chút nào.

Hần cho rằng mình rất quan trọng, vốn dĩ là kiểu người trong tình yêu người đến không cự tuyệt người đi không níu kéo.

Nhưng với Tỉnh Lý Xuân Nhật, hần phát hiện mình lại một lòng một dạ, luôn có tâm trạng sợ đánh mất, hơn nữa mấy cái đám người có tâm kia lại cứ lảng vảng, nhiều lần khiến hần không thể không lo nghĩ, thế nhưng vì sao lo nghĩ, chính hần cũng không rõ nguyên nhân.

“A Ngộ, hôm nay tan học sớm, thầy giáo lớp thứ bảy lại có việc bận, tối nay không có việc gì, có thể đến khách sạn của Bắc Đại Lộ học trưởng không? Chính là muốn thử trang trí mấy gian.”

“Hảo, không thành vấn đề.”

Hần nhin không được hai mắt sáng lên, ngay cả khóe miệng đều lộ ra vẻ tươi cười không thềm che đậy. Ở lại khách sạn, hơn nữa là khách sạn Tỉnh Lý Xuân Nhật thích nhất, tan học lại sớm, lại không cần đi học, đó không phải là ám chỉ hần có thể thoải mái sao.

Tưởng tượng thấy Tỉnh Lý Xuân Nhật trên giường mềm mại, hần toàn thân thoáng chốc nóng bừng, lúc Tỉnh Lý Xuân Nhật xuống xe hôn nhẹ một cái cũng đã dựng đứng.

Tỉnh Lý Xuân Nhật sắc mặt ửng đỏ đẩy hần ra, hần ôn nhu nói: “Lúc nào tan học nhắn tin trước, sẽ tới đón ngay được không?”

“Hảo.”

Đợi được đến lúc Tỉnh Lý Xuân Nhật tan học, hần lập tức chạy vội vào phòng học, đưa Tỉnh Lý Xuân Nhật đến khách sạn ven biển.

Vừa vào phòng, hấn vội vã đi tắm, đến lúc ra, Tỉnh Lý Xuân Nhật ngồi ở trước bàn, đang dùng bút máy không biết vẽ cái gì, hấn từ phía sau ôm Tiểu Xuân, mới nhìn ra là đang phác họa cho gian phòng, liền thập phần khó chịu.

Xuân Nhật vẽ thật chuyên tâm, chuyên tâm đến tựa như căn bản không biết hấn từ trong phòng tắm đi ra, từ lúc vào phòng, Xuân Nhật an vị ngồi trên ghế, trong mắt hoàn toàn không thấy hấn, trong lòng chỉ nghĩ sao cho thiết kế gian phòng đẹp nhất.

Hấn có cảm giác muốn xé nát tờ giấy, buộc Xuân Nhật phải nhìn mình, tay hấn vươn qua, biết rõ làm vậy chắc chắn xúc phạm tới Tỉnh Lý Xuân Nhật, thế nhưng hấn thực sự không thể chịu đựng được Tiểu Xuân càng ngày càng xa cách mình, hơn nữa trong mắt thậm chí còn không nhìn đến mình.

“A Ngộ, còn chưa vẽ xong, đừng nhìn.” Tỉnh Lý Xuân Nhật cho rằng hấn muốn rút ra nhìn, vội vã ngăn cản, nhưng không được.

Tờ giấy mỏng tang muốn vỡ nát cũng thật dễ dàng, tựa như đem chút tự tin của Tỉnh Lý Xuân Nhật dập tắt. Nhìn thấy ánh mắt tin tưởng của của Tỉnh Lý Xuân Nhật, hấn lại như đông cứng lại.

“A Ngộ, thế nào? Sao nhìn lạ vậy, tinh thần có vẻ không tốt.”

Tề Đằng Ngộ đưa tờ giấy đặt trên bàn, hấn gần đây đến nửa đêm cũng không ngủ được, cũng không rõ được là mình bất an cái gì, đến lúc này, hấn biết.

Tỉnh Lý Xuân Nhật đang theo đuổi ước mơ của mình, chính là nhờ sự cổ vũ của hấn, Tỉnh Lý Xuân Nhật trước đây tựa như một kẻ không biết làm sao, hài tử mềm yếu thích khóc nhè, hiện tại có mục tiêu, hấn bước nhanh theo đuổi mộng đẹp, càng ngày càng kiên cường, càng ngày càng mỹ lệ.

Mà chính mình lại ngỡ ngác đứng một chỗ, nhìn theo bóng lưng của hấn, cũng nhìn hấn ly khai càng ngày càng xa, chính là nguyên nhân khiến hấn nôn nóng.

“Tiểu Xuân, ta đúng là một người không có chí khí.”

Tề Đằng Ngộ nói khiến Tỉnh Lý Xuân Nhật ngỡ ngác, không thể hiểu lắt đầu, “Vì sao lại nói vậy, A Ngộ? Người đối với ta rất tốt, dám làm chuyện trước đây không dám làm, đều là nhờ A Ngộ cổ vũ.”

“Kỳ thực hiện tại trong lòng, ta mong muốn Tiểu Xuân không đi học, chỉ cần cùng ta chơi đùa là tốt rồi, Tiểu Xuân, nguyện ý không?”

Tỉnh Lý Xuân Nhật do dự, hấn trong ánh mắt thật sự đấu tranh, nhưng hấn vẫn lặng lẽ gạt đầu, đến lúc hấn ngẩng đầu, trong mắt đã tràn ngập nước mắt.

Hấn hiện tại biết chính mình rất thích thiết kế, bất luận là thiết kế quần áo thời trang, hoặc là thiết kế nội thất, hấn còn không xác định chính mình đến tận cùng muốn đi con đường nào, nhưng khi đi học từ nhỏ đến lớn ngực chưa từng có lúc nào vui vẻ đến vậy.

Chỉ là ta so với mất đi Tề Đằng Ngộ, sự từ bỏ này cho dù khiến bản thân đau khổ không ngớt... chỉ vì Tề Đằng Ngộ...

Tề Đằng Ngộ sắc mặt ngưng trọng, gõ đầu hấn, tuy rằng sự lựa chọn của Tiểu Xuân khiến hấn trong lòng hạnh phúc vô cùng, thế nhưng hấn cũng không thể làm một con người hèn kém như thế.

“Trả lời sai, phải là bất luận thế nào cũng sẽ theo đuổi thiết kế!”

“A Ngộ!”

Nước mắt bị thương, lập tức chuyển hóa thành cảm động, hấn biết Tề Đằng Ngộ không phải người nhỏ nhen như vậy, vươn tay ôm lấy Tề Đằng Ngộ, Tề Đằng Ngộ hôn vài cái lên mặt hấn thẳng thắn bộc lộ tâm tình.

“Tiểu Xuân, ta chưa từng gặp qua người nào khiến mình phải để tâm, ta vốn dĩ sinh ra đã là quý tử, gia đình có tiền, lớn lên cũng không tệ lắm, muốn gì cũng được, cái gì cũng không biết quý trọng, chỉ biết ăn chơi trác táng, lãng phí thời gian của bản thân, thời gian cứ thế trôi qua mà không hay.”

Tề Đằng Ngộ cũng không phải phô trương bản thân, Tỉnh Lý Xuân Nhật đã tới nhà hấn, tất cả đều là thật.

“Hiện tại hẹn hò, người lại chuyên tâm theo đuổi ước mơ của mình, học xong lại kể chuyện thiết kế, cảm giác thật xa cách.”

“A Ngộ, xin lỗi, không để ý đến suy nghĩ của người.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật khóc xin lỗi, hần khóc đầm đìa đáng yêu, khiến Tề Đằng Ngộ đưa hần ôm chặt hần vào trong lòng, nói nhỏ tâm sự của mình với Tĩnh Lý Xuân Nhật.

“Cũng không cần xin lỗi, ta luôn có cảm giác thấp thỏm, chỉ sợ không xứng với Tiểu Xuân. Người thật tốt, thật khả ái, mà ta lại chỉ là một cậu ấm bề ngoài hào nhoáng, hư hỏng chẳng ra gì.”

“A Ngộ không phải như vậy...” Tĩnh Lý Xuân Nhật vội vã vì hần thanh minh.

Tề Đằng Ngộ ngắt lời hần, chính mình là loại người nào, hần đương nhiên hiểu rõ nhất.

” Đúng, trước đây ta không nhận ra mình tệ hại như vậy, hiện tại được quen biết Tiểu Xuân, rốt cục đã hiểu ra bản thân thật sự vừa vô năng vừa ngu xuẩn, nhưng lại thật cao hứng là đã sớm tỉnh ngộ, đều là công lao của Tiểu Xuân. Ta muốn trở thành một người xứng với Tiểu Xuân, không phải nhờ ba mẹ làm tỷ phú, cũng không phải dựa vào thế lực tập đoàn Tề Đằng mà là bản thân tự mình phấn đấu cùng Tiểu Xuân đường đường chính chính thành công, có như vậy mới không uổng phí một đời người, khiến Tiểu Xuân luôn ở bên cạnh, vĩnh viễn mê luyện ta.”

Tề Đằng Ngộ thẳng thắn nói ra những khuyết điểm của mình mà chẳng mấy ai muốn nhắc tới, hướng chỉ là hần\_ một Tề Đằng Ngộ cao ngạo, khiến Tĩnh Lý Xuân Nhật trong lòng xúc động không ngớt, bản thân không thể kiềm chế, trong lòng cảm tình cuộn trào mãnh liệt.

“Nghe người nói như vậy, lại càng mê luyện.”

Tĩnh Lý Xuân Nhật chính là luôn dễ thương như vậy, hần xâm chiếm đôi môi run rẩy của Tĩnh Lý Xuân Nhật, mềm nhẹ lướt qua, mà Tiểu Xuân cũng nhiệt liệt vòng tay qua cổ hôn đáp lại.

Hôn đến lúc đầu óc mơ hồ mới bắt đầu chuyển qua giường. Hần cởi từng lớp từng lớp y phục trên người Tĩnh Lý Xuân Nhật, Tĩnh Lý Xuân Nhật cũng e lệ chạm vào cúc áo của hần, trong mắt hần hiện giờ đều là yêu thương say mê như đường mật, giống như Tĩnh Lý Xuân Nhật nói, hần là hoàng tử bạch mã trong lòng, tuy rằng hần nghĩ chính mình chẳng giống hoàng tử bạch mã chút nào thì Xuân Nhật vẫn cho là như vậy.

Tĩnh Lý Xuân Nhật có nói qua lần đầu hai người quen biết nhau, thế nhưng hần hoàn toàn không ấn tượng, có ấn tượng cũng chỉ là chuyện về lon nước ngọt mà thôi.

Đương nhiên đó là tự nói với mình, hần là sẽ không ngu ngốc thừa nhận điều đó với Tĩnh Lý Xuân Nhật, nếu như hần cho rằng mình chính là hoàng tử bạch mã thì mình vĩnh viễn sẽ là hoàng tử bạch mã của hần.

Hai người hôn môi lần thứ hai, sau đó hần vẫn hướng vành tai Tĩnh Lý Xuân Nhật khẽ cắn, nâng mông hần kề sát lại bên người, khiến hần cảm thụ được bộ vị nóng như lửa giữa hai chân.

“A... A Ngộ...”

Tiếng gọi trầm thấp trở nên ngọt ngào, khó có thể cưỡng lại khiến hần trực tiếp cầm tay Tiểu Xuân hướng về phía bộ vị nóng bỏng của mình, lòng bàn tay Tĩnh Lý Xuân Nhật khẽ run, mà má cũng bắt đầu ửng hồng.

Ban đầu Xuân Nhật với hành động này rất ngỡ ngàng, thế nhưng qua sự huấn luyện của hần, Xuân Nhật đã chủ động cầm lấy xoa nắn.

“Tay Tiểu Xuân thật ấm.”

Lời vừa nói xong, khuôn mặt Tĩnh Lý Xuân Nhật lập tức biến hóa, tựa như vừa nghe thấy một lời tán dương nào đó, nét mặt e lệ, kiều diễm đến mức khiến hần phát sinh tiếng thở dốc, thật tương phản mê người.

Hần say sưa nhìn nét mặt liên tục biến đổi, ái ngữ của mình vừa thốt ra thì người kia dần dần trở nên vô cùng kiều nhu khả ái, hơn nữa lời nói thật sự kích thích khiến thân thể Tĩnh Lý Xuân Nhật trở nên rất nhạy cảm.

“Tiểu Xuân, bên trong đã ẩm ướt như vậy...”

Hắn chạm nhẹ vào huyết động đã mở miệng của Tỉnh Lý Xuân Nhật, gian xảo bắt đầu tiến vào 2 cm, hắn ngậm khẽ, sau đó hơi vận thất lưng, thế rồi chỉ dừng lại bên ngoài, không tiến nhập, khiến Tỉnh Lý Xuân Nhật càng ngày càng lo lắng, khuôn mặt càng ngày càng đỏ mạnh mẽ, mà nét cười trên mặt hắn càng ngày càng tà nịnh.

Hắn ghé vào lỗ tai cười khẽ, “Ai bảo người quá chuyên tâm vào thiết kế, một chút cũng không để ý ta, đã lâu không làm, lần này nhất định phải khiến Tiểu Xuân khóc mới được.”

“A Ngộ, ân a a...”

Hắn cúi đầu, đôi môi nóng ẩm lướt qua cắn nhẹ trên hồng nhũ, lại đi xuống, hôn cơ bụng rắn chắc, lại xuống chút nữa, hôn đến lúc Tỉnh Lý Xuân Nhật khóc nức.

Làm xong, hắn ôm Tỉnh Lý Xuân Nhật người mềm nhũn, hai người ngồi tắm trong bồn tắm lớn, ngoài cửa sổ là biển đêm đen kịt, Tỉnh Lý Xuân Nhật xấu hổ đỏ mặt, chăm chú dựa sát vào Tề Đằng Ngộ, Tề Đằng Ngộ tay xoa bóp vai cho hắn, Tỉnh Lý Xuân Nhật siêu cấp khả ái khiến hắn chẳng giống bạch mã hoàng tử, trái lại không khác gì cái tên đại dã lang.

“Tiểu Xuân, ta muốn đi làm ở công ty của ba ba, vừa làm vừa học cũng cũng tốt.”

Tỉnh Lý Xuân Nhật chớp chớp mắt, khuôn mặt cau có muốn chết mấy ngày nay của Tề Đằng Ngộ rút cục cũng lộ ra nụ cười anh tuấn.

“Tiểu Xuân muốn học ngành thiết kế, ta cũng có thể học quản lý công ty, hơn nữa nước Anh cũng tốt, hắn là có thể học được rất nhiều thứ, học ngành kinh doanh thương mại ở nước ngoài, không biết có ai nổi tiếng không.”

“A Ngộ muốn du học sao?”

Nếu như hai người ngăn cách địa lý như vậy, Tề Đằng Ngộ tưởng mạo rất được hâm mộ như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người thích hắn, Tỉnh Lý Xuân Nhật bỗng chốc có một cảm giác bất an, Tề Đằng Ngộ hôn khuôn mặt gần như sắp khóc của hắn.

“Đúng vậy, cùng Tiểu Xuân du học a, Tiểu Xuân muốn học ngành thiết kế, ở nước ngoài vừa có nhiều chuyên gia lại có nhiều cơ hội đi ra ngoài chơi cùng nhau, bất quá cả hai phải cùng trống lịch mới được.”

“A Ngộ...”

Lại một lần nữa Xuân Nhật rơi lệ vì cảm động, khiến Tề Đằng Ngộ không thể tránh được lấy tay gạt nước mắt của hắn. “Đúng là thích khóc mà, không phải là cũng ngã vào lòng Thuyền Kiều Quang khóc chứ?”

“Thuyền Kiều học trưởng? Vì sao lại nhắc tới học trưởng a?”

Tỉnh Lý Xuân Nhật lộ ra nhân thân vô tội không hiểu nổi, Tề Đằng Ngộ lập tức biết đáp án, hắn cảm thấy mỹ mãn cười rộ lên, “Ân, không có là tốt rồi, chỉ cần có thể cùng khóc cùng giải quyết vấn đề, \*\*\*g ngực ta lúc nào cũng sẽ để cho Tiểu Xuân khóc.”

Nếu là Thuyền Kiều Quang dám ôm Tiểu Xuân khóc, hắn tuyệt đối khiến tên đó bị đuổi học thật nhục nhã, Tiểu Xuân là của hắn, người khác đừng hòng mơ tưởng.

“Có vẻ Thuyền Kiều Quang rất nhàn rỗi, lúc nào cũng quần quít quanh người!”

“Học trưởng rất thích bánh quy ta làm.” Tỉnh Lý Xuân Nhật thành thật trả lời.

“Sao không bảo hắn ra ngoài mua bánh quy, nhà hắn không phải là cũng rất có tiền sao?”

Tỉnh Lý Xuân Nhật lập tức lộ ra vẻ bị tổn thương, Tề Đằng Ngộ thật muốn cho mình ăn một cái tát, biết rõ Tiểu Xuân rất thích người khác hưởng ứng những gì hắn làm, liền thay đổi khẩu khí, cười nói: “Ta cũng muốn có phần.”

“Thế nhưng A Ngộ không thích ăn đồ ngọt.”

“Bây giờ lại thích ăn, chỉ cần Tiểu Xuân làm, đều thích.”

“Ân.” Tỉnh Lý trong mắt lấp lánh, nhu tình như nước dựa sát vào người hắn, khuôn mặt ngượng ngùng cảm động.

Tề Đằng Ngộ dự định kêu Bắc Đại Lộ Đông Ti biệt phái cái tên Thuyền Kiều Quang ăn không ngồi rồi ở hội học sinh đi làm việc, phải là việc bận muốn chết khiến hắn không còn lượn lờ quanh Tiểu Xuân khả ái nữa.

Còn có, Thuyền Kiều Quang luôn thích ăn đồ ăn Tỉnh Lý Xuân Nhật làm vì mượn cơ bám dính lấy hắn, hắn sẽ không cho tên đó thực hiện được, nói chung hắn thấy bọn họ thân thiết như vậy bản thân cũng rất không dễ chịu.

Hai ngày sau, trong nhà Thuyền Kiều Quang đầy những bánh quy, bánh ga tô, đồ ngọt được đưa tới, Thuyền Kiều Quang giương mắt tròn trĩnh nhìn phải đến năm trăm loại lần lượt được đưa vào.

“Oa , là chuyện gì xảy ra?”

Mẹ hắn, lão ba hắn còn vẽ mặt hưng phấn chạy đến.”A Quang,ngươi cùng Tề Đằng tập đoàn có quan hệ bạn bè tốt vậy sao? bọn họ sao lại đưa đến tặng cả một đồng bánh bách quy với đồ ngọt tặng cho thế này.”

“Gặp quý, ai mà ăn nhiều được như thế chứ.”

Muốn gây gỗ cũng quá khoa trương a, đưa cho dân tị nạn Phi Châu mỗi người một thứ cũng còn thừa nha, Tề Đằng Ngộ lại làm cái trò gì, mình cùng hắn trước giờ chưa từng có quan hệ bằng hữu gì a.

Mẹ hắn phần khởi cầm phong thư, xem nó như cái gì thanh chỉ của hoàng thượng.

“Là công tử Tề Đằng gia gửi.”

Hắn mở ra xem, bên trong phong thư, ngắn gọn viết.

Sau này không được lấy lý do muốn ăn bánh tới gần Tiểu Xuân, cho ngươi bánh kẹo này đủ ăn đến khi tốt nghiệp, bằng không ta đuổi học!

“Hắn lên cơn cái gì a?”

Ăn đến khi tốt nghiệp, lúc đó bánh đều là hết hạn, muốn hại chết hắn sao?

Thuyền Kiều Quang vốn dĩ đàn gảy tai trâu chưa hiểu, bỗng dưng bình tĩnh, tên đó đúng là máu ghen không ai bì được, hắn đổ kị giao tình của mình và Tỉnh Lý Xuân Nhật .

“Ha ha ha, cười chết mất, tên... Tên...” Hắn nhin không được cười lẫn lộn, “Tên Tỉnh Lý- con.”

Nguyên bản Tề Đằng Ngộ theo đuổi Tỉnh Lý Xuân Nhật, chỉ bất quá Tỉnh Lý Xuân Nhật thực sự quá hiền lành, hắn không thể làm gì khác hơn là giữ vị trí trung lập, nhưng hiện giờ nhìn cái bộ dạng của tên kia, tên mà ngay cả mình cũng đổ kị được, thật sự quá buồn cười.

Hắn cười ha ha ... ít nhất ... Mấy giờ sau, hồn nhiên chẳng biết Tề Đằng Ngộ hạ lệnh, khiến Bắc Đại Lộ Đông Ti điều hắn đi làm công văn, khiến hắn sau đó không thể đứng thẳng được thắt lưng, đây chắc là lần cuối ở Anh Hoa cao trung mà hắn còn cười được.

hoàn

Lão gia: Cuối cùng cũng hoàn rồi, cảm ơn các TY đã ủng hộ cm và vote nào cảm ơn lão quản gia Aki đã beta và cùng lười tập thể vs lão gia nào Hi vọng mọi người tiếp tục chờ đợi bộ về Bắc Đại Lộ Đông Ti trong thời gian... gần nhất đến unlimited =v= Hình vẽ e Ngộ ta xin phép được biến tấu một chút, nhưng hiện h đang bận nên chưa thể hoàn thành được. Trước tết ta sẽ hoàn thành một thể, yêu các nàng hủ + các chàng hủ. Chúc mừng năm mới!!!! :”>

Nhanh chóng hủ nào thì cm vào đây đi nào < cuối=”” năm=”” lộ=”” diện=”” một=”” chút=”” đi=”” a=”” ~=”” :=”” ;=”” aki=”” ta=”” về=”” quê=”” ăn=”” tết=”” +=”” sinh=”” nhật,=”” có=”” lẽ=”” tuần=”” sau=”” mới=”” có=”” bản=”” word,=”” mọi=”” người=”” chịu=”” khó=”” chờ=””>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-nhat-tinh-hoai>